MARTHA SCHROEDER

De două ori

/»• v

sfioasa

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHNEA

COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

- Unde-i Rocco?

Kate privi în jur, prin barul pustiu. Vedea un bărbat înalt, cu umeri lați, profilat pe lumina ferestrei. Nu era Rocco. Dacă statura nu l-ar fi dat de gol, aureola de păr auriu ar fi făcut-o cu siguranță. Kate oftă. Tare mai simțea nevoia unui chip familiar...

- Bună dimineața. Vă pot ajuta cu ceva? Rocco e plecat, iar eu îi țin locul.

Glasul bărbatului era profund si scăzut, cu un accent pe care Kate nu reusea să-l localizeze. Avea o barbă blond-închis, asemănătoare cu părul.

Kate se întoarse spre el.

-As putea da un telefon?

- Local?

- Nu. Dar îl plătesc cu cardul telefonic,

răspunse ea, cam înțepată. Rocco ar fi avut încredere că nu lăsa convorbirea neachitată.

Barmanul scoase telefonul de sub bar si îl puse pe tejghea. Kate îl privi lung, ca pe un obiect de origine extraterestră. Nu

voia să-l sune pe Ed Douglass, patronul firmei Douglass Technologies, ca să-i spună că-şi luase câteva zile libere. Ed avea obiceiul să urle din te miri ce, iar Kate numai de-aşa ceva n-avea nevoie. Ar fi putut da o ripostă drastică, de pildă răcnind la rândul ei: M-am cărat!

Buzele barmanului tresăriră într-un zâmbet.

- E un telefon, domnişoară.

Kate îi aruncă o privire gravă.

- N-aţi dori şi o cafea, înainte să telefonaţi? îi propuse el.

- Ba da, vă mulţumesc, răspunse Kate cu un zâmbet, politicos.

Barmanul clipi, iar Kate observă că avea cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse în viaţa ei. Albastrul penelor de păun. Un albastru electric, care o hipnotiza. Uimită, simţi că bătăile inimii i se accelerau. De unde-şi găsea asemenea resurse, când tocmai îi fusese zdrobită?

- Ce v-a adus aici în octombrie? întrebă ea.

- îmi plac staţiunile de pe litoral în afara sezonului. Rocco pusese pe uşă un anunţ că avea nevoie de un barman şi administrator temporar. Aşa că am intrat şi m-am angajat.

Kate luă o sorbitură de cafea.

- Cafeaua asta e mai bună decât a lui Rocco. Trebuie să-i daţi reţeta.

Privirea îi reveni spre telefon.

- Nu prea aveţi chef să daţi telefonul ăla, nu-i aşa? Mai bine terminaţi-vă cafeaua, iar eu am să vă pregătesc o Bloody Mary şi un cheeseburger.

- Doar cheeseburgerul, vă rog, răspunse Kate, care-şi cunoştea limitele.

- încă nu mă descurc prea bine cu grătarul. Dar pot mixa o

Bloody Mary excelentă.

Zâmbetul lui ar fi înduplecat pe oricine.

- Si eu am lucrat cândva aici, vara, si stiu toate trucurile.

- Perfect. Sunt gata pentru lecția întâi.

Bărbatul se rezemă cu spatele de rafturile barului, si brațele încrucisate pe piept.

Amintindu-si de bunele maniere, Kate îi întinse mâna:

- Sunt Kate Carstairs. Am o casă mai încolo, pe aceeaşi stradă.

Barmanul îsi sterse mâna de sorț si i-o strânse pe a ei cu căldură. Kate simți niste fiori mărunți străbătându-i brațul.

- Bună, Kate. Eu sunt Pete. Pete... Ross.

Kate observă scurta ezitare dinainte de a-si spune numele de familie. Nu-i dădu atenție. Dacă Pete Ross avea secrete, îl priveau numai pe el. Si ea avea secretele ei.

- îmi pare bine, Pete. Totul e să încălzesti dinainte grătarul, apoi să pui pe el chifla, si abia pe urmă burgerul! Uite, vezi? continuă ea, punând pe grătar o chiflă si un burger.

Câteva minute, lucrară amândoi în tăcere.

- îmi faci si mie unul, dacă tot te-ai apucat? o întrebă Pete Ross. Nu-mi place să mănânc singur si esti prima persoană pe care o văd de când am început.

- Nici nu e de mirare, în octombrie...

Kate mai adăugă o chiflă si un burger, apoi, cu miscări eficiente, trânti câte o felie de cascaval pe fiecare burger, le fripse pe toate până se rumeniră si, cu un gest ceremonios, le puse pe două farfurii.

- Poftim! înfruptă-te.

- Si tu ce faci aici, evitându-l pe prietenul acela căruia nu vrei să-i telefonezi?

în ochii lui se zărea o usoară lucire - de curiozitate, probabil.

Kate se aseză pe taburet, în tăcere, si-si luă chifla, pregătindu-se să muste, când simți în spate un curent de aer rece. Se întoarse să vadă cine intrase.

Nu era cu putință. Kate închise ochii, convinsă că visa, apoi îi deschise la loc.

Ba era cu putință. Mark Kingsley, colegul si frecventul ei comesean - si iubitul ei, crezuse ea până în seara trecută, când Mark se logodise cu Damaris Douglass, urmând să devină curând vicepresedintele companiei Douglass Technologies. Si noul sef al lui Kate.

Kate îsi lăsă cheeseburgerul la loc pe farfurie.

- Bună, Mark.

- Kate, Ed s-a temut să nu faci vreo prostie. M-a trimis să te caut. Trebuie să mă asculți.

Mark traversă grăbit salonul, luându-i mâinile într-ale lui.

- Te rog, lasă-mă să-ți explic.

- Nu care cumva, Kate, spuse Pete, părând să i se adreseze unui pahar pe care tocmai îl stergea. Niciodată să nu-i lasi să explice.

-Taci, te rog, suieră Kate, desi colțurile gurii i se arcuiau într-un zâmbet irezistibil.

Mark păru socat.

- Ba nu, Kate, n-am să tac. Trebuie să-ți vorbesc.

Ochii lui căprui îi priveau pe ai ei cu regret. Până în dimineața aceea, îi amintiseră de ciocolata amăruie topită, sortimentul ei preferat.

- Nu prea sunt multe de spus, nu-i asa? replică ea, surprinsă să constate că se simțea într-adevăr la fel de calmă pe cât îi era si vocea. Presupun că ceea ce mi-a spus Damaris e adevărat. Până si Damaris trebuie să stie când e logodită si când nu e.

Damaris Douglass era favorita ziarelor de scandal. Se logodea cam o dată pe lună si întotdeauna îi spunea lui Liz Smith despre asta, imediat ce avea pe deget noul inel.

Mark roşi la faţă.

-S-a întâmplat pe neaşteptate, spuse el. Luam cina la familia Douglass, iar Ed a întrebat ce avem de gând în continuare. Am crezut că se referea la seara aceea, dar Dami a spus că vrem să ne căsătorim şi n-am putut... pur şi simplu n-am putut să... Nu ştiu ce ţi-a trecut prin minte, dar am vrut să mă asigur...

Nici el nu părea să ştie ce voia să spună.

Kate, însă, ştia.

-Ai vrut să te asiguri că rămân în funcţie.

îl privi, cu gura crispându-i-se.

- Deci, Damaris era motivul pentru care trebuia să pleci în după-amiezile alea, când îmi cereai mie să-ţi ţin locul.

-Mare dobitoc, dom'le... murmură încet Pete Ross, spre un alt pahar.

Mark îşi mută privirea.

- Nu vreau decât să fiu sigur că nu vei lăsa sentimentele negative faţă de mine să-ţi perturbe relaţiile profesionale.

-întotdeauna e atât de pompos? întrebă Pete alt pahar. Sau, oare, Katy îl face să fie aşa? Semn rău.

Kate continuă să-l ignore.

- Cu alte cuvinte, vrei ca eu să mă ocup în continuare de detaliile vânzării Nightingale.

De după bar se auzi un zgomot puternic. Kate şi Mark tresăriră.

- Pardon, le zâmbi cam spăşit Pete. Scuzaţi-mă, cred că nu sunt tocmai un virtuoz al ştergerii vaselor. Mai bine să vă fac la amândoi câte o Bloody Mary, pentru calmarea nervilor. Din partea casei.

- Nu, mulțumesc, răspunseră la unison Kate si Mark.

Pete ridică din umeri, rezemându-se cu coatele de bar.

- Si-acum, ia spuneți-mi. Am dreptate dacă presupun că pe Kate o surprinde actuala logodnă a lui Mark cu Damaris?

Clătină din cap.

- Cu voi doi în față, nici nu-mi mai pare rău după telenovelele de după-amiaza. Asta-i o melodramă adevărată, ca-n viață.

-Ăsta cine naiba mai e, Kate? întrebă Mark, privindu-l pe Pete de parcă s-ar fi înverzit dintr-o dată, iar pe cap i-ar fi crescut două antene. De unde stie el despre Damaris? Ce i-ai spus?

- Nimic, Mark. Numai tu ai vorbit, de când ai intrat pe usă.

Kate începea să se enerveze. Venise la Seaside City sperând să-si găsească linistea. Si când colo, dăduse peste un barman care nu era-n stare să-si țină gura, si fusese ajunsă din urmă de viitorul ei sef, care o irita si mai mult.

- Bine, atunci, eu ar cam trebui să mă întorc, spuse Mark. Dami mă asteaptă la cină.

Expresia lui fudulă o înfurie si mai tare pe Kate.

- Mâine ai să te-ntorci la slujbă, nu-i asa?

- Nu, răspunse Kate, privindu-l rece. Am de gând să-mi iau liberă toată săptămâna.

Pentru prima oară, pe chipul lui Mark se ivi o emoție reală.

- Nu se poate! Am nevoie de tine, la New York!

- Ghinionul tău.

- Hai, tu, Katy! o încurajă Pete printre dinți. Nu-l lăsa pe nea Steve Frumosu', aci de față să te convingă să muncesti tu în locul lui.

- în curând voi fi seful tău, să stii! îi aminti Mark, foarte

mulțumit de sine.

- Nu şi dacă-mi dau semisia.

- Nu-ți poți da demisia! exclamă el copleşit. Te rog, Kate, gândeşte-te la viitorul tău. Trei ani ai muncit la Douglass. Nu-i arunca pe fereastră numai fiindcă Damaris a câştigat.

- A câştigat? repetă Kate, cu un calm înşelător. Ce-a câştigat? Pe tine?

- Hai că te-a terminat, Steve, băiete', comentă Pete, clătinând din cap.

- Păi, ştii... vreau să zic... bâjbâi Mark, încurcat. Vreau să zic, te-am invitat în oraş de-atâtea ori şi ştiu că voiai...

Tăcu, căutându-şi cuvintele, apoi deschise gura ca să continue.

-Mai bine taci, până nu dai cu bâta-n baltă definitiv, îl sfătui Pete.

Mark păru în sfârşit să-l audă.

- Auzi, da' tu cine te crezi? se răsti el. Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala, că de nu, pun să te concedieze!

Pete chicoti.

- N-ai decât! Hai şi-ncearcă, Steve, băiete!

- Nu mă cheamă Steve! strigă Mark.

Pete clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

în sfârşit, Mark se mai calmă.

- Te-aştept vineri, la timp pentru întâlnirea cu Rossignol, spuse el. întrucât tu eşti cea care a ținut legătura cu Maurice Rossignol, Ed vrea să fii prezentă.

îi mai aruncă o ultimă privire lui Kate, încruntat, şi plecă.

în bar se lăsă tăcerea. Pete luă un burger şi o chiflă de pe grătar, înlocuindu-le pe ale lui Kate, care se răciseră.

- Poftim, spuse el. Ar fi cazul să mănânci ceva.

- Si tu cine-ți închipui că eşti, unchiul meu cel bun şi

grijuliu? Felcerul de cap? se răsti Kate la el. Nu-mi mai tot da sfaturi, nesimțitule!

- Nu sunt deloc nesimțit, si nu-ți dau nici un sfat, doar un hamburger. Mănâncă-l.

Kate luă o îmbucătură si-si dădu seama că-i era foame.

- Nu-i rău pentru un începător, recunoscu ea, fără tragere de inimă.

- Am avut o profesoară senzațională, făcu Pete o plecăciune în fața ei.

Câteva minute tăcu, în timp ce Kate îsi mânca burgerul. Când în sfârsit îl termină, cu un oftat, Pete îi luă mâna un moment.

- Ascultă, îmi pare rău dacă m-ai crezut nesimțit. E mai bine să glumesti, decât să lasi un dobitoc ca ăsta să te indispună. Am vrut să te fac să zâmbesti. Esti foarte drăguță când zâmbesti, Kate Carstairs.

Kate se strâmbă. Se privise în oglindă destul de des ca să stie că era atrăgătoare. Avea o siluetă cu curbe accentuate pe care încerca să si le ascundă sub taioare anoste, cu un număr mai mare. Ochii îi erau mari, căprui, iar părul, lucios, de o culoare castanie banală. Stia că nici nu se putea compara cu Damaris Douglas, cu părul ei blond-argintiu si ochii albastri ca gheața.

- Mulțumesc, spuse ea sec.

- Nu mă crezi, clătină din cap Pete. Sunt rănit.

Apoi o privi serios, vorbindu-i cu convingere calmă.

- Esti o persoană absolut fermecătoare, Kate. Sincer.

Kate încercă să-si aducă aminte că nu-l cunostea pe Pete Ross. Părea să creadă că o înțelegea si încerca s-o ajute, dar Kate era obisnuită să-si vadă singură de viața ei. în plus, Pete arăta mult prea bine ca să fie demn de încredere. Si Mark fusese arătos, iar Kate se făcuse de râs cu el. N-avea de gând să-si repete

greseala.

- Numele meu este Katherine Carstairs. Prietenii, printre care nu te numeri si dumneata, mă numesc Kate.

Cu o voce potrivit de severă, adăugă:

- Mă poți numi „domnişoară Carstairs".

- Serios?

Pete părea impresionat.

- Ce-ai zice de „duduie", sau poate „tanti"? Vă convine, tanti duduia Carstairs?

- Splendid, înclină Kate capul, stăpânindu-şi un zâmbet. Şi-acum, aş dori să dau telefonul acela.

- Şefului tău, Katy?

Kate refuză să muşte momeala.

- Scuteşte-mă, Pete.

Şi, fără tragere de inimă, ridică receptorul.

Peste câteva momente, auzi în aparat glasul familiar al lui Ed.

- Kate! Ce naiba faci în Jersey? De ce nu eşti aici? Vineri vine Rossignol la întâlnire şi am nevoie de tine. întoarce-te imediat!

La auzul ordinelor lui Ed, Kate simți că hotărârea începea să-i slăbească. Pe Mark îl putea trimite la plimbare, dar cu Ed era altceva. Ed era omul care-i plătea salariul.

- Am să mă întorc luni, domnule Douglass. îmi iau liber restul săptămânii.

- Ce-ți iei? Cred că nu te-am auzit bine.

Ed continuă, şi mai sonor:

- Ai o întâlnire de afaceri vineri, Kate. Ai uitat? Mark nu ți-a spus?

Lui Kate începeau să-i țiuie urechile.

- De unde-a ştiut cum să mă găsească? N-am spus nimănui

unde plecam.

- Ba ai spus, Kate, râse bubuitor Ed Douglass. I-ai spus portarului, iar el i-a spus lui Mark.

Deci, acum trebuia să discute şi cu Juan, portarul.

- Ați primit memoriul meu, domnule Douglass. Este depus la dosar.

- Ed, Kate, mă cheamă Ed! țipă el jovial. Aici suntem o familie, cum stii foarte bine.

Pete clătină din cap. Kate stia că auzea toată conversația, în timp ce stergea alene barul, ascultând cu nerusinare.

- Am nevoie de câteva zile libere, Ed. îmi pare rău dacă a picat prost.

- Kate, spuse Ed Douglass, coborând glasul până la nivelul sonor al unui motor cu reacție. Mă surprinzi. Să fugi asa, când suntem în toiul celei mai mari tranzacții? E de-a dreptul iresponsabil!

Un moment, Pete îi acoperi mâna cu a lui. Kate simți cum o pătrundea căldura.

- Dacă nu te duci, diseară te invit la cină.

Kate îsi drese vocea, înfruntându-si imboldul de a ceda. Avea dreptul la un concediu.

- Ține-o tot asa, si comand languste, murmură Pete.

- Deci, acum că m-ai înțeles, stiu că te pot astepta la birou pe la sapte - ba nu, mai bine la opt... opt si jumătate, mâine, ca de obicei.

Ed părea convins că avea să vină.

- Păi... de fapt... nu... se bâlbâi Kate.

Usurel, Pete îi desprinse receptorul din mână.

- Kate nu mai poate vorbi acum, spuse el în microfon, pe un ton autoritar.

Kate se holbă la el, incapabilă să-l oprească, la fel cum nici lui Ed Douglass nu-i putea explica de ce nu voia să se întoarcă la birou.

-Nu e sigură când va veni. O să vă mai caute ea. La revedere.

Pete închise telefonul, privind-o pe Kate cu un zâmbet.

-Gata, s-a rezolvat.

Cel puțin, acum Kate avea pe cine să se înfurie. Ed Douglass, Mark şi Damaris erau inaccesibili, dar Pete Ross, înalt de un metru optzeci cât era, se afla chiar în fața ei, cu zâmbetul pe buze, barba şi părul lucindu-i în lumina soarelui care intra pe fereastră.

-Băga... băgăreț... nenorocit ce eşti!

Nu era cea mai teribilă înjurătură, dar suna bine.

- S-ar putea ca din cauza ta să-mi pierd slujba! Cine-ți dă dreptul să...

Luă un pahar din vârful piramidei scânteietoare pe care Pete o construise pe bar şi îl aruncă spre el.

Pete se ascunse sub bar, de unde se ridică acoperindu-şi capul cu mâinile.

-Hai, tu, Katy! Acum ți-ai mai revenit?

-Aaaaah!

Turbând de furie, Kate se apleca peste bar, cu mâinile întinse, încercând să-l strângă de gât.

Pete făcu un pas spre ea şi-i apucă mâinile, aşezându-şi-le pe după gât. Apoi se apleca şi, cuprinzându-i fața între palme, o sărută uşor pe buze - uşor, dar meticulos. Când îi dădu drumul, se retrase puțin, sfredelind-o cu ochii lui albaştri scăpărători, şi-i zâmbi:

- Bine ați venit în paradisul de vacanță, duduie tanti Carstairs.

Capitolul 2

Pe Kate o furnicau buzele. Ridică privirea spre ochii lui Pete, incapabilă să se uite în altă parte. încet, lumea îsi reveni la loc în poziție normală, iar Kate se retrase.

- Nu trebuia să faci asta, spuse ea.

- Ar fi trebuit să mă opresti mai devreme, replică Pete, cu glasul dulce si onctuos ca serbetul.

Tocmai terminase cu Mark si nu avea deloc chef să repete aceeasi greseală cu un alt bărbat chipes si nepăsător, care să-i susotească vorbe dulci si ambigue si pe urmă s-o lase cu buzele umflate.

Pete o privi un moment, apoi zâmbi cam strâmb.

- Am înțeles. Mă crezi Mark în travesti.

- Nu, eu doar...

Când o spunea altcineva, suna absurd. Kate era de o sinceritate incurabilă. Dacă i se punea o întrebare, răspundea.

- Cred că nu sunt o foarte bună judecătoare de caracter, iar acum sunt cam vulnerabilă.

Pete dădu din cap.

- Pot să aştept.

Zâmbetul lui Kate era destul de şovăitor.

- S-ar putea să ai cam mult de aşteptat. Am crezut că-l cunoşteam pe Mark - în fond, ne vedem în fiecare zi, la serviciu. Iar pe tine nici măcar nu te cunosc. Aşa că, înțelegi...

Ridică din umeri, desfăcându-şi mâinile într-un gest de neputință.

- îmi asum riscul, răspunse Pete, atingând-o uşor pe obraz. îmi placi, Kate. Răspândeşti o anume radiație...

Kate înălță sprâncenele.

- Mă faci să mă simt radioactivă. în momentul de față, nivelul

meu energetic e aproape de zero.

Căscă.

- Mai bine m-aş duce să mă odihnesc. Pentru asta am venit aici.

- Uite cum facem, Katy... ăă, tanti, vreau să zic. Hai mai bine să trecem mai întâi pe la magazinul universal. Cyrus ține deschis după-amiaza şi-ți poți face aprovizionarea de-acolo. Cy poate să garanteze pentru mine, aşa că te vei convinge cât sunt de inofensiv. După aia, nu vom mai fi doi străini.

La magazin, Kate cumpără pâine şi suc de portocale, iar Cyrus Tate garantă într-adevăr pentru Pete Ross.

- Asta nu-mi spune foarte mult, comentă Kate, în timp ce reveneau spre vila pe care o moştenise de la mătuşa ei, Meg. De unde poate şti Cyrus că nu eşti un ucigaş în serie?

- Posibil, dar improbabil, replică Pete. Ai încredere în Rocco, iar Rocco are încredere în mine. Ce vrei să ştii mai mult de-atât? Nu fac decât să te invit la „Lobster Pot", ca să luăm cina. Nu plănuiesc să fug cu tine.

- Mi-ai luat o piatră de pe inimă, remarcă sec Kate.

Pete îi mângâie un moment obrazul, în timp ce coteau pe poarta curții unde Kate îsi petrecuse atâtea veri.

- Trage un pui de somn. Trec să te iau la sase si jumătate.

* * *

în jurul orei sase, Kate se trezi din somn, dezorientată. Se întinse si se ridică în capul oaselor, cuprinzându-si genunchii cu brațele. Camera arăta asa cum o stia - tapet cu trandafiri, perdele albe la fereastră, o pătură cadrilată pe pat. Kate îsi rezemă obrazul pe genunchi, savurând linistea, înainte de a se da jos din pat.

Peste câteva minute, auzi soneria.

- Bună seara, o salută Pete din prag, întinzându-i un buchet de crizanteme. Arăți fermecător.

Kate ridică o sprânceană, cu îndoială. O fustă simplă de blugi si un pulovăr albastru pe gât nu erau hainele care să inspire cele mai entuziaste complimente.

- Mulțumesc, spuse ea. Asteaptă să pun florile în apă. De unde le ai? Credeam că la florărie e închis.

- Este. Le-am cules dintr-o curte.

- Le-ai furat? exclamă ea îngrozită.

- Nu tocmai. Casa are obloanele trase. Nimeni nu va vedea florile astea de toamnă, asa că l-am ajutat pe proprietar, luând măsuri ca să se bucure cineva si de ele.

Când se întoarse spre el, Kate văzu că zâmbea.

- Nu zâmbesti. încă mai esti supărată din cauza problemei de la serviciu?

- Domnul Douglass s-a înfuriat rău de tot. Eu sunt singura care înțelege tranzacția asta complicată pe care o pregătim.

- De ce nu-i dai un telefon? Poate că, totuşi, slujba ta nu e în pericol.

Pete se ridică, apropiindu-se ca s-o cuprindă cu brațul.

- Dacă totul e-n regulă, mergem la restaurant. Ca să sărbătorim.

Kate încercă să se desprindă de lângă el, dar nu reuşi. Brațul lui o ținea strâns şi se săturase să tot facă ceea ce trebuia. Măcar o dată, de ce n-ar fi făcut şi ceea ce voia? Iar în acel moment, voia să stea pe loc. Lângă el.

Ezita.

- Putem trece pe la bar, ca să dai telefon de-acolo, îi spuse Pete, cu buzele în părul ei, în timp ce-i punea pardesiul pe umeri.

Kate ridică privirea spre el şi, dintr-o dată, îşi aminti de serviciu.

-Cum de mă poți duce să luăm cina la restaurant? întrebă ea, bănuitoare. Asta nu e perioada ta cea mai ocupată din zi?

-Nu, Rocco a spus că în afara sezonului nu prea sunt clienți, aşa că închide barul seara. Uneori, îl deschide doar pentru ca băieții să aibă unde să vină şi să vadă meciurile la televizor. Nu fac decât să respect politica firmei.

- O adevărată firmă de binefacere, comentă Kate cu un zâmbet.

Pete oftă.

- Orice-aş face, ție tot nu-ți convine, Katy, aşa-i? Dacă te-aş trage din fața unui tren în viteză, ai crede c-am vrut să-ți salvez asigurarea pe viață, ca să pun mâna pe bani.

Kate nu-i răspunse. încuie uşa şi porniră spre localul lui Rocco.

Când îl sună pe Ed Douglass, era temătoare, dar îsi făcu curaj si formă numărul. Cu palma transpirată pe receptor, asteptă ca servitoarea să-l cheme la aparat.

- Ei, bună, Kate! o salută Ed Douglass, vesel ca moderatorul unui concurs de televiziune. Ce păcat că am fost întrerupți. Voiam să-ți spun că întâlnirea cu Nightingale a fost amânată pentru săptămâna viitoare. Asa că poți sta linistită pe litoral, tot weekendul.

Kate asculta uluită. Chiar era adevărat că Ed Douglass îi oferea câteva zile libere? Ed, al cărui erou favorit era Leo Durocher, managerul de la Brooklyn Dodgers care, întrebat de ce se purta ca o fiară, mârâise: „Băieții buni termină ultimii". Damaris îi făcuse tăticului ei o pernă cu această deviză brodată pe ea. Ed o ținea la el în birou. Era o deviză pe care o aplica în

viață toată familia Douglass.

- Ed, e o legătură foarte proastă. Am avut impresia că mi-ai spus că pot sta aici până luni.

- Asa ți-am si spus. Ştii, nu pari în apele tale, Kate, continuă vioi seful ei. Ți-ar prinde bine câteva zile libere. Ne vedem luni.

Un moment, Kate stătu cu privirea spre receptor, complet stupefiată. Apoi îl puse încet în furcă.

- Ce s-a întâmplat? Vesti bune sau proaste?

- Nici eu nu sunt sigură, răspunse ea încet. Dar ai avut dreptate. Mi-a dat liber până luni. Nici măcar nu i-am cerut.

- Iar acum, te duc la cină.

* * *

La „Lobster Pot“, în timp ce savurau midiile la bain-Marie, Kate încercă să penetreze aerul intenționat evaziv al lui Pete. Acesta, însă, ocolea abil fiecare întrebare. Dacă-l întreba de unde era, spunea că nicăieri nu locuise atât de mult timp încât să țină minte. Peste cinci minute, Kate îşi dădu seama că ea îi povestise toată viața ei, până şi că mătuşa o adoptase la moartea părinților.

- Mătuşa Meg a fost minunată, spuse ea, fărâmițând un baton crocant. Totuşi, a durat mult până să-mi treacă dorul de mama şi de tata.

- E foarte trist să n-ai părinți, nu-i aşa?

Pete o privea cu atâta înțelegere şi compasiune, încât Kate îşi simți ochii umplându-se de lacrimi.

- Şi tu ți-ai pierdut părinții? întrebă ea, încercând să-i descifreze expresia.

- Da, deşi într-un fel nici nu i-am avut vreodată. N-au stat prea mult prin apropierea mea, nici pe vremea când trăiau.

Din tonul lui răzbătea o notă de finalitate. Kate nu se miră când schimbă subiectul.

- Şi, ia spune-mi, ce lucrezi la Ed Douglass, de eşti indis-

pensabilă?

îl studie un moment. Arăta seducător, pur şi simplu. Kate nu dorea să aibă asemenea sentimente. Nici nu se comparau cu ceea ce simțise în timpul legăturii cu Mark. Era o senzație primordială, aproape stihinică, de undeva din adâncuri. începuse în momentul când îl privise în ochi, iar acum nu mai avea nici o importanță că nu ştia nimic despre el.

- Vreau să ştiu despre tine şi şeful care urlă, continuă Pete. Cu ce te are la mână?

- Cu salariul, răspunse ea, luând un morcov. Ai fost cât pe ce să-mi provoci concedierea.

- Bine. Deci, îți plăteşte salariul. Dar ți-ai putea găsi şi altă slujbă, dacă ai vrea. Ce te ține acolo, de fapt?

Kate îl privi în ochi, si din nou se simți smulsă din obisnuitul ei stil glumeț si ironic. Dorea sincer ca Pete să înțeleagă.

- Ed Douglass îmi place, spuse ea, ridicând mâna când Pete deschise gura să protesteze. Ştiu că nu e Domnul Suav, nici măcar Domnul Rezonabil. Dar îmi place. îmi place ceea ce încearcă să facă. Găseste mici companii care se chinuiesc să răzbească si le oferă geniilor creatoare care le-au înființat bani suficienți pentru a face pasul următor.

- Şi care este acel pas următor? întrebă Pete, rezemându-se de spătar, cu o expresie de nepătruns pe chipul cufundat în umbră.

- Ed le dă bani si specialisti, dar nu încearcă niciodată să le influențeze latura creatoare. Tinerele genii îsi păstrează libertatea, iar Ed se alege cu o companie care-i va restitui însutit suma investită, dacă ideea rentează.

- Şi dacă nu rentează?

- Ed îsi asumă pierderea. Dar nu pierde prea des. Chiar acum

lucrăm la o tranzacţie - cea despre care vorbea Mark, cu o companie numită Nightingale. I-ar putea aduce lui Ed mai mulţi bani cu care să cumpere si să ajute companii la început de drum.

Un moment Pete nu spuse nimic, dar Kate îi simţea ochi aţintiţi asupra ei. Lăsă tăcerea să se mai prelungească cu câteva momente.

- Vorbeste-mi despre tine, îi ceru ea, apucându-l de încheietura mâinii peste masă.

Acum îi putu vedea clar expresia din ochi. Era prudent ca un leu care a simţit mirosul vânătorului. Nerăbdătoare, clătină din cap.

- Şi fără fleacuri. Nu-mi povesti unde locuiesti, unde-ai făcut colegiul sau cu ce te ocupi în afară că-ţi câstigi existenţa ca barman. Vreau să stiu ce gândesti, ce-ţi doresti, ce preţuiesti. Spune-mi.

Pete se rezemă de spătar, înclinând scaunul pe picioarele dinapoi. Lumina lunii, intrând pe fereastra din spatele lui, îi arginta părul blond, lăsându-i faţa în umbră.

- Ce gândesc? zâmbi el, cu dinţii strălucindu-i în întuneric. Mă gândesc că azi am cunoscut o femeie remarcabilă. Ce-mi doresc? Doresc să te cunosc mai bine, Katherine Kate-pentru-pri- eteni Carstairs. Cred că mi-ar plăcea să te numesc Kate.

Kate simţi că i se împurpurau obrajii. Dintr-o dată, Pete lăsă scaunul la loc, se întinse peste masă şi-i luă mâna într-a lui.

- Nu mă prostesc. Glumesc eu în multe privinţe, dar nu şi când este vorba de prietenie. Şi nu în legătură cu tine, cred. Vreau să fii sigură de asta.

- Aş vrea să fiu sigură...

în vocea lui Kate se simţea îndoiala. I-ar fi plăcut să aibă încredere în acel om, să creadă ce-i spunea. Dar, undeva, în

cotloanele ascunse unde vieţuiau instinctele ei, suna slab un semnal de alarmă. Pete Ross nu-i spusese tot adevărul.

- Ai vrea să mă crezi, dar nu poţi, rosti el cu glas plat, eliberându-i mâna. Mda, ştiu vechiul cântec.

Urmă o lungă pauză. Kate nu mai ştia ce să spună. N-o minţise propriu-zis. Dar nici sincer nu fusese.

Când Pete ocoli masa pentru a o ajuta să-şi ia pardesiul, îi putu vedea expresia. Era închisă şi sumbră. Fără o vorbă, Pete o conduse afară din restaurant.

Peste câteva minute, în timp ce ieşeau din parcare, Kate întinse mâna şi închise radioul maşinii.

- Nu-mi face pe îmbufnatul. Vreau să am încredere în tine. Dar nu poţi aştepta mai multă încredere decât eşti şi tu dispus să acorzi.

- Da, asa se pare. Ţi-as cere cam mult, pretinzându-ţi doar... o încredere din principiu. Asa cum îţi acord eu ţie.

Frână în faţa casei si opri motorul. Apoi se întoarse spre ea, cu acelasi zâmbet strengăresc pe care Kate i-l văzuse pe faţă când îi închisese telefonul lui Ed Douglass. Ochii, însă, îi erau prudenţi.

- Ai putea, Kate? Să mergi pe încredere, măcar deocamdată - măcar până va trebui să te întorci în oras?

întinse o mână, apoi o lăsă să cadă, când Kate clătină din cap.

- Nu stiu. îmi placi, Pete...

Pentru ea, aceasta era o mărturisire foarte importantă. Preţuia prietenia si n-o dăruia prea usor.

- Atunci, să fim prieteni. Hai, Kate, încearcă. Niciodată nu ţi-as face vreun rău. Cred că instinctul îţi spune măcar atâta lucru. Ai încredere în mine. Cel puţin până luni dimineaţa la ora

nouă.

Şi, fără să mai adauge nimic, Pete sări jos din camionetă si o ajută pe Kate să coboare din cabina înaltă. O luă în brațe, dând-o jos usor, dar n-o eliberă. Rămase cu brațele în jurul ei si, din nou, Kate simți acea atracție irezistibilă.

Ceea ce citi în ochii ei îl făcu pe Pete să se oprească. Aplecându-se din nou spre ea, murmură:

- Ca să-ți răspund la întrebări, asta doresc si pe tine te prețuiesc.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei, iar Kate stiu că se implica prea profund si putea fi prea târziu ca să mai facă ceva.

Gura lui Pete fu la început blândă si îmbietoare, lăsând-o pe Kate doar să se desfete cu gustul si mirosul acelui bărbat care părea să-i fi luat inima cu asalt. După un moment suspendat în afara timpului, Pete îi eliberă buzele, fără tragere de inimă, si făcu un pas înapoi. Kate rămase pe loc, ca vrăjită.

Un sărut, un simplu sărut, atâta fusese, îsi spuse ea. Dar oricine ar fi crezut că-i căzuse cerul în cap.

Şi cred că s-ar putea să-mi fi si căzut, răspunse ea în gând.

Cu o expresie serioasă, Pete îi cuprinse fața în mânii.

- Cred că vreau mai mult decât o simplă prietenie, Katherine Carstairs. Mult mai mult decât atât.

îi luă mâna si o conduse spre usa din față.

- De fapt, cred că deja e mult mai mult de-atât. Ce părere ai?

Glasul îi era scăzut si răgusit. Ajunseră la usă si, când Kate se întoarse spre el, Pete o încadră între mâini, rezemându-si-le de tocul usii.

- Nu sunt sigură că mă pot gândi acum...

Kate se ridică pe vârfuri si-l sărută, usor, fără insinuări. Un moment, brațele lui Pete o cuprinseră, ținând-o atât de strâns

încât i se tăie respirația. Apoi îi dădu drumul.

- Nici nu vreau să te gândesti, iubito. Lasă treaba asta în seama mea, o vreme. Şi cred că ar fi mai bine să intri-n casă si să te culci.

O sărută pe frunte, cast.

- Am să trec pe la tine mâine dimineață. Voi închide barul si o să mergem împreună undeva. Noapte bună Kate noua si foarte draga mea prietenă.

Capitolul 3

A doua zi dimineața, în zori, Kate stătea cu coatele rezemate pe pervazul ferestrei de la bucătărie, inspirând adânc aerul răcoros şi proaspăt, de toamnă. Chiar în momentul când ibricul începu să şuiere, se auzi o bătaie în uşă. Numai Pete putea fi.

Kate îşi petrecuse o mare parte din noaptea trecută gândindu-se la el. Bărbatul pe care abia îl cunoştea, dar de care se simțea atât de apropiată.

- Ai venit devreme, îi spuse ea, deschizându-i uşa. încă nu mi-am băut cafeaua, nici nu mi-am făcut duşul şi nici...

- Bine, preiau eu conducerea, o întrerupse Pete. Să nu pierdem vremea. Prăjesc nişte pâine, până te hotărăşti tu care ruj merge cu blugii.

Kate se încruntă spre bărbatul pe care-l visase toată noaptea. Era atât de plin de energie, iar ea înainte de cafea nu era în cea mai bună formă.

- Oricare. Trebuie să fac un duş, adăugă ea, cu vocea încă răguşită de somn.

- întotdeauna eşti atât de fermecătoare dimineața, Morocănici?

O tachina? îi privi sprânceana înălțată şi ajunse la concluzia că da. Pete se apropie de rafturile care susțineau colecția ei de porțelanuri desperecheate şi luă două căni, puse în ele nes, turnă apă şi începu să amestece. Avea mişcări energice şi economice, trădând obiceiurile unui sportiv de performanță.

- Faci sport?

Pete o privi cu un zâmbet. Frustrată, Kate îşi dădu seama că nici acum n-avea de gând să-i dezvăluie multe aspecte ale vieții lui.

- Eu te-am întrebat mai întâi, îi zâmbi el. întotdeauna eşti aşa

de morocănoasă dimineața?

-Da. întotdeauna, fu nevoită Kate să-i zâmbească şi ea. Şi-acum, e rândul tău.

-într-adevăr. îmbracă-te, mergem în pădurea de brazi.

-Ce sporturi faci?

-Tenis, înot...

O luă de braț şi o conduse spre uşă.

-Am rezervat o canoe pentru ora zece. Tenişi, blugi, pulovăr şi geacă. Mişcă, femeie.

Kate închise uşa dormitorului în urma ei, rezemându-şi fruntea de lemnul rece. Descoperise de mult că ea şi canoele nu erau compatibile. Trebuia să-i explice asta lui Pete.

Peste un sfert de oră, Kate era îmbrăcată cu o fustă de catifea reiată roşie-închis şi un pulovăr alb pe gât. îşi periase părul până când începuse să-i strălucească şi şi-l legase la spate cu un batic. Putea face față din nou lumii. îi putea face față chiar şi lui Pete Ross. Dar unei canoe...?

- Nu-i rău, spuse Pete cu admirație. Vino să iei micul dejun.

O aşeză la masă, în fața unei farfurii cu pâine prăjită unsă cu unt. Kate oftă, luând o felie în mână. O canoe...?

După ce micul dejun fu gata, Pete scoase o sticlă din buzunarul scurtei lui de aviator, din piele roasă, şi se apropie de Kate, care simți că sângele începea să-i gonească prin vene. Adierea respirației lui îi mângie fața.

- Si-acum, închide ochii, ordonă el, cu glas scăzut şi răguşit. Am o surpriză pentru tine.

Ochii lui Kate rămaseră deschişi. Voia să vadă ce urma.

Urmă atingerea calmantă a unei loțiuni de plajă. Degetele lui Pete îi masau cu blândețe obrajii.

- E frig, dar soarele de octombrie e puternic încă. Asta te va apăra de arsuri.

Mâna lui îi cuprinse bărbia.

- întotdeauna încerc să am mare grijă de prietenii mei. Haide! *Dépeche-toi, bébé!* Să mergem!

Dépeche-toi? Bébé? „Grăbeşte-te, puişor", în franceză? Pete, prietenosul barman în afara sezonului vorbea franceza? încă o dată, Kate avu senzația că un curent emoțional o trăgea afară din apele ei. De fapt, îşi spuse ea, îi displăcuse doar cum suna acea canoe, şi nimic mai mult.

Urcă în cabina vechii camionete a lui Rocco şi se rezemă de spătarul din piele crăpată al fotoliului. Voia să-şi petreacă ziua cu Pete Ross. Nimic mai mult. Iar dacă era mai mult, Kate nu voia s-o recunoască. Nici față de ea însăşi, nici față de altcineva.

Pete o privi, citindu-i în ochi, era sigură, întrebările pe care ea refuza să le formuleze. N-avea de gând să se lase dată iar la o parte. Kate întoarse capul, privind pe fereastră.

închiriară canoea în fața unei cabane dărăpănate, cu o singură cameră, având scrijelită manual deasupra usii, pe o tăblie de stejar, inscripția: „închiriem bărcii". Bărbatul brăzdat de intemperii care lucra acolo părea cioplit din acelasi lemn de stejar. Avea chipul la fel de inexpresiv ca al unui indian de tutungerie, până când îl recunoscu pe bărbatul înalt care coborî din camionetă.

- Pete.

Un zâmbet umplu de crăpături chipul barcagiului.

- Trecu ceva vreme.

Cei doi purtară o conversație laconică, în timp ce cocoțau o canoe în bena camionetei. Kate luă două sticle de suc din răcitorul pus în colțul biroului. Se întreba dacă să ia si o pungă

cu cartofi prăjiți, când Pete o strigă:

- Suntem gata! Bine că n-ai uitat de sucuri. Wayne, ea e Kate. N-a mai navigat niciodată pe râul ăsta.

- Sper că v-aduserăți poncho-uri. S-a' putea să vă udați.

Kate ridică privirea spre cerul albastru, fără un nor. De unde ploaie? Wayne părea genul de om care punea întotdeauna răul înainte, dar nici chiar el nu putea crede că avea să plouă într-o zi frumoasă ca aceea.

Wayne nu mai spuse nimic. îi duse cu camioneta până într-un loc unde pădurea era mai deasă, iar drumul mai accidentat ca oriunde. Masina se opri tusind si, fără o vorbă, cei doi bărbați descărcară canoea.

- Vino, Kate. Suntem doar la zece mile în amonte, îi zâmbi Pete. Să nu-mi spui că n-ai mai fost niciodată cu canoea.

- Sigur, am mai lopătat într-o canoe, răspunse Kate cu demnitate. Am fost într-o tabără de cercetasi. Am făcut focul, am fript ciuperci... Activități în aer liber...

Nu adăugă că lemnele adunate de ea nu luau foc nici în ruptul capului, iar hribii, întotdeauna. Când grupa ei plecase într-o expediție nocturnă cu canoele, Kate își răsturnase barca în primele cinci minute. își scrântise glezna pe fundul bolovănos al lacului și astfel luase sfârșit scurta ei relație cu canoele.

Pete se descălță și-și suflecă blugii.

- Stau eu la pupa. Urcă-te tu prima.

Kate privi cu îndoială canoea. își scoase tenișii și-și înfundă șosetele în ei. Apoi, îi legă cu șireturile, agățându-și-i pe după gât. Măcar atâta lucru își mai amintea din tabără.

Merse prin apă spre ambarcațiunea cu aspect fragil. Apa era adâncă doar de câteva degete, dar canoea tot aluneca, nelăsându-se prinsă. în cele din urmă, Pete o ținu pe loc și, după trei încercări, Kate reuși să-și ridice un picior peste copastie, dar când încercă să și-l tragă și pe celălalt își pierdu echilibrul și căzu pe fundul bărcii, cu picioarele în sus. Până se ridică ea, Pete lopătă rapid spre mijlocul râului. Nu comentă nimic despre îmbarcare. Kate nu putea suferi ca oamenii să-i trateze cu tact stângăciile.

Observă cu plăcere că își amintea cerințele elementare ale navigației cu canoea. Se rezemă pe călcâie, privind în jur la lumea tăcută prin care lunecau. Numai copaci și apă. Parcă s-ar fi întors în timp. Nu mai era Kate Carstairs cea din secolul douăzeci, cu blugi și teniși. Era o fecioară indiancă fugind împreună cu iubitul ei alb, european. Trebuia să se grăbească - și începu să lopăteze mai repede, până când brațele ajunseră să i se miște ca două pistoane. Mai repede, și mai repede, altfel avea să-i ajungă din urmă tatăl ei, furiosul șef de trib, și-atunci...

- Kate, ce Dumnezeu faci? Nu participăm la nici o cursă.

Glasul lui Pete îi risipi reveria. Plăsmuise o fantezie atât de reală încât, un moment, nici nu mai fu sigură unde si cine era. întoarse capul spre iubitul ei cu ochi albastri si...

Scăpă pagaia din mână, holbându-se la Pete ca si cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară în viața ei.

- Ce e?

Nu-si putea alunga din minte imaginea lui ca amant. Scutură capul, pentru a si-l limpezi.

- O, Doamne, am pierdut pagaia. Stai s-o iau...

- Stai jos, Kate. Ai să cazi în apă. Am să întorc canoea si atunci o vei putea ajunge. Nu te apleca asa de tare!

Pete întinse mâna ca s-o apuce de braț si s-o ajute să-si țină echilibrul, dar Kate era hotărâtă să recupereze pagaia fără ajutorul lui. Câțiva centimetri încă, si avea s-o ajungă. Se aplecă si mai mult, întinzând degetele.

Pagaia se îndepărta plutind alene, iar Kate îsi pierdu echilibrul si se răsturnă în râu.

- Katy! Katy! Unde esti? răcni Pete, în timp ce capul lui Kate iesea la suprafață, tusind si scuipând apă.

- N-am nimic! spuse ea tusind. Sunt o fraieră si nimic mai mult.

- Esti sigură că totul e-n regulă? Nu te misca. Vin să te-ajut. Pete trecu peste marginea canoei, lăsându-se în apă fără să provoace aproape nici un val.

- Poți veni încoace? Te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut.

Nu râdea de ea, iar Kate îi auzea îngrijorarea în glas. Mergând prin apă până la pietre, Kate luă pagaia si se întoarse spre canoe, cu un zâmbet răutăcios.

- Mă întorc victorioasă!

Pete îi întinse mâna, ţinând cu cealaltă mână pupa bărcii.

-Ai grijă. Pe-aici, fundul e înşelător. Fii atentă pe unde calci. Mai ai doar câţiva paşi... Gata.

Răsuflă uşurat când Kate ajunse la el. O strânse la piept cu un braţ, spunându-i:

- Mi-ai tras o sperietură... Un moment, am crezut că te loviseşi la cap.

Kate începuse să se mai linişească. Ridicând privirea, văzu în ochii lui Pete o văpaie ciudată. Ca răspuns, în adâncul făpturii ei se aprinse o scânteie. Un moment, dogoarea acesteia o ţintui în loc. Se înfioră, deşi nu de frig.

-N-am nimic, şopti ea. Şi nu-mi spune Katy.

începu să tremure, iar Pete se transformă pe dată într-un cercetaş priceput. O ajută să se urce la loc în canoe şi o înveli cu cămaşa lui de lână. Apoi îşi scoase pulovărul şi-i înfăşură picioarele cu el. Porni barca rapid, expert, vorbindu-i lui Kate încontinuu şi asigurându-se că se simţea bine.

în sfârşit, ajunseră în luminişul de unde închiriaseră canoea. Pete o ajută să debarce pe pietrele care serveau drept ponton. Kate vru să-i spună cât de minunat fusese şi cât de mult îi plăcuse. Dar, în locul cuvântării elegante, slobozi un strănut sonor, deloc romantic.

Pete nu făcu decât să-i ia mâna şi să i-o sărute.

Wayne ieşi din baracă, privind-o pe Kate, cu părul ei răvăşit şi tenişii încă îmbibaţi de apă.

-Zisei io că s-ar putea să vă udaţi, comentă el, mutându-şi o scobitoare dintr-un colţ al gurii în celălalt.

Ca la un semnal, Kate strănută din nou. Uitase complet de visul cu tânăra indiancă si de frumuseţea tăcută a râului. Era udă, înfrigurată si nefericită. Privi spre Pete si observă că abia îsi

stăpânea râsul.

Veselia o cuprinse si pe ea, revărsându-i-se prin vene ca vinul.

- Ei, cred că sunt o candidată pentru Miss Canoe, de zici, Wayne?

Wayne nu făcu decât să-i privească pe amândoi, clătinând din cap.

Mâna lui Pete se strânse pe a ei.

- Eu as zice că mergi la sigur. Ba chiar, s-ar putea să retragă titlul, de invidie.

întorcându-se unul spre altul, izbucniră în râs. Râdeau atât de tare, încât abia se mai țineau pe picioare. Se rezemară unul de celălalt si, de fiecare dată când păreau gata să se oprească, se uitau unul la altul si iar îi apuca.

Wayne îi privea pe amândoi cu un fel de curiozitate dezinteresată, ca si cum ar fi văzut un animal necunoscut la grădina zoologică.

- Io nu văz ce găsirăț' de râs, comentă el într-un târziu. Zisei c-o să vă udați, si vă udarăț'. Ce-o fi caraghios în asta, zău că nu stiu...

Capitolul 4

Când Kate şi Pete se întoarseră la bar, găsiră un mesaj urgent de la Ed Douglass. Cu groază, Kate formă numărul de la Douglass Technologies. Reieşi că era vorba de un bal de binefacere dat de Dami în aceeaşi seară, la care participarea se situa sub aşteptări. Reputația de lideră mondenă a lui Dami era în pericol, iar lui Kate i se cerea să vină ca să mai mărească numărul invitaților.

- Dami mi-a spus că n-ai avea nimic împotrivă - voi două fiind atât de bune prietene... mugi glasul lui Ed.

- Spune-i Domnului Mugilă că venim, răspunse Pete, care auzise perfect cuvintele lui Ed.

Kate scutură violent din cap.

- îmi pare rău, Ed, dar...

- Poți să te întorci imediat acolo unde eşti acum, până luni. Rămâne cum am stabilit. Dar Dami e atât de sensibilă, încât...

Dami era sensibilă ca o piele de rinocer, îşi spuse Kate, dar tatăl ei o cocoloşea ca pe o mimoză. Cu Pete alături, Kate le-ar fi putut face față lui Dami şi Mark.

- Bine, Ed. Vom veni.

- Veți veni? Dami mi-a spus că trebuie să vii singură.

- Nu, îmi aduc si un partener. Şi, din moment ce tot mă voi întoarce, pot foarte bine ca după-amiază să vin la birou. Ne vedem acolo, Ed.

* * *

în seara următoare, la ora opt, Pete sună la usă - un Pete pe care Kate nu-l mai văzuse niciodată. în locul blugilor rosi si al scurtei de aviator, purta un tuxedo impecabil ce părea croit la comandă. îsi aranjase părul si barba. Numai zâmbetul si ochii albastri-electrici îi rămăseseră răutăciosi, la fel cum si-i amintea.

- Arăți superb, domnisoară Carstairs, spuse Pete. Desigur,

nici pe departe la fel de seducător ca atunci când esti udăleoarcă, adăugă el, aplecându-se să-i sărute mâna.

La atingerea lui, pulsul lui Kate o luă la goană în galop.

- După cum vezi, credinciosul tău duh a venit să te ducă la palat, pentru a participa la petrecerea vrăjitoarei rele.

- Cred că ai încurcat basmele, încercă ea să zâmbească.

Se străduise să se îmbrace cât mai sofisticat, cu o rochie neagră croită simplu. îsi aranjase părul într-o cascadă de bucle si purta toate produsele pe care i le recomandase magicianul de la raionul de cosmetice.

- Sunt nervoasă, îi mărturisi ea. Probabil Dami a pus otravă în suc, când i-a spus tăticul ei că vin.

- Courage, mon amie, le diable est mort!

Pete o apucă de mână si porni cu ea spre lift.

- Sună familiar, dar si la franceză stau la fel de prost ca la vâslit si înecat.

- Cum adică, stai prost cu înecatul? o tachină Pete. Ai fost cât pe ce să te îneci în apa care-ți venea până la brâu. Ăsta înseamnă talent, fetițo!

Ii deschise uşa, făcându-l loc să iasă.

- Cât despre franceză, asta a fost doar o vorbă pe care obişnuia s-o spună tatăl meu când mă temeam de ceva. „Curaj, prietene! Diavolul a murit."

- Ba n-a murit deloc. E viu şi nevătămat, şi mă aşteaptă la Drake Hotel.

Pete râse, pornind spre o limuzină lungă şi neagră parcată în fața clădirii. Deschise portiera şi o ajută pe Kate să urce, cu un gest ceremonios.

- Unde-ai găsit caleaşca? întrebă Kate, aproape temându-se să audă răspunsul.

- In New York se poate închiria orice, ridică din umeri Pete. {oferii de limuzine caută mereu câte un câştig uşor, în timp ce-şi aşteaptă clienţii. Am avut noroc, atâta tot. La Drake, te rog, Léon.

- Sigur, şefule.

Maşina se înscrise în trafic, pornind spre centru, suplă şi silenţioasă ca o pisică.

-Eşti doar un client norocos şi-ţi spune „şefule"? întrebă Kate privindu-l pe Pete curioasă.

Chipul lui, însă, era cufundat în umbră, aşa că nu-i putu distinge expresia. După un moment de aşteptare, Pete răspunse, cu seriozitate:

-Nu-mi pune prea multe întrebări, Kate, sau s-ar putea să te dezamăgesc. Ţi-o mai aminteşti pe eroina de poveste care voia să afle secretul prinţului? Când l-a descoperit, i-a părut rău. Hai să ne simţim bine în seara asta şi nimic mai mult.

Când ajunseră în sala de bal a hotelului, Kate aruncă o singură privire în jur si vru să plece. Sala era supraaglomerată si supraîncălzită, iar ea se simţea ca o vrabie într-o colivie plină cu păsări exotice. Pete o luă de braţ si o conduse imediat spre bar.

- Adânca înţelepciune intuitivă a barmanilor îmi spune că mulţimea asta e însetată si ar fi bine să bem acum, dacă vrem să mai prindem ceva.

îi făcu semn lui Kate să stea pe margine, în timp ce el se avânta în vâltoare, înhăţând un suc si o bere.

-Bere? se miră ea. Sunt surprinsă că Damaris a permis să se desfacă bere la bar.

-Barmanii stiu că noi, snobii pe invers, bem bere la recepţii. Ca să ne manifestăm dispreţul faţă de poziţia socială.

Cuprinzând-o cu brațul pe după umeri, murmură mai încet:

- Inamicul va ataca la ora sapte. Pregăteste-te să respingi primele incursiuni.

Adierea caldă a respirației lui Pete si atingerea trupului său înalt si robust o făcură pe Kate să întârzie cu răspunsul. Privi în jur si o văzu pe Damaris Douglass, arătând ca o crăiasă a zăpezii, cu părul ei blond-argintiu si ochii cenusii spălăciți. Purta o rochie de crep alb suficient de decoltată ca să lase foarte puțin în seama imaginației.

Damaris se opri la câțiva centimetri distanță de ei. îsi dezgoli dinții spre Kate, într-o parodie de surâs.

- Bună, Kate, salută ea, cu vocea plină de venin si miere în cantități egale. Ce amabil din partea ta că ai venit. Şi te-ai îmbrăcat în rochia ta cea mai bună! O copie după Bill Blass, nu-i aşa? Cred că am avut originalul acum vreo doi, trei ani - pe vremea când era la modă.

Kate simți brațul lui Pete strângându-se în jurul ei şi, deodată, îi veni să râdă de răutatea meschină a lui Damaris.

- Bună seara, Damaris, o salută ea cu un zâmbet dezinvolt.

Damaris zâmbi la rândul ei, cu ochii reci.

- Nu mi-l prezinți pe prietenul tău? Tăticul a spus că vei veni singură.

Vorbea pe un ton acuzator, ca şi cum Kate, aducându-şi un însoțitor, ar fi nesocotit ordinele şefului. îi întinse mâna lui Pete, arătându-şi gropița din obraz şi privind în sus pe sub gene, aşa cum făcea întotdeauna când cunoştea un bărbat.

- Eu sunt Damaris Douglass, fiica lui Ed Douglass.

Pete zâmbi, dar fără nici o expresie deosebită.

- Douglas Technologies, îi explică dulce Damaris.

Fără să dea nici acum vreun semn că recunoscuse numele magic, Pete îi luă un moment mâna. Damaris se încruntă.

- Ne-am mai cunoscut?

- N-aş crede, domnişoară Douglass, zâmbi Pete. Sunt sigur că mi-aş aduce aminte.

Glasul lui Mark, răsunând în spatele ei, o făcu pe Kate să tresară.

- Damaris, iubito. Kate, ce plăcere să te revăd!

Kate se întoarse. Chipul lui Mark, care tocmai sosise, exprima orice, numai plăcere nu. Ochii îi săgetau între Damaris şi Kate, iar gâtul îi palpita spasmodic, înghițind în sec.

Damaris continua să-l privească pe Pete, întrebându-se vizibil cum reuşise să-l agațe neînsemnata de Kate Carstairs.

- Ai o memorie chiar atât de bună, domnule...?

Făcu o pauză.

- Ross, murmură Pete, cuprinzând-o pe Kate de mijloc. Pete Ross. Sper să nu vă supărați că am venit si eu. Kate si cu mine avem atât de puțin timp ca să stăm împreună, încât nu suportăm să pierdem nici un minut. Nu-i asa, iubito? întrebă el, trăgând-o pe Kate si mai aproape.

- A, da... răspunse Kate, intrând în joc; nu-i era greu deloc si, privindu-l pe Pete în ochi, zări în adâncurile lor o veselie răutăcioasă. Da, numai noi stim cât de puțin timp apucăm să petrecem împreună.

Atâta lucru, măcar, era adevărat. Dami n-avea decât să înțeleagă ce voia.

Laudele adresate altei femei o plictiseau pe Damaris. Se întoarse spre Kate, privind-o cu ochiul estimativ al unui bijutier.

- Şi tu, unde l-ai cunoscut pe omul ăsta divin?

- L-am câstigat la tombolă. Premiul doi, zâmbi Kate, căci

Damaris n-o mai intimida. Ar fi trebuit să vezi cum arăta premiul întâi!

Mark se uită de la Damaris la Kate, cu o expresie nedumerită. Părea surprins să vadă că-l ignorau, discutând despre un alt bărbat.

- îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme, iubito, spuse el îngrijorat, ca si cum s-ar fi asteptat ca Damaris să-l certe.

Blonda îsi înclină capul în direcția logodnicului ei, asteptându-l să-i depună un sărut pe obraz.

- Cred că ai fost la nesuferitul ăla de sediu, ocupat cu nu stiu ce prostii pentru porcăria aia de fuziune, sau ce-o fi, spuse arțăgoasă Damaris, care pretindea ca orice prinț al ei să facă sluj imediat ce i se poruncea.

- Păi, da... răspunse Mark pe un ton de scuză; se întoarse spre Kate, cu uşurarea întipărită pe față. Asta-mi aminteşte, Kate, mă gândeam că ai putea să-mi ții o informare, iar mâine am să rezolv eu singur. N-ai nici un motiv să-ți scurtezi concediul.

Părea atât de sincer... Dar Kate ştia că Mark voia să-i ia locul ca agent principal al tranzacției Nightingale, lăsând-o, desigur, să se spetească ea cu munca.

- Mulțumesc mult, Mark, răspunse ea suav, ce drăguț din partea ta să te gândeşti la mine. Dar am discutat deja cu Ed şi mâine voi veni al birou ca de obicei.

Dami îl luă pe Mark de braț, spunând:

- Vezi, Mark, ți-am spus eu: Kate o rezolvă cu plăcere.

Clătină din cap spre Kate, cu tristețe.

- Munceşte atât de mult încât, uneori, îmi fac şi griji pentru el. Are nevoie de un subaltern, pentru treburile mai puțin importante. Mă bucur atât de mult că înțelegi că ăsta e rolul rău.

Kate îi privi pe amândoi, dându-şi seama pentru prima dată

că se prea putea să fie făcuți unul pentru celălalt. Erau de o prostie monumentală, în aproape toate cele, fiindcă nu-i interesa absolut nimic ce nu avea legătură directă cu ilustrele lor persoane. Totuşi, în privința lucrurilor care-i afectau, erau vicleni şi necruțători ca nişte pirați. Dacă interesele lor coincideau întotdeauna, ar fi format o echipă redutabilă.

Kate nu dorea deloc să fie în pielea lui Damaris Douglass.

- Nu te agita să ajungi la birou cu prea mult timp înainte de nouă, Kate, continuă Mark, arătându-se preocupat de binele ei. Mai bine dormi cât vrei tu de mult dimineațăahneşti bine. Ți-am citit referatele despre Nightingale şi cred că aş putea să...

Dami, însă, auzise destul. îi adresă lui Mark bosumflarea ei patent, plus fâlfâirea din gene aferentă, o privire destinată să prefacă bărbații în aspic, iar ei să-i aducă tot ce poftea. în acel moment, poftea la atenția nedivizată a lui Mark.

Pe sub chițăielile ei sufocate, a la Betty Boop, avea o voce tăioasă ca oțelul.

- Mi s-a făcut pân-aici să tot aud de compania aia nesuferită

- Canary sau Bluebird, sau cum i-o fi zicând! Tu si tăticul parcă nici n-ați mai fi în stare să vorbiți despre altceva!

îl luă pe Mark de braț, cu un gest posesiv.

Ca replică de plecare, înainte de a-l duce pe Mark de-acolo, Damaris se agăță de brațul lui si toarse:

- N-ar trebui să-ți mai bați capul cu nimicarnițele astea scârboase, acum, când tăticul te-a făcut vicepresedinte executiv. Lasă-le în seama lui Kate! Doar pentru asta e plătită!

în timp ce Damaris si Mark se îndepărtau, Kate rămase încremenită. Petrecerea se învolbura în jur, dar ea ignora

glasurile, fumul de ţigară si clinchetele de pahare. Va să zică, Mark îsi si primise răsplata - vicepresedinte executiv, cu Kate care să muncească si Damaris să toace banii.

Puteți s-asteptați, voi doi, spuse Kate în sinea ei. Am să zbor din Douglas Technologies, imediat ce apuc să-mi imprim curriculum vitae-ul si să-mi împachetez ghivecele cu flori!

Instinctiv, întinse mâna după brațul încurajator al lui Pete. Nu-l găsi. Avu senzația că fusese aruncată dintr-o dată în noaptea rece. Simți un fior si aproape o cuprinse panica. Unde dispăruse? Plecase oare, asa cum făcuse aluzie? Nu-mi pune prea multe întrebări, Kate, altfel s-ar putea să dispar.

Porni într-un circuit lent al sălii. într-o încăpere de vizavi, zări un bărbat înalt care ar fi putut să fie Pete. Uşa era întredeschisă. Kate intră să se convingă, dar în prag se opri, auzind vocea unei femei vorbind rapid în franceză.

Glasul lui Pete suna indulgent când răspunse:

-Vorbeşte în engleză, tante Eugénie. M-ai trimis la Yale ca s-o folosesc, aşa că ajută-mă să exersez. Ştii multe despre toată afacerea, deci nu-mi mai veni cu aerele astea gen „eu-sunt-doar-o-femeie-proastă-care-habar-n-are-de-nimic“. De ani de zile au încetat să mă mai amăgească.

Kate intră în cameră. Pete, în picioare, privea spre o femeie scundă, cu părul alb, care purta un taior de brocart albastru şi un colier de diamante scânteietoare. Fața îi arăta ca o rețea de riduri fine, cu pielea asemenea unei hârtii chinezeşti mototolite şi apoi întinse la loc. Avea ochii la fel de albaştri ca ai lui Pete. Kate le zâmbi, cam nesigur. întrerupsese o discuție serioasă, despre ceva important - „toată afacerea“, spusese Pete. Putea să însemne

orice.

- Bună!

Pete se apropie de uşă, oprindu-se lângă Kate.

-Madame, permiteţi-mi să v-o prezint pe Katherine Carstairs. Kate, dumneaei este Madame... Lascombes.

Ezitase o clipă, observă Kate, ca şi cum ar fi trebuit să-şi amintească numele. Cum o numise pe Madame Lascombes, înainte de a intra ea? Nu-şi mai amintea aproape deloc limba franceză, dar era sigură că „tante“ însemna „mătuşă“. Dacă Madame Lascombes era mătuşa lui, de ce nu spunea? Şi cum de avea o rudă atât de elegantă?

- Sunt încântată de cunoştinţă, răspunse Madame Lascombes, privind-o pe Kate cu curiozitate. Nu sperasem să-mi văd... să-l văd pe Pierre, iar acum o cunosc şi pe prietena lui. Este o mare plăcere pentru mine, domnişoară Carstairs.

Bătrâna vorbea cu un uşor accent franţuzesc. Accentul vag străin al lui Pete nu părea franţuzesc, dar asta nu însemna neapărat că Pete nu era francez. Din puţinul pe care-l auzise, accentul lui franţuzesc suna ireproşabil.

Imediat, însă, Kate îşi aminti de bunele maniere.

- Vă mulţumesc, Madame, pronunţă ea cuvântul cu accentul original. *Je suis enchantée de faire votre connaissance.*

Anii de franceză din şcoală o învăţaseră limba scrisă elementară, dar formula de politeţe adresată lui Madame Lascombes îi epuizase tot vocabularul oral.

Pete şi Madame Lascombes schimbară o privire surprinsă. Apoi, Pete souse:

- Kate şi cu mine tocmai plecam. Voi lua legătura cu dumneavoastră mai târziu... Madame.

Ieşiră tăcuţi pe strada mărginită cu copaci din faţa hotelului. Clădirile înguste, de piatră, păreau să defileze rigid de pe un bulevard pe următorul. Maşini scumpe cu numere diplomatice se înşirau pe ambele laturi ale străzii, în ciuda indicatoarelor care spuneau „Nici să nu vă gândiţi să parcaţi aici!".

Pete luă mâna lui Kate şi o vârî în buzunarul pardesiului.

- De ce eşti atât de tăcută, Katy?

- Este mătuşa ta, Pete?

Kate dorea nişte răspunsuri. Detesta sentimentul că Pete se ţinea şi cu ea de aceleaşi jocuri ca şi cu Damaris Douglass - şi anume, că-i spunea adevărul învăluindu-l în mister.

- Dami, mătuşa mea? Ce idee! Nu, am bucuria să-ţi spun că nu sunem rude.

Vorbea pe un ton glumeţ dar, când o privi pe Kate, ochii îi erau tăioşi.

- Termină, Pete. M-am săturat de toate misterele astea. Cine eşti? Madame Lascombes este mătuşa ta?

Pete ridică din umeri. Câteva momente, nu spuse nimic. Mâna sa, care continua s-o ţină pe a ei, o făcea pe Kate să rămână conştientă de apropierea lui.

- Vinovat. Ar fi trebuit să mă aştept. Da, e îndurătoarea mea mătuşă. Continuă să-mi vorbească de parcă aş fi oaia neagră a familiei. Când ne întâlnim, îmi dă sfaturi bune ca să-mi îndrept relele năravuri.

- Ce năravuri rele?

Kate încercă să-şi scoată mâna din buzunarul lui Pete, dar acesta o strânse şi mai tare. Totuşi, nu putea trece cu una cu două peste acel subiect.

- Obiceiul de a minţi fecioare inocente? De a te da drept

barman itinerant?

Vocea ei era tăioasă. Ştiuse tot timpul că Pete îi ascundea multe. N-ar fi avut nici o obiecţie, până şi faptul că avea o rudă bogată şi strămoşi străini îl privea numai pe el, dar Kate ştia că Pete mai avea şi alte secrete.

După ce trase adânc aer în piept, Pete murmură:

- Mai scuteşte-mă, iubito. Lasă-mă doar să mă prefac că sunt duhul tău credincios - prietenul tău. Numai în noaptea asta, hai să fim ceea ce suntem. Fără etichete, fără nici un fel de întrebări.

- Şi ce anume te face să-i dăruieşti atâtea bunătăţi tocmai acestei Cenuşărese?

Cuvintele lui Kate erau tăioase. Numai în noaptea asta. Atâta tot era, o mică distracţie de-o seară? Continuă, incapabilă să se oprească:

- Eu sunt fapta ta bună pe luna în curs? Am primit rolul fiindcă tocmai ţi se terminaseră domnişoricile bătrâne?

- La naiba, Kate, ştii că nu e vorba de aşa ceva.

Merseră în tăcere până la colţul următor. Apoi, deodată, Pete o răsuci cu faţa spre el. Ii cuprinse obrajii în mâini, ţinând-o nemişcată.

Si o sărută.

Incet, la început. O explorare blândă a buzelor. Uşor ca puful, urmărindu-i contururile gurii cu buzele lui.

Kate fu pierdută.

Braţele ei îl cuprinseră de mijloc, pe sub sacou, simţindu-i palpitaţia lină a muşchilor de care o mai despărţea acum numai cămaşa de bumbac apretat. Pete mârâi din gâtlej, începând să-i sâcâie buzele cu limba, deschizându-i-le. Gura ei cedă - era lucrul cel mai firesc din lume. Kate nu voia decât să rămână aşa cum erau, explorând, gustând, aţâţând. Cui îi păsa că stăteau pe

Park Avenue, în mijlocul trotuarului? Si ce dacă pe lângă ei treceau maşini? In toate erau numai necunoscuți. La New York nu întâlneai niciodată cunoştințe.

- Salut, şefule, spuse Léon, în timp ce limuzina super-lungă se oprea lângă ei, cu motorul torcând. Vrei să te duc undeva unde-i mai cald?

Capitolul 5

-Nu mă inviți înăuntru? o tachină Pete, mângâindu-i urechea cu răsuflarea, în timp ce Kate îsi căuta cheia.

- E târziu, Pete, si trebuie să...

Lăsă fraza neterminată. într-un fel, nu putea s-o ducă până la capăt. Simțea prezența lui Pete la doar câțiva centimetri de ea.

Prea aproape.

Nu destul de aproape.

„Trage aer adânc în piept", își spuse. „Nu e o situație fără iesire, Katherine. Doar un mic caz de glande la galop."

-Voiam să spun...

Buzele lui Pete îi depuseră pe ureche o sărutare usoară ca pana. Kate scoase o mică exclamație, când buzele lui porniră în voie pe gâtul ei, acum încordat de o dorință nerecunoscută. Mâini calde îi înlăturară mantoul, astfel încât buzele să-i poată săruta umărul. Fiori de plăcere delicioasă o străbăteau, în timp ce atingerea buzelor se contopea cu căldura îmbătătoare a trupului lui Pete. Simpla lui prezență îi făcea nervii să vibreze. Mâinile lui Kate tremurau, iar cheile îi căzură pe mocheta din hol.

- Stai... eu... tu... cheile...

Era oare această făptură incoerentă, care se topea pe picioare, neîntrecuta Kate Carstairs? Da, o Kate nouă si renegată, conştientă numai de năvala senzațiilor dezlănțuite de un sărut. Pete îi scurtcircuitase creierul.

Nu-mi pasă. Simt... simt...

Se rezemă de pieptul lui, cu gâtul arcuit, nemaidorind să se oprească, chemându-i atingerea. Era electrizată de privirea lui, de mirosul, de atingerea lui. Esența lui o învăluia ca o mantie de foc.

încetează! Nu ştii nimic despre acest om!

Cu un efort supraomenesc, Kate se smulse din brațele lui Pete. Pentru moment, temerile îi erau mai puternice decât dorința. Se lăsă în genunchi, căutând cheile prin holul slab luminat. Când mâna i le atinse, metalul rece o readuse la realitate. Se ridică încet în picioare, întorcându-se spre uşă. Nişte degete puternice, masculine, îi luară cheile din mână.

- Descui eu uşa.

Pete o întoarse cu fața spre el. Kate îi simțea tot trupul, zvelt şi musculos. Clanța care i se înfigea în spate fu singurul lucru care o împiedica să se dizolve într-o băltoacă de dorință. Era dură şi normală - o parte a realității.

Kate făcu un pas lateral, dându-se la o parte din fața uşii. Când Pete o deschise, lumina caldă a lămpii pe care Kate o lăsase aprinsă le inundă fețele. Kate văzu în ochii lui Pete regret şi un zâmbet nostalgic. Si el ştia că visul se sfârşise.

Sau... chiar asa să fi fost, oare? Kate nu stia ce putea citi pe chipul ei.

- Ce-ar fi să faci două cafele tari, Katy, si să-mi spui ce anume te-a adus în cetatea păcatului ca să-ți cauți norocul?

Pete vorbea pe un ton glumeț, dar expresia lui era rugătoare.

Kate nu putea să-l refuze. Nu conta dacă mai târziu avea să regrete sau nu. îsi scoase pardesiul, se descălță de pantofi si lipăi desculță până în mica bucătărie, unde puse apa si cafeaua în ibric.

Pete o urmase.

- Nu te deranja prea mult. Merge si un nes.

- N-am. Numai la mare, fiindcă acolo n-am ibric electric, spuse ea, punând la loc lingurița si cutia cu cafea.

Privind-o atent, Pete întrebă:

- întotdeauna esti asa de ordonată?

- Cred că da.

Kate se uită în jur, cam nedumerită.

- Ce nu-i în regulă dacă esti ordonat? Celor mai mulți oameni le place ordinea.

- Cu ordinea nu e nimic în neregulă. Atâta numai că eu sunt dezordonat si-mi place nesul, iar asta ar putea crea probleme dacă m-as îndrăgosti de tine, spuse Pete cu un aer de scuză. Mă gândeam numai că ar fi bine să stii.

Kate îl privi lung.

- Vorbeam despre cafea, spuse el, trecându-si o mână pe dinaintea ochilor ei. Desteptarea, Kate. Aici e vorba de probleme majore ale vieții.

- Păi... răspunse ea, cu o voce cam răgusită, sunt sigură că de problema cafelei ne putem ocupa...

Luă două căni din dulapul cu veselă.

- Dacă se va pune vreodată, vreau să spun.

îi dădu lui Pete o cană şi turnă cafea în amândouă. Până acum, îşi păstrase calmul. Hotărând să se poarte în continuare ca şi cum totul ar fi fost perfect normal, turnă câte un deget de brandy în două cupe şi îl conduse pe Pete în living.

Se aşezară pe canapeaua tapițată cu creton. Kate îi dădu unul dintre paharele cu brandy şi învârti băutura într-al ei. Apoi, dintr-o mişcare a încheieturii mâinii, îşi turnă tot paharul pe gât. Se cutremură, simțind alcoolul scurgându-i-se în stomac.

- Credeam că preferi sucurile, comentă Pete zâmbindu-i.

- Numai în scopuri medicinale. Acum... răspunse ea cu voce răguşită. Sunt gata. Dacă repeți ce-ai spus, aş fi încântată să discutăm...

Pete îi luă umerii în mâini, scuturându-i-i uşor.

- Dragostea nu e un lucru pe care să-l discuţi, Katy. Nu ştiai?

Apoi, glasul i se îmblânzi.

- Nu să stau de vorbă cu tine am chef acum. Hai mai bine să facem lucrul pe care-l dorim amândoi.

Buzele lui le întâlniră încă o dată pe ale ei, dar aceasta nu mai era o explorare blândă. Era pasiune şi cucerire - un bărbat care-şi revendica o femeie. Femeia lui. Iar Kate îşi deschise dintr-o dată buzele şi-şi trimise limba s-o mângâie pe a lui.

Pete scoase un mârâit slab, posesiv, din adâncul gâtlejului. Braţele lui o cuprinseră şi o traseră în poală. începu să-i urmărească formele trupului cu mâinile, coborând de pe talie în lungul piciorului şi înapoi. în cele din urmă, mâna lui îi găsi sânul şi se opri acolo, cuprinzându-i forma plină. Gura i se mişca încet peste a ei.

Kate îşi simţea sânii dilatându-se şi încordându-se, pe când buzele îi deveneau din ce în ce mai pline, mai inflamate. Lumea se concentrase în mâinile acelui bărbat, în buzele si trupul lui. Voluptuos si lent, trupul ei se înfierbânta si se îngreuna sub atingerea lui.

Voia să se apropie de el, să-l simtă atingând-o în feluri pe care nici nu putea să le exprime. Moleseala fu înlocuită de nerăbdare. Cum s-ar fi putut apropia atât de mult pe cât dorea, pe cât avea nevoie, când îi despărţeau straturile de bumbac, catifea si mătase? Se îndepărtă puţin si trase de capsele cămăsii lui Pete. Păru să dureze o vesnicie până când cămasa se descheie în sfârsit, dezvăluindu-i pieptul. Cu un zâmbet de satisfacţie, Kate îsi depuse în fine palmele pe pielea lui. Era o senzaţie divină. Muschii netezi se încordară sub mâinile care-i străbăteau. Pielea lui Pete ardea ca focul. Kate îi simţi sfârcurile mici si tari, bărbătesti, încordându-se sub degetele ei, si-i auzi respiraţia

întretăindu-se în timp ce-l mângâia.

Pete îi apucă mâinile într-ale lui.

- Kate, iubito...

Glasul îi era răgusit.

- Nici nu stii ce mă faci să simt...

Ceva din glasul lui o dezmetici. Nu era pregătită să aibă relații intime cu Pete. Mai rămăseseră atâtea întrebări cărora nu le cunostea răspunsul...

- Cred că ar fi mai bine să pleci...

Pete îi sărută pleoapele.

- Ştiu că trebuie să plec.

Inima i se simțea zbuciumându-se în piept.

- Altfel, am să te duc în pat si-am să fac dragoste cu tine până când nici unul dintre noi nu va mai putea să se miste. Şi pe urmă, continuă el, sărutându-i vârful nasului, o să mai bem din cafeaua ta fabuloasă. Şi pe urmă, îi sărută colțul gurii, o vom lua de la început.

Kate îl privi cu ochi mari. Creierul îi era încă blocat şi nu-i prea putea înțelege cuvintele, dar trupul ei ştia prea bine ce dorea.

îl dorea pe Pete Ross. Fără să accepte nici un înlocuitor. Dar cât de mult timp avea să-l mai dorească, o dată ce afla cine era cu adevărat?

- Mmm... murmură ea, sperând că părea inteligentă. Mai bine du-te...

- Unde să mă duc? întrebă absent Pete, în timp ce-şi trecea degetele prin cascada mătăsoasă a părului ei lung, distrugând tot ce-i mai rămăsese din coafura atât de sofisticată.

- Nu ştiu...

Mintea lui Kate se trezea treptat din nou la viață. Deschise brusc ochii.

- Acasă. La un hotel. La Y.M.C.A.

- Oriunde, numai să plec?

Dintr-o dată, mişcarea regulată, liniştitoare, a mâinii lui Pete încetă.

Nu, îşi spuse Kate ca prin ceață. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Chiar avea de gând să-i ceară lui Pete să... rămână peste noapte... să facă dragoste cu ea... cu ea...? Imposibilă idee. Minunată, dar... imposibilă.

- Pleacă. Acum.

Reuşi să pronunțe cuvintele şi se retrase de lângă Pete, afară din hipnoticul câmp de forță pe care-l crea el. Simțea cum realitatea se unduia în jurul ei, ca un voal. în ultima jumătate de oră nu mai fusese Kate, ci o ființă moale, supusă şi dornică.

Pete o privi, cu ochii săi albaştri învăpăiați.

- Nu voiam să...

Kate sări în picioare.

- Pleacă odată! Nu-mi da explicații, nu-ncepe cu scuzele. Numai ieşi de-aici, Pete. Imediat!

O mânie neînduplecată îi ridică bărbia. Dacă-si ținea ochii deschisi si nu clipea, lacrimile n-aveau să-i cadă. încercă. îl privi pe Pete în ochi, căutând să înțeleagă ce vedea acolo.

- Mâine dimineață să nu mă urăsti, Kate.

Pete vorbea încet, intens, ca si cum ar fi vrut să-i dea de înțeles mai mult decât spunea.

- Indiferent ce vei afla despre mine, ține minte că tot ce-am spus, tot ce am simțit amândoi, a fost real.

- Şi ce-am să aflu?

Cuprinsă dintr-o dată de teamă, Kate încercă să se ascundă după simțul umorului.

- Că esti un hoț de bijuterii notoriu, care serveste la bar între o lovitură si următoarea? Un mercenar fără noroc care-si caută pe undeva un băruleț comod?

Pete râse.

- Citesti prea multe romane, Katherine Carstairs. Păcat că nu-s manuale de programare a computerelor. Povesti de dragoste? Ăsta e viciul tău secret?

- Nu-l consider un viciu. Şi-n plus, vorbeam despre secretele tale, nu despre ale mele.

Kate se retrase, privindu-l. Expresia lui era serioasă. Exista un lucru pe care Pete voia să-l ascundă.

- Nu e nici un secret.

Zâmbi, iar Kate observă că si el se refugia la adăpostul glumelor usoare.

- Sunt doar îngrijorat că s-ar putea să mă doresti numai pentru trupul meu. Că imediat ce-ți faci poftele cu mine, ai să mă arunci ca pe-o haină folosită. Sunt doar un barman, stii, nu un bărbat pe care să-l duci la mama acasă.

Gura i se arcui într-un zâmbet, dar ochii lui continuau s-o observe prudenți.

- Ba nu esti, răspunse Kate cu convingere.

- Ce nu sunt? replică Pete, fără ca expresia să i se schimbe.

- Nu esti barman. Sau...

Se gândi nu moment.

- ...Sau, cel puțin, nu esti numai barman.

- Nimeni nu e numai un singur lucru. Cu toții suntem complicați, Katy. Şi tu, si eu, toată lumea. Nu vreau decât să stii că, indiferent ce vei crede despre mine mai târziu, întotdeauna am considerat - si întotdeauna voi considera - că esti o persoană rară si minunată, si că am putea să...

Se întrerupse pe neasteptate, dregându-si glasul.

-Am fi putut.

Făcu o pauză.

-Am fi putut trăi ceva cu totul deosebit împreună.

Când termină, glasul îi devenise un scrâsnet răgusit.

-între timp, Kate, „cea mai drăguță Kate din lumea crestină“, zâmbi el, somn usor.

îi puse un moment degetul pe buze, apoi se strecură afară din casă.

O clipă mai târziu, Kate auzi usa liftului închizându-se.

Plecase. Dar mai trecură câteva minute până când Kate se întoarse spre dormitor.

Şi mai trecură câteva ore până când adormi.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, la ora opt fără un sfert, Kate urcă treptele clădirii în stil Art Deco a sediului companiei Douglas Technologies. Cerul era înnorat şi mohorât, în ton cu taiorul ei gri de flanelă şi bluza albă apretată. Nici o bijuterie sau machiaj nu-i înveselea înfăţişarea de fecioară puritană. Părul castaniu îi era pieptănat pe spate şi legat la ceafă cu o fundă neagră.

Hotărâtă, Kate şi-l alungase complet pe Pete Ross din minte. N-avea decât să-şi facă de cap cu subconştientul ei, dacă putea. Ea era hotărâtă să rămână în lumea ceasurilor deşteptătoare, a cafelei negre şi a fuziunii Nightingale. N-avea să nutrească nici un gând la barmani sexy şi sărutări de neuitat. Absolut nici un gând.

Apăsă pe butonul liftului destul de tare pentru ca degetul s-o doară, bătând din picior nervoasă. După un urcuş înnebunitor de lent, intră pe uşa firmei Douglas Technologies. Oricât era de pre-ocupată, observă că domnea o tăcere neobişnuită. Ridicând ochii pentru a privi în jur, o văzu pe Shirley DiStefano, secretara lui Ed, uitându-se la ea, apoi la un enorm buchet de garoafe de pe birou.

Kate trase adânc aer în piept.

- Ce este, Shirley? întrebă ea, încercând să vorbească pe un ton energic. Domnia Sa a si-nceput să mârâie? Trânteste-i în brațe garoafele si Wall Street Journal. Astea ar trebui să-l calmeze.

- Nu-i deloc de râs, Kate, răspunse Shirley, gesticulând spre usă. De la sapte-i acolo. Cu Damaris.

Făcu o scurtă pauză, ca pentru a anunța o criză internațională gravă, apoi continuă.

- Aruncă încoace si-ncolo cu lucruri, si nici măcar nu-s cesti

din-alea incasabile. După cum sunau, păreau să fie porțelanurile de Limoges. Iar Damaris plânge.

Shirley vorbea aproape în soaptă. Apoi privi spre florile de pe birou.

- Iar florile sunt pentru tine.

Kate atacă mai întâi problemele importante.

- Damaris plânge mereu, spuse ea. Pe urmă, tăticul îi cumpără o rachetă de tenis bătută în diamante, sau o pereche de iahturi, si iar e toată numai cântec, joc si voie bună. Nu trebuie decât să asteptăm până vor ajunge la scena împăcării.

Privi buchetul de flori.

- Astea de la cine sunt? o întrebă ea pe Shirley.

- De unde să stiu eu cine-ți trimite ție flori, Kate? Am destule treburi mai importante pe cap. Ascultă-mă pe mine, nu-i deloc de râs!

Imperturbabila Shirley îsi rodea buzele. Trebuia să fie ceva mai grav decât obisnuitele mofturi matinale ale lui Ed Douglass pe tema de-ce-m-a-blestemat-soarta-să-fiu-înconjurat-numai-de-idioți?

- Damaris a intrat aici ca o furtună, la sapte si-un sfert, fără să bată la usă, si de-atunci o țin întruna. Ed a iesit de două ori ca să întrebe dacă ai venit.

- Ei bine, acum sunt aici. De ce nu-l suni, ca să nu primesc vaza de Sèvres în cap?

Kate deschise micul plic alb strecurat printre garoafele roz parfumate. „Succes la bărbieritul leului! Pete.“ Picaseră chiar la țanc, îşi spuse ea zâmbind. Confruntările cu Ed Douglass erau necesare cel puțin o dată pe săptămână. Niciodată nu-i mai făcuse față înarmată cu flori care-i purtau noroc.

Shirley clătină din cap.

- Nici nu mă gândesc să-l sun. Ar smulge telefonul din perete şi ştii cât ne costă o chestie ca asta. Intră şi atât. Sunt sigură că n-o să se înfurie, din moment ce eşti tu.

Kate ridică din umeri.

- Pune-le în apă, da, Shirley?

Ii dădu florile, zâmbind. Cumva, nervii din ziua aceea ai lui Ed Douglass i se păreau prosteşti. Nu-i rămânea decât să-l înveselească până-i treceau. Metoda ei obişnuită de a rezolva crizele lui Ed consta în a se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic anormal, până când trecea furtuna. Băgă cartonaşul cu dedicația în buzunar.

- Cine le-a trimis? o întrebă Shirley zâmbind.

- Un tip misterios trăsnet, pe care l-am agățat într-un bar.

Shirley o privi cu ochi mari, în timp ce Kate pornea nonşalantă spre cabinetul lui Ed Douglass.

Bătu cu pumnul în uşă.

- Domnule Douglass, Ed, eu sunt, Kate! răcni ea. Te rog să nu arunci cu nici un obiect scump! Ştii bine că o să-ți pară rău!

Se auzi un muget înfundat, apoi uşa se deschise cu atâta putere încât se lovi de perete.

-Era si timpul! Unde-ai fost? Am spus la ora sapte, si-acuma-i opt!

Ed Douglass o privi încruntat, trecându-si o mână prin părul roscovan încărunțit. Avea un trup masiv si compact care-i amintea lui Kate de un urs - uneori dansând cu voiosie greoaie, alteori zbuciumându-se de furie neputincioasă. în dimineața aceea, ursul nu dansa.

Kate nu afisă nici o expresie. Privind în jur, o văzu pe Damaris ghemuită în fotoliul de la biroul tatălui ei. Aceasta ridică privirea spre usă, iar pe față îi apăru un zâmbet de răutate

satisfăcută.

- Spune-i, tăticule. Spune-i că ai concediat-o, zise ea fudulă. Ştiam eu c-ai s-o-ncurci. Ştiam c-ai să te dai de gol. Mai întâi ai încercat să pui mâna pe Mark, si acum...

- Hai, Dami, o întrerupse cu blândețe tatăl ei. Trebuie să-i dăm lui Kate posibilitatea să ne explice.

- De ce? Ti-am spus că aseară erau împreună. Se țineau de mână si-si spuneau unul altuia „iubitule“. Ce-ar mai fi de explicat?

- Despre ce vorbeste? întrebă Kate, uitându-se de la unul la altul. Nu pot să dau nici o explicație până nu stiu despre ce e vorba.

- Nu trebuie să-i spui nimic, tăticule. Dă-o afară si gata!

- Ei, Dami...

- Perfect, spuse Kate cu privirea la Ed, ignorând-o pe Damaris. Dacă asta vrei, voi pleca de-aici în cincisprezece minute. O poți pune pe Shirley să-mi trimită cecul prin postă - inclusiv salariul întreg pe-o lună, pe care mi-l datorezi în loc de preaviz.

Kate vorbea cu voce calmă, dar genunchii îi tremurau si gura i se uscase. Era concediată, Damaris o expedia, în timp ce Ed stătea alături, tăcut. Şi nici măcar n-avea să-i dea vreo explicație.

Lucrase pentru Ed Douglass de când sosise la New York, dornică să-şi găsească o slujbă interesantă. Se adâncise în muncă şi avusese plăcerea de a constata că se descurca bine. Ed fusese dificil dar, aşa cum îi spusese ea lui Pete la cină, îl admira pentru felul cum ajuta companiile cărora le cumpăra acțiuni. Regreta că trebuia să plece astfel. Dar ştiuse, din clipa când Damaris îşi anunțase logodna, că trebuia să plece imediat ce noua funcție a lui Mark devenea oficială.

însă una era să demisioneze într-un moment ales de ea, cu admirație şi regret din ambele părți, şi cu totul altceva să fie concediată fără nici un motiv. Indiferent dacă-şi dorea slujba sau nu, Kate avea de gând să lupte pentru drepturile ei. Si era hotărâtă să învingă. Abia atunci urma să-şi dea demisia.

- Nu te deranjează dacă iau cu mine şi dosarele pe care le-am adunat pentru afacerea Nightingale, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Ed, pe un ton dulce şi rezonabil. Voi şterge numele, desigur, dar vreau să le folosesc pentru prezentarea mea profesională.

- Ce prezentare? întrebă Dami, vizibil uimită.

- Prezentarea pe care mi-o voi face pentru viitoarea angajare. Aşa se obişnuieşte, răspunse încrezătoare Kate, sperând ca tactica ei de bluff să reuşească. Folosirea hârtiilor confidențiale ale unei firme pentru prezentarea la altă firmă era departe de a fi un procedeu obişnuit. De fapt, Kate nu avea intenția să ia cu ea nici un dosar, dar voia ca Ed Douglass să se îngrijoreze când îşi dădea seama că o pierdea pe singura persoană care avea habar de toate amănuntele afacerii.

Damaris zâmbi înfumurată, ca o pisică la vederea unei străchini cu mâncare.

- Cred că ştim unde va fi angajarea asta viitoare, nu-i aşa, tăticule?

Ed o privi pe Kate cu un amestec de furie şi dezamăgire.

- Mda, pe-asta cred c-o stim.

- Ei bine, din moment ce tu si Damaris păreți să stiți tot ceea ce voi face, vreți să mă puneți si pe mine la curent? întrebă Kate strângând pumnii, pentru a nu striga la ei: Ce naiba se întâmplă aici?!?

- Noua ta slujbă, răspunse Ed încet, cu glas greu. La Nightingale Industries.

-Noua mea slujbă...

Kate se întrerupse, exasperată.

-Nu am nici o slujbă nouă! Damaris, continuă, întorcându-se încet spre ea si vorbindu-i ca unui copil foarte mic, ce-ar fi să-mi spui tu mie ceea ce i-ai spus si tăticului tău? Ca să stim cu toții ce-am făcut.

Damaris ridică din umeri.

- Bine, fă pe proasta, dacă asa-ți convine. Oricum n-o să-ți folosească la nimic. Şi cică esti asa de desteaptă...!

Cu pumnii înclestați, Kate se aplecă peste birou.

-Treci la subiect, Dami.

- Bine, bine. Am să-ți fac jocul, Domnisoară Bună-si-Cuminte! I-am spus lui tăticul, continuă ea zâmbind cu gura până la urechi, că te-am văzut aseară la bal.

Făcu o pauză, în asteptare.

-Şi?

-Şi că erai cu un tip.

-Şi???

-Tipul cu care erai, ce, nu-l mai stii? Ăla înalt si bărbos, care-ți spunea „iubito".

-Pentru a treia oară: si?

- Şi tipul ăla, dragă Kate, era, de parcă n-ai sti, Pierre Rossignol.

Kate rămase cu gura căscată, în timp ce Pământul îşi încetinea pentru câteva secunde rotația. Indiferent la ce se aşteptase din partea lui Damaris, nu fusese ceva atât de tras de păr.

-Ce vrei să spui? Maurice Pierre Rossignol are şaizeci şi şapte de ani şi n-a mai ieşit din conacul lui de la Montreal de doi ani. Nu l-am cunoscut niciodată, am comunicat cu el doar la

telefon şi prim e-mail.

- Ăla-i bătrânul Rossignol, Kate. Tu erai aseară cu tânărul Rossignol. Si o ştii foarte bine, doar cumperi şi tu Fortune!

Dami părea iritată că adversara ei se lăsa prinsă atât de uşor.

-Atunci, pe cine-ai adus la petrecere? interveni glasul lui Ed, cu un calm nefiresc, în confruntarea care se desfăşura peste birou.

- Se numeşte Pete Ross, răspunse Kate, neştiind de ce se simțea datoare să continue. E barman pe litoral.

Ed clătină din cap.

- Barman! Rossignol nu bea niciodată, şi singura stațiune litoral' pe care o frecventează e Saint Tropez.

- Este barman! prepară o Bloody Mary foarte bună. Si bea bere, insistă sonor Kate. Cel puțin, era barman. Alaltăieri. Si bea bere. Aseară.

-Mai scuteşte-mă.

Dami luă o revistă şi o împinse peste birou.

-Nu mai face pe nevinovata, că nu mai ține. Ăsta-i numărul din Fortune pe luna martie. Ai memorat totul despre Nightingale. Vrei să spui că ți-a scăpat tocmai asta?

„Asta" era o fotografie color, pe o jumătate de pagină, cu doi bărbați într-o sală de consiliu cu lambriuri, amândoi stând în picioare în poziții asemănătoare, rezemați de o masă de conferințe enormă, din lemn de trandafir. Purtau costume bleu

marin la două rânduri, cu dungi subțiri, dar asemănările se terminau aici. Bărbatul mai vârstnic, identificat în fotoexplicație ca Maurice P. Rossignol, avea părul alb si chipul pătrat. Ochii îi erau de un cenusiu glacial, dar cele mai frapante trăsături de pe chipul lui erau sprâncenele. Negre ca pana corbului, îi brăzdau oblic fruntea, dându-i o expresie impresionantă. Acela era Maurice Rossignol cel cunoscut de Kate - sau cunoscut, cel puțin, din corespondență si din conferințele pe care le țინuseră prin telefon si pe Internet.

încet, fără tragere de inimă, îl privi pe celălalt. înalt, slab, cu păr auriu-închis pieptănat înapoi de pe frunte. Ochi albastri strălucitori care păreau reci precum cerul arctic. Fără barbă, desigur. Fără nici un zâmbet pe buze. Fără blugi. Dar pe cine încerca să amăgească? îl cunostea foarte bine. Textul îl nominaliza ca Pierre M. Rossignol. îsi luase numele de Pete Ross. Kate nici nu era sigură cum i-ar fi venit ei să-l numească.

Clipi din ochi, hotărâtă să nu cedeze prea usor.

-Ar putea fi acelasi om.

- Ar putea! L-am văzut prezentându-te Ducesei de Lascombes, aseară. Nu te osteni să negi. E mătusa lui. Cum îți explici că barmanul tău o cunostea?

Kate înghiți în sec. De ce ar fi încercat să-i explice lui Damaris? Se întoarse spre Ed.

-Ştiu cum pare. Poate că este Pierre Rossignol. Dar, Ed, n-am stiut! Probabil a vrut să facă... o glumă.

Se aseză, simțind că i se tăiau picioarele. O străbătea un amalgam arzător de furie si durere, dar n-avea să-l lase pe Ed, si în nici un caz pe Damaris, să vadă cât de lovită se simțea. Pete Ross

- Pierre Rossignol - oricine era - intrase în viața ei cu doar două

zile în urmă. Era hotărâtă să supravieţuiască acestei trădări.

- Ed, n-am ştiut cine era. Poate că nici nu e acelaşi om. Poate e o greşeală. Poate că n-a vrut să...

„N-a vrut să ce?“ se întrebă ea, dezgustată. „N-a vrut să-ți cadă cu tronc? N-a vrut să se distreze pe seama unei fete amărâte? Si ce altceva n-a mai vrut?“

- Nu pot dovedi că ceea ce crede Damaris e greşit. Stiu că e convinsă, poate că şi tu eşti convins. Dar nu te-aş trăda niciodată, Ed. Trebuie să ştii asta.

Ed o privi, oscilând vizibil între îndoială şi încredere.

- Stiu că până acum niciodată nu m-ai trădat. Dar acum, când Dami s-a logodit cu Mark, poate te-ai gândit că ar fi mai bine să părăseşti compania. Poate că ne-ai vândut. S-ar putea ca Dami să aibă dreptate.

- Dami are dreptate, tăticule. Noroc numai că am o memorie atât de bună a fețelor. Am ştiut eu că-l mai văzusem undeva şi, când m-am dus acasă, ți-am răsfoit revistele până am găsit-o pe asta, încheie Dami triumfătoare.

De ce mă urăşte atât de mult? se întrebă Kate. Stiu că nu ne simpatizăm, dar de ce toată satisfacția asta veninoasă? Clătină din cap şi se întoarse să iasă, când se auzi soneria, iar uşa se deschise.

- Bună, Kate, o salută Pete Ross. Ce mică e lumea, nu-i aşa?

Capitolul 1

Un moment, toți rămaseră încremeniți. încadrat în usă, Pete zâmbea, pe când ceilalți îl priveau cu gurile căscate. Arătau ca un stop-cadru dintr-o melodramă veche. Personajul malefic intră în scenă, îsi spuse Kate, stăpânindu-si o izbucnire neasteptată de râs isteric. în clipa următoare explodă, cuprinsă de un pustiitor val de furie si încă o emoție, si mai furtunoasă.

Acesta nu era omul care-i închisese telefonul în nas lui Ed

Douglass, care o dusese cu canoea, care o sărutase în nestire. Acesta era Pierre Rossignol, formidabilul magnat din revista Fortune. Poate că zâmbetul lui semăna cu cel al simpaticului barman cu jumătate de normă, dar ochii îi erau de nepătruns, iar expresia feței părea batjocoritoare. Şi, lucrul cel mai devastator din toate, barba lui Pete dispăruse. Omul acesta era proaspăt ras, lăsând să i se vadă gura prelungă, arcuită cu umor, si bărbia fermă care exprima îndărătnicie.

Kate nu putea scoate o vorbă. Nu-si putea muta privirea. Furia îi bubuia prin țeastă ca tunetele anunțând ploaia, acoperind orice sunet din jur.

Necunoscutul care semăna atât de mult cu Pete făcu un pas spre ea. Intinse mâna, iar Kate se retrase. Stai pe loc! îşi impuse ea cu furie.

Mâinile lui îi cuprinseră pumnul încleştat. Coborând privirea, Kate văzu că purta un ceas cartier. Pete Ross avusese un cronograf vechi de oțel ieftin. Işi smulse mâna.

- Desigur.

In primul moment, Kate nici măcar nu fu sigură că vorbise cu voce tare.

-Aşa se face că ştiai despre Damaris. Şi... la fel se explică felul cum s-a răzgândit Ed, dintr-o dată, în legătură cu întoarcerea mea azi. Ai pus pe cineva să telefoneze şi să amâne întâlnirea. Mă cam miram eu, dar totul părea atât de...

Totul părea vrăjit, completă ea în gând, dar refuză să pronunțe cuvintele. Nu fusese nici o vrajă. Fusese o înscenare.

-Şi Léon? Prietenosul şofer în timpul liber care numai în timpul liber nu era, aşa-i?

Il privi lung.

- De ce toată intriga asta? întrebă ea cu înverşunare. Ti-ai

dorit doar să guşti din ceea ce trece drept distracţie printre cei de nivel inferior? Un mic interludiu, o joacă de-a „ziceam că...“, folosind ajutorul angajat al părţii adverse? Sau era mai mult decât atât? Ce credeai că ţi-aş fi putut spune despre Douglass Technologies, domnule Rossignol?

Inamicul cu costum în dungi îi apucă ambele mâini, ţinându-i-le strâns când Kate făcu o încercare convulsivă de a şi le smulge. In apropiere se auzeau glasuri, dar ochii lui albaştri şi strălucitori îi ţineau pe ai ei captivi în atracţia lor magnetică.

- Aş dori să mă laşi să-ţi explic. Voiam să-ţi spun, dar m-am gândit că, dacă afli, n-ai să mă mai însoţeşti cu canoea.

Vorbea pe tonul lui Pete, parțial serios, parțial glumeț, dar expresia din ochi îi era diferită. Dacă n-ar fi stiut adevărul, Kate ar fi putut crede că o privea rugător.

-Ai avut dreptate, spuse ea pe un ton apăsat, final. N-am să te mai însoțesc nicăieri.

-Nu spune asta, Katy.

Mâinile lui le strânseră spasmodic pe ale ei.

-Te rog, nu. Nu înainte de a-mi da posibilitatea să-ți vorbesc.

- Şi cine anume vrea să-mi vorbească? Azi ce personalitate porți pe tine?

Pe sub furie, începea să simtă o undă slabă de speranță. Pare să regrete. Poate că... Strivi în picioare gândul trădător.

-Nu vreau să aud altceva decât adevărul, de la oricare dintre voi. Spune-i lui Ed adevărul si atâta tot, ca să-mi păstrez slujba.

-Tot adevărul?

în glasul lui Pete se simțea o notă pe care Kate n-o mai auzise. Ochii lui îi susțineau pe ai ei. Era sigură că încerca să-i spună ceva, dar nu stia ce anume.

- Vrei să spunem lucrurilor pe nume, domnisoară Trădătoare? interveni vocea lui Dami. Ei bine, adevărul e că te-ai hotărât să-l agăți pe domnul Rossignol când ai descoperit că Mark nu mai era disponibil. Adevărul e că te-ai culca bucuros cu acest canadian, dacă asa ai înhăța o slujbă. Sau, si mai bine, dacă l-ai înhăța pe el.

Damaris era rosie la față, cu gura arcuită într-o expresie victorioasă.

-Tăticul nu va crede nimic din tot ceea ce ai tu de spus. N-are nevoie de tine. Acum ne are pe mine si pe Mark, nu-i asa, tăticule?

Pete o ignoră. Dădu drumul mâniilor lui Kate, întorcându-se

spre Ed.

- Niciodată nu vei mai găsi o asistentă la fel de loială si inteligentă cum e Kate Carstairs, Douglass. Dacă n-o vrei, sunt sigur că Nightingale o doreste.

- Vezi, tăticule? se auzi triumful în vocea lui Damaris. Ti-am spus eu!

Ed Douglass continua să stea în acelasi loc unde îl surprinsese intrarea lui Pierre în cameră. îi privea lung pe Pierre si Kate, cu ochii îngustați.

- N-avem de unde sti, Dami. S-ar putea să spună adevărul. Am văzut tot ceea ce s-a trimis prin Internet la Nightingale, în Montreal. Nu era nimic personal. Şi-n plus, lucra cu tipul ăla vechi, Morris... adăugă el cu o privire de scuză spre Pierre.

- Kate n-ar fi atât de proastă încât să trimită ceva compromițător de-aici. Le-a trimis din computerul de-acasă, insistă nervoasă Damaris. Şi ce contează? Tot o escroacă si o mincinoasă este. Ne-a vândut. Trebuie să te descotorosesti de ea.

Ed arăta ca un copil furios. Sprâncenele i se îmbinaseră deasupra chipului întunecat.

- Nu stiu...

Pete făcu un pas spre el.

- Ați încheiat o tranzacție cu Nightingale pentru că si unii si alții voiam să facem o afacere. Dacă ai impresia că esti dezavantajat, cu mine trebuie s-o rezolvi, nu cu Kate.

- Spune-mi numai un lucru, Rossignol. îmi dai cuvântul dumitale de onoare că dumneata si Kate n-ați făcut ceea ce crede Dami că ați făcut? De altceva n-am nevoie. Numai de asigurarea că relațiile dintre dumneata si Kate sunt strict profesionale.

Pierre Rossignol se îndreptă de spate cât era de înalt, privin-

du-l de sus pe Ed Douglass.

- N-am să te asigur de aşa ceva. Relaţiile mele cu Kate ne privesc numai pe noi doi.

Kate se apropie de ei.

-Ascultaţi! se răsti ea. Kate vă va spune amândurora ceea ce trebuie să ştiţi.

Se întoarse spre Pete.

- N-ai nici o relaţie cu mine, domnule Rossignol. Nu ne-am mai întâlnit niciodată. Aşa că, bună ziua şi la revedere, Pierre Maurice Rossignol. îmi pare rău că te-am cunoscut, cu plăcere îţi urez drum-bun.

Apoi se întoarse spre Ed Douglass.

- Am lucrat pentru tine mai mult de trei ani, Ed. Te-am ajutat, pe tine şi compania ta, să câştigaţi ban. Nici un moment n-am fost decât loială firmei Douglass Technologies. Si totuşi, crezi mai degrabă cuvântul fiicei tale în locul cuvântului meu, fără să-mi ceri măcar o explicaţie. Nu o asemenea loialitate aştept de la un om pentru care lucrez. Aşa că nu-ţi face griji, nu se pune problema să mă concediezi. Te concediez eu pe tine. Pot prelua compania fiica ta şi logodnicul ei, dacă eşti atât de prost încât să le-o laşi lor pe mână. Cu binecuvântarea mea.

Kate se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă. în cinci minute, avea să-şi ia plantele şi cuţitul de tăiat hârtie de la mătuşa Meg şi să plece. Tocmai pusese mâna pe clanţă, când un braţ lung o înconjură şi o mână mare şi bronzată se rezemă pe uşă, blocându-i ieşirea.

- Doar un moment, domnişoară Carstairs.

Kate se opri, înghiţindu-şi lacrimile şi încercând să nu ia în seamă mirosul slab de bumbac apretat şi rom - şi de Pete. Trase adânc aer în piept, întorcându-se pentru a privi drept în ochii lui

Pete - rectificare: în ochii lui Pierre Rossignol. Un moment, avu impresia că acolo se citea un mesaj personal, dar când clipi din ochi si se uită din nou, mesajul - sau ce-o fi fost - dispăruse.

Kate îsi stăpâni furia si, îndârjită, îi făcu față lui Pierre Rossignol, hotărâtă să nu-l mai confunde niciodată cu Pete Ross.

- Ia-ți mâna din drumul meu.

Spera ca vocea ei să sune gros si amenințător. Clint Eastwood față-n față cu banditul. Privirea nu-i sovăi nici o clipă. Asemenea lui Clint, refuza să clipească.

- Dacă nu te duci la fotoliul ăla si nu stai jos, domnisoară Carstairs, am să te duc eu pe sus.

Pierre se aplecă si mai aproape de ea. Glasul îi scăzu până la soaptă.

- Te rog, Kate, nu pleca încă.

Lumea se destrămă în jurul ei. Un moment, Kate nu mai fu constientă de nimic, numai de ei doi si de tensiunea electrică ce trosnea între trupurile lor. Expresia din ochii lui Pierre, căldura si mirosul masculin seducător al făpturii lui, la numai câteva degete distanță de a ei, o făceau să se teamă că avea să cadă pe jos, ca o grămadă de dorință si nervi tremurători.

Nu! țipă Kate în sinea ei. Categoric, în nici un caz, nu!

- întrucât, de trei minute, nu mai lucrez pentru Douglass Technologies, domnule Rossignol, cred că nu ai de-a face decât cu această firmă. Toate informațiile pe care unchiul dumitale si cu mine le-am adunat în ultimele sase luni sunt indexate si contra-indexate în fisierele mele, atât pe hard-drive cât si pe dischete. Domnisoara Douglas va găsi acolo fără dificultăți tot ceea ce vă este necesar.

Cu o agilitate născută din disperare, se strecură pe sub brațul

lui Pete şi trecu repede în mijlocul camerei, unde nu mai putea fi încolţită. Rămânând cu ochii aţintiţi asupra lui, se retrase, până se ciocni de Ed Douglass.

- Pardon! Scuză-mă, Ed.

Atâta-i mai lipsea - să-nceapă să se ciocnească de toată lumea, ca Stan şi Bran, în graba ei de-a ieşi, de a pleca, oriunde, cât mai departe de Pete Ross... ignol. Mincinos cu ochi albaştri, nesimţit bronzat, escroc cu... - nu-şi mai găsea adjectivele.

Ed Douglass o apucă de cot şi o răsuci în loc, întorcând-o cu faţa spre el.

- Ascultă, Kate, Rossignol are dreptate. Avem nevoie de tine ca să încheiem tranzacţia asta. Poate că, dacă lucrezi împreună cu Dami, vei reuşi să rămâi chiar şi după ce...

Să lucreze cu Dami? Damaris Douglass să pună mâna la muncă? Vezi să nu! îşi smulse braţul din mâna lui Ed.

- Regret, Ed. Dacă-i spui domnului Rossignol să se dea la o parte din dreptul uşii, plec chiar acum. Sunt sigură că Dami şi Mark se pot ocupa de toate detaliile.

- Nu! detună glasul lui Pete ca o împuşcătură. Cu tot respectul cuvenit, Douglass, nu închei o tranzacţie de nu ştiu câte milioane de dolari cu fiica dumitale. Ce ştiu eu, poate că nu-i în stare nici să-şi ţină evidenţa propriului carnet de cecuri.

Ed o privi gânditor pe Damaris, care se uită în altă parte, cu o expresie vinovată pe faţă. Evident că nu ştia să ţină nici măcar contabilitatea unui carnet de cecuri, îşi spuse Kate. Nici nu avea vreunul. Shirley DiStefano, secretara lui Ed, îi achita toate notele de plată.

Cu acelaşi glas calm şi profund, Pete continuă:

- Unchiul meu si cu mine am lucrat în tot acest timp cu Kate

si stim că putem colabora cu ea. Unchiul Maurice conta pe ea ca fiind disponibilă. Fără Kate...

îsi desfăcu mâinile, într-un gest de neputință tipic franțuzesc.

- Ei bine, contractele încă n-au fost semnate. Nu sunt sigur că, fără Kate, ne mai interesează să ducem la bun sfârsit această afacere.

îi zâmbi blajin lui Ed Douglass, al cărui chip dobândise o nuanță stacojie alarmantă.

Kate întinse mâna spre Ed. în ciuda felului cum se purtase cu ea în acea dimineață, încă mai avea o anumită slăbiciune pentru el.

- Nu-ți mai ține asa respirația, Ed, îl sfătui ea. Ştii că ai hipertensiune.

-N-o lua în seamă, tăticule! N-avem nevoie de Kate Carstairs! Şi nici de Nightingale Industries, în fond!

Damaris îsi luă tatăl de braț, cu un gest posesiv.

- Ne-am descurcat de minune, până să auzim de oamenii ăstia. La fel de bine ne vom descurca si după plecarea lor. Vom fi numai noi trei. Tu, Mark si cu mine.

îi zâmbi.

-Trimite-i la plimbare - pe amândoi.

- Deci, asa o să meargă, Ed? Voi trei veți conduce Douglass Technologies?

înălțând din sprâncene, Pierre se rezemă de usă, cu brațele încrucisate pe piept.

- Fiindcă, dacă asa e, atunci nu cred că pe unchiul meu îl va mai interesa să colaboreze cu voi. Ştii bine că vrem să finalizăm totul, combinând companiile Duncan cu Nightingale cât se poate de repede.

O luă pe Kate de mână.

-Vino, Kate. Am impresia că am abuzat de ospitalitatea lor.

-Nu mă duc nicăieri cu tine!

Kate își smulse mâna. Nu suporta să-i simtă atingerea.

- Chiar atât de tare mă urăşti? întrebă el încet. Sau doar te temi să stai în apropierea mea?

- îți faci iluzii, domnule Rossignol. Pur şi simplu nu mă interesezi.

Mâna continua s-o furnice după atingerea lui, dar vorbea serios. Un om care o mințise, amuzându-se cu acest lucru, nu avea ce să caute în viața ei. Cu cât pleca mai repede, cu atât avea să înceapă mai curând să se poarte din nou ca o femeie rațională.

-Kate, nu pleca.

Glasul lui Ed era ursuz. Kate se opri, rămânând totuşi cu fața spre uşă.

-Vino şi ia loc, ca să discutăm. Nu vreau să pleci. Eşti cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată.

Kate se răsuci în loc. Ed îi făcu semn spre fotoliul de piele din fața biroului. Deşi porni într-acolo, Kate nu se aşeză.

Neluând în seamă expresia încruntată a lui Damaris, Ed Douglass continuă:

-Tu înțelegi oamenii, Kate, ca şi afacerile, iar de altceva nu am nevoie. Nu numai pentru tranzacția asta. Pe termen lung. Si-n plus, îmi placi. Pot lucra cu tine. Nu te plângi, nici nu amenințì cu demisia când dau cu lucrurile de toți pereții.

-Complimentul suprem, murmură Pete.

-Hai s-o lămurim, propuse Ed. Nu e nici un motiv ca totul să zboare pe fereastră, numai fiindcă voi doi...

Se întrerupse, observând expresia furioasă de pe fața lui

Kate.

-Ascultă, iartă-mă dacă m-am repezit să trag concluzii. N-am vrut să spun că mi-ai fost neloială numai fiindcă te-ai culcat cu...

Pierre Rossignol interveni primul, nelăsându-i lui Kate timp să răspundă.

-Domnisoara Carstairs si cu mine ne-am cunoscut abia acum câteva zile, când eram în vacanță pe litoralul din Jersey. Nu stia cine eram, si nici eu nu i-am spus. Am recunoscut-o, fiindcă am auzit parțial o discuție pe care a avut-o cu Mark Kingsley si cu dumneata, Douglass. Evident, unchiul meu îmi vorbise despre ea si despre alte persoane din firma dumitale.

îl privi pe Ed Douglass drept în față.

- Kate n-a fost niciodată altfel decât absolut loială si discretă în privința muncii ei. Eu, unul, m-as gândi bine înainte de a lăsa să-mi scape o colaboratoare ca ea.

Vorbea convingător, iar Ed Douglass ezita vizibil, uitându-se mai întâi la Damaris, apoi la Kate.

- Chiar crezi că unchiul dumitale s-ar retrage din toată afacerea, dacă din echipa noastră n-ar mai face parte si Kate?

- I-as recomanda-o, cu siguranță, si din moment ce dețin patruzeci si cinci la sută din acțiunile firmei, sunt convins că unchiul Maurice îmi va da dreptate.

Ochii lui Pete deveniră duri ca agatele.

- Fără Kate, spuse el, nu mai avem ce discuta.

-Atunci, mă tem că nu mai aveți ce discuta.

Kate porni grăbită spre usă.

- Fiindcă veți rămâne, categoric, fără Kate.

Şi iesi, închizând usa în urma ei, încet dar iremediabil.

Capitolul 8

Kate îşi şterse transpiraţia din ochi şi privi în jur, prin apartament. Toată casa lucea de curăţenie şi ordine.

Curăţenia era terapia lui Kate. Ori de câte ori avea de rezolvat câte o problemă, făcea curăţenie. Problema de azi era un adevărat mamut, aşa că-şi petrecuse ultimele patru ore frecând şi lustruind ca o nebună. Acum, până şi podelele debaralelor luceau, ceruite proaspăt.

Kate încerca să şi-l şteargă din inimă pe Pete Ross, sau Pierre Rossignol, sau cum şi-o mai fi spus el. în timp ce stătea în mijlocul camerei, privind prin jur în căutarea altei suprafeţe pe care s-o lustruiască, îşi dădu seama că terapia obişnuită nu-i reuşise. Sentimentul de singurătate, de trădare, îi strângea inima ca un pumn gigantic, ori de câte ori se gândea la Pete.

Kate îşi îndreptă umerii. Ochii i se înnourară. I-ar fi fost uşor să-şi găsească altă slujbă. Cumva, însă, ştia că un alt bărbat ca Pete Ross n-avea să mai găsească. Nimeni altul n-o mai făcuse să simtă...

Nu! Nu există nici un Pete Ross! Kate strânse pumnii. Privi în jur, prin living. Aceea era oaza ei, unde masa antică de mahon a mătusii Meg se armoniza perfect cu obiectele găsite prin magazinele de antichităţi. îsi amenajase un cămin adevărat într-un apartament mic si întunecos, la etajul paisprezece al unei clădiri vechi de pe East Thirty-fifth Street. Ori de câte ori închidea usa în urma ei, avea senzaţia că ridicase podul micului ei castel cu sanţul de apărare în jur, iar înăuntru era în siguranţă. în seara aceea, însă, iluzia nu funcţiona.

Auzi bâzâitul interfonului. Comandase mâncare chinezească de la restaurantul de pe aceeasi stradă, ca răsplată pentru treaba

bine făcută, dar acum constată că nu-i era foame. Poate că dragostea neîmpărtăsită îi tăia pofta de mâncare.

- Te caută un domn, se auzi glasul lui Juan, portarul.

- E băiatul de la ‚Jade Pagoda".

Kate nu-si putea regăsi entuziasmul pentru porția de *moo goo gai,* dar comandase mâncarea si trebuia s-o plătească.

- Trimite-l sus.

- Cum zici tu...

Juan nu părea convins, dar el avea întotdeauna dubii când venea câte un bărbat la Kate, fie si un băiat de prăvălie. Juan avea sapte nepoate în San Juan si, în absența lor, o adoptase pe Kate.

După ce-si găsi poseta, Kate închise muzica. într-un fel, nici chiar Mick Jagger nu reusea s-o înveselească. Auzi soneria si se uită prin vizor.

Nu era tânărul chinez slăbănog pe care-l asteptase. Era un bărbat înalt, cu păr auriu, îmbrăcat într-un costum alb mototolit, cu o cravată de mătase lărgită şi un sacou în dungi aruncat pe umăr. Ținea agățate de degetul arătător două cutii albe de carton.

Pete.

Pierre.

- Pleacă de-aici! răcni Kate la el prin uşă. Ce-ai făcut cu Jake Li?

- Băiatul de la Templul de Ptomaină? I-am plătit comanda şi l-am trimis înapoi. Deschide-mi uşa, Kate.

-Am spus să pleci. N-am nimic de discutat cu tine.

- Cu atât mai bine, fiindcă eu am foarte multe de discutat cu tine. Lasă-mă să intru.

-N-am chef să te ascult.

-Termină cu copilăriile, Kate. Nu numai că ți se răceşte

mâncarea, da-mi mai şi picură pe pantofi.

Kate răsuci încuietoarea.

- Deschid numai ca să nu rămân fără cină.

înhăţându-i cutiile de pe deget, îi întoatrse spatele, intrând grăbită în bucătărie.

- Acum poţi să pleci.

- După ce am plătit un preţ ridicol pentru chestiile astea şi m-am făcut de râs stând cinci minute în faţa uşii tale? Nici o şansă, cucoană. Nici măcar nu-mi place mâncarea chinezească.

Pete îşi aruncă haina pe un scaun şi o urmă pe Kate în bucătărie.

- Am să-ţi spun câteva lucruri.

- Nu mă interesează nimic din ce ai să-mi spui.

Kate se întoarse spre el, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa plutonului de execuţie, cu bărbia ridicată şi ochii aţintiţi drept într-ai lui.

Un moment, Pete nu răspunse. O măsură cu privirea, în timp ce buzele i se arcuiau într-un zâmbet de admiraţie.

- Mănâncă după pofta inimii, Dolly Parton, spuse el în cele din urmă.

Cu întârziere, Kate îsi aminti că purta o pereche de blugi tăiaţi si jegosi si un tricou vechi care-si pierduse complet forma. Simţi că se înrosea ca focul. De ce o punea întotdeauna în dezavantaj? Din clipa când îl văzuse după bar, la Rocco, Pete fusese mereu cu doi pasi înaintea ei.

„Păi, sigur că asa era!“ îsi spuse ea furioasă. „Ştia cine sunt! Şi m-a lăsat să cred...

Nesimţitul!“

- Dacă ai ceva de zis, zi, îi ceru ea, trântind cutiile pe bufet.

Dar pentru asta intră în living. N-avem loc amândoi în bucătărie.

- E destul de încăpătoare. Ajunge doar să ne schimbăm puțin poziția. Uite-asa...

Rezemându-se de bufet, o cuprinse cu brațele, lipind-o de trupul lui. Kate stia că trebuia să scape cât mai repede, altfel era pierdută. înainte de a-si putea încorda brațele ca să-l împingă, Pete se aplecă si-i captură buzele cu ale lui. Cu ultimul dram de putere care-i mai rămăsese, Kate se smulse din strânsoare.

- Credeam că ai ceva să-mi spui.

Acum, că se îndepărtase cu câteva degete, putea din nou să vorbească rațional.

- Intră-n casă si ia loc. Vin si eu într-un moment.

Pete nu mai discută, iesind fără o vorbă. în timp ce punea în chiuvetă cutiile din care se prelingea sos, Kate trase adânc aer în piept. Dacă Pete venise pentru a încerca s-o convingă să se întoarcă la slujbă, îşi pierdea vremea. Kate trebuia să-şi protejeze mândria - şi inima. Iar acest lucru o împiedica să lucreze cu Pete.

Intră în living, se aşeză țeapănă pe un scaun cu spătarul în stil liră şi îşi împreună mâinile în poală.

- Ziceai că ai ceva de spus.

Pete tăcu un moment. Niciodată nu-şi dorise atât de tare să găsească lucrul cel mai potrivit de spus. Dar, la o adică, niciodată nu mai fusese îndrăgostit. îl lovise brusc şi doborâtor, ca şi cum ar fi căzut într-o fântână. Iar acum, această femeie vrăjită, care-i deschisese ca prin farmec inima şi-i neutralizase cinismul, îl detesta, fiindcă se temuse să-i încredințeze adevărul.

- Nici nu ştiu cum să încep...

îşi căuta cuvintele şi nu reuşea să le găsească.

- Nu ştiu cum să te conving.

- Ce anume să mă convingi?

Fața ei nu dădea de gol nici un gând, dar ochii îi rămăseseră prevăzători.

- Că n-am... când nu ți-am spus cine... n-am vrut să...

încercă să-și dezmorțească limba.

- N-am vrut să-ți fac nici un rău. Nu mi-am bătut joc de tine, Kate. Numai că...

- N-ai rezistat ispitei de a te juca puțin cu tanti duduia care habar n-avea de nimic.

- Nu-i adevărat. Când te-am văzut, am știut că voiam să fim împreună și știam că, dacă ai fi aflat...

Kate se ridică, iar Pete ezită și se opri.

- Ai jucat cu haz rolul vagabondului de rând și ți-a reușit, o dată. Dar n-are nici un rost să mai încerci și a doua oară.

Vorbea pe un ton rece, dar Pete văzu că ochii îi scăpărau de furie.

Nu stia cum să continue. întotdeauna, el fusese cel care era mințit si exploatat, si-si amintea cât de rar le iertase pe femeile care încercaseră să se folosească de el. îi năvăleau din memorie toate instinctele care-l îndemnau s-o lase usor, să păstreze distanța. Nu-si putea permite să se gândească decât la un singur lucru: s-o aducă pe Kate înapoi la serviciu.

-Am venit si dintr-un alt motiv, îi spuse el, din nou pe tonul lui Pierre Rossignol, detasat si pragmatic. Atât unchiul meu, cât si Ed Douglass, vor să te întorci si să lucrezi la tranzacție.

-Deci, despre asta era vorba, răspunse Kate cu o privire disprețuitoare.

Pete fu surprins să constate cât de tare îl durea expresia aceea.

- Munca. Tranzacția. Ei bine, la serviciu nu mă mai întorc, declară ea pe un ton la fel de rece si impersonal ca al lui. Tu si Damaris ar trebui să colaborați bine împreună - ca doi serpi, amândoi.

-Ascultă-mă un moment, înainte de a te decide.

Trăgând aer în piept, adânc, Pete începu să-si aleagă cu grijă cuvintele.

- Dacă vreunul dintre concurenții nostri află ceva despre ceea ce-ți spun acum, Nightingale ar putea să aibă probleme financiare foarte serioase.

Se aplecă înainte, sfredelindu-i ochii cu ai lui.

- Ştiu că, orice părere ai avea despre mine, de unchiul meu nu vrei să profiți.

Kate înclină capul în semn de încuviințare. O regină pe tron

ar fi avut o atitudine mai puţin regală decât Kate Carstairs, în şort şi cu picioarele goale, îşi spuse Pete. Trebuia s-o convingă că puteau lucra împreună, indiferent de părerea ei despre el.

Desigur, Kate ar fi trebuit să-şi schimbe puţin garderoba, dacă voia ca Pete să-şi ţină mâinile acasă. Tricoul mulat pe sâni îl făcea să respire ca o mitralieră. Aproape că le simţea rotunjimile blânde în palme. Vino-ţi în fire, pentru numele lui Dumnezeu!

Trase adânc aer în piept şi începu.

- Maurice Rossignol este de treizeci de ani o mare putere în cercurile financiare ale lumii. El şi tatăl meu au fondat trustul Rossignol Frères, dar tatăl meu nu s-a interesat niciodată de treburile companiei, deşi a păstrat acţiunile minoritare care mi-au revenit mie.

Kate bătu cu degetele în braţul fotoliului.

Toată lumea ştie asta. Dacă ai de spus şi ceva ce n-a apărut în numărul de luna trecută din Fortune şi în cel anterior din Forbes, atunci spune.

Pete n-o luă în seamă.

- Maurice a condus firma de la început. Nu s-a căsătorit niciodată. Compania e viaţa lui. A încercat să mă înveţe tot ce ştie, dar nu sunt sigur că voi putea ajunge vreodată un expert al pieţei la fel de bun ca el.

- Sinceritatea ta mă surprinde, spuse Kate cu voce gravă, dar nu şi concluzia. Nimeni nu e un expert financiar mai mare decât este Maurice Rossignol.

- Decât era Maurice Rossignol, mai bine zis.

Pete făcu o pauză, privind-o. Kate avea o expresie închisă, dar continua să-l asculte.

- Ceea ce lumea nu ştie e că, acum un an, Maurice Rossignol a suferit un atac de apoplexie.

Kate se aplecă înainte, îngrijorată.

- îmi pare atât de rău... Nu ştiam că e bolnav.

De-ar fi ținut şi la el atât de mult pe cât o interesa soarta unchiului lui...

- Dacă lumea află, Nightingale ar putea avea mari necazuri. Se pot contramanda împrumuturi, se pot anula tranzacții în curs...

- Numai asta te interesează? întrebă Kate strângând pumnii. Să nu-ți scadă cota acțiunilor?

- La naiba, Kate, e unchiul meu. Sigur că-mi pasă! o privi Pete încruntat. Si-a revenit de minune, dar are şaizeci şi şapte de ani şi şi-a pierdut mult din energie şi vitalitate. Toate astea îl deprimă. Si-l sperie. Se teme că niciodată n-o să se mai întremeze. Refuză să creadă că şi-a revenit cu adevărat. Tot insistă că i-a sunat ceasul. Singurul lucru care i-a prilejuit o ocupație şi o bucurie în ultimele câteva luni a fost tranzacția cu Douglass - şi cu tine.

O apucă de mână, încercând s-o facă să înțeleagă.

- Te place, Kate. îi place să lucreze cu tine. Chiar şi de la distanță. Tot vorbeşte despre achiziția asta care, la drept vorbind, e un mizilic pentru Nightingale...

Ochii lui Kate scăpărară.

- Câtă condescendență din partea ta, să te deranjezi cu noi, cei mărunți...

Pete îşi răvăşi părul cu degetele. îi era greu să fie convingător, când ținea atât de mult s-o convingă.

- Are nevoie de afacerea asta, Kate, are mare nevoie. Dacă esuează, vindecarea lui ar putea fi în pericol. Asa ceva ar putea însemna sfârsitul firmei Nightingale. Avem nevoie de tine.

- Vrei să spui că viitorul marii tale companii, atât de importantă, depinde de neînsemnata Kate Carstairs?

- Esti departe de a fi neînsemnată, Kate, replică Pete cu un zâmbet vag, care nu-i destinse expresia. Şi cred că însănătosirea lui Maurice poate foarte bine să depindă de tine. Ba chiar, contez pe asta.

- Cu mine nu-ți merge.

Era palidă la față, cu o expresie hotărâtă. Pete vedea bine că vorbea serios. Chiar dacă mai reacționa sexual față de el ca o surcică uscată atinsă de o scânteie, nu mai conta. îl disprețuia.

Poate că era timpul să bată în retragere si să-si schimbe planurile.

- încă n-am terminat, Kate. Am să mă-ntorc.

Ținu usa deschisă până când termină de vorbit, rezistând usor apăsării ei.

- Şi vom face mult mai mult decât să stăm doar de vorbă!

Capitolul 9

A doua zi dimineața, Kate se trezi din somn epuizată. Avusese un coşmar în care alerga prin New York, încercând să scape de Pete Rossignol, numai pentru a-l găsi aşteptând-o în orice loc se ducea. De pe Wall Street la Cloisters, era pretutindeni. Toată noaptea. Kate era frântă de oboseală - şi totul, numai din vina lui.

Se duse la bucătărie să-şi facă o cafea - mult mai tare, în dimineața aceea. Pe chiuvetă mai stăteau uitate două cutii cu mâncare chinezească. La vederea lor, toată seara îi reveni în minte. Si, ca într-un film derulat invers, urmă amintirea dezastruoasei zile dinainte.

Mai întâi cafeaua, îşi spuse ea cu fermitate.

Chiar în timp ce turna apa, sună telefonul. Kate vărsă puțină apă pe bufet. Dacă era Pete... Pierre Rossignol?

-Alo... răspunse ea cu vocea răguşită.

- Shirley DiStefano la telefon.

Vocea secretarei lui Ed Douglass părea mai puțin vioaie decât de obicei.

-Aici e o încurcătură de mai mare dragul, fetițo. Avem nevoie de tine. Mare nevoie.

- Ce încurcătură?

Kate stia deja răspunsul. O încurcătură gen Ed-Douglass-Pete- Rossignol.

- Ed e-năuntru, răcneste la fiică-sa. Ea răcneste la logodnicul ei. Iar ăla stă pe scaun si tace.

Shirley tăcu iar Kate putu auzi glasul bubuitor al lui Ed dând ordine:

- Zi-i să vină imediat aici. Nu mă interesează pe cine s-a înfuriat. De ce nu poate să lucreze cu Rossignolii? Trebuie să

lucreze! Am nevoie de ea. Toți avem nevoie de ea. Găseste-o si adu-o aici, Shirley!

- Ai auzit, Kate?

- Da, oftă Kate, am auzit.

Ed avea dreptate. Nu putea lovi compania si oamenii care lucrau acolo, numai fiindcă era furioasă.

- Nu mai spune nimic, Shirley. Ajung acolo într-o oră.

- Avem nevoie de tine cât mai repede, Kate.

- înțeleg, Shirley. Fortifică meterezele. Cavaleria e pe drum.

Nu suna tocmai bine, dar Shirley înțelese ideea.

* * *

O oră mai târziu, Kate deschise uşa firmei Douglass Technologies şi intră. Peste zece secunde, se răsuci în loc şi vru să plece. Pete Rossignol îi bara ieşirea.

- Mai încet, Katy.

Kate se întoarse, rezemându-se cu spatele de perete şi închizând ochii. Pete avea să dispară. Nu era decât o continuare a coşmarului.

Deschise ochii din nou. îl văzu în acelaşi loc, zâmbindu-i. Existau oare şi coşmaruri în timpul zilei?

- Am treabă cu Shirley.

încercă să se strecoare pe sub brațul lui Pete, dar acesta nu făcu decât să şi-l coboare, apucându-i talia în locul umerilor.

- Ei bine, Shirley va trebui să stea la coadă. Mai întâi, Ed o să te roage, apoi Dami vrea să se scuze, iar Mark e gata să-ți cadă în genunchi.

Kate nu se putu abține.

- Si tu ce-ai să faci? Ai să plângi? Ai să te târăşti pe burtă?

Pete o privi, cu ochii săi albaştri întunecați şi furtunoşi.

- Probabil, spuse el serios. Dacă de asta e nevoie...

- Oricât de mult mi-ar plăcea spectacolul, n-ar fi un început tocmai bun.

Deşi zâmbi, Pete continuă să vorbească în aceeaşi şoaptă gravă, susținându-i privirea.

- Poate n-ar strica să te culci şi tu lângă mine.

Kate se retrase de lângă el.

- Chiar dacă dumitale ți se pare comic, domnule Rossignol, pe mine nu mă amuză deloc.

-A, da, Regină Victoria. Mă întrebam de cine-mi aminteşti în dimineața asta. Datorită părului strâns coc, cred. Si, poate, expresia asta cu gura strânsă. Intrăm, Maiestatea Voastră?

- Da' chiar stii cum să ademenesti o fată să lucreze cu dumneata, nu-i asa? Puțin umor deplasat, câteva comentarii dure despre stilul ei de a se îmbrăca, si imediat cade victimă farmecelor tale.

Fără să-i ia în seamă cuvintele, Pete deschise usa cabinetului lui Ed.

-A venit domnisoara Carstairs. Vrea să ne explice din nou de ce nu poate lucra cu nesuferitul ăla de Rossignol cel tânăr care o tot tachinează si nu joacă cinstit.

Făcu un pas într-o parte, lăsând-o pe Kate în centrul scenei.

Kate se întoarse cu fața spre el, vorbind cu voce scăzută si furioasă:

- E vorba de viața lui Ed, si de a mea - cu toții avem câte o miză în joc. Numai dumneata nu ai. De ce nu-ți iei atitudinea asta de fante bogat si fără griji si...

Făcu o pauză, în timp ce-si căuta cuvintele, fierbând.

- Şi? o încuraja Pete.

- Şi să ți-o bagi acolo unde nu luminează soarele, domnule Rossignol!

Ed Douglass, asezat în fotoliul lui cu spătar înalt de piele, de la birou, arăta mai mototolit ca oricând, cu părul de culoarea ghimbirului cu vanilie zbârlit ca o creastă de cocos. Când intră Kate ridică privirea, cu o lucire de speranță în ochi. Damaris, îmbrăcată într-un tricou negru mulat pe trup, cu o fustă ca un bandaj elastic, stătea în picioare lângă fotoliu, cu o expresie bosumflată si încăpățânată. încetă să-si mai examineze unghiile, privind-o pe Kate.

Mark stătea într-un fotoliu tapițat cu piele. Costumul gri îi era boțit, iar umerii i se cocoşaseră. Ridică şi el capul la apariția lui Kate. Avea ochii injectați şi abia reuşea să zâmbească, ezitant.

- Aceşti oameni cumsecade au încercat să mă convingă să continuăm afacerea fără tine, Kate, spuse binevoitor Pete. Le-am explicat, la fel cum ți-am explicat şi ție aseară...

- Aseară? întrebară Mark şi Damaris la unison, privind-o lung pe Kate - Damaris cu o expresie furioasă, Mark oarecum întristat.

- Da, aseară. Am trecut pe la Kate şi i-am explicat cât de mult doreşte unchiul Maurice să lucreze cu ea. Din păcate, n-o interesează.

Kate trase adânc aer în piept şi încercă să lămurească lucrurile.

- Nu pot rămâne până terminăm afacerea cu Nightingale. Stiu că Monsieur Rossignol - Monsieur Maurice Rossignol, mai exact spus - şi cu mine am lucrat bine împreună. Dar treaba e aproape gata. Iar Ed îi are pe Mark şi... Damaris.

- Cineva trebuie să mai şi muncească, interveni Damaris.

- Kate, treaba n-o să se facă... începu Ed.

- Cred că aş putea să preiau... încercă şi Mark, fără convingere.

- Numai tu, Kate. Maurice - şi cu mine - te dorim numai pe tine, acoperi glasul profund al lui Pete vocile celorlalți. Uneori, mai trebuie să facem şi lucruri pe care nu le vrem, spre binele celorlalți.

- N-am nevoie de predici despre spiritul de echipă, din Manualul Micului Cercetaş, răspunse Kate. Si în nici un caz de la tine.

- Ei, Kate, stii că are dreptate.

Glasul de obicei tunător al lui Ed era ciudat de potolit.

- Ştiu că n-ar fi trebuit să mă las convins de Dami să-ți pun la îndoială onestitatea, iar acum, când Pierre mi-a explicat că până ieri nu stiusesi cine era, sunt gata să recunosc că m-am grăbit. Uneori... ocazional... sunt cam pripit.

- Pe lângă Ed, un uragan e de-a dreptul zglobiu, murmură Pete. „Pripit"! Hai că-mi place!

Pentru prima oară în dimineața aceea, lui Kate îi veni să zâmbească.

- Oricum, continuă Ed, lui Dami îi pare rău că te-a judecat nedrept.

îsi privi fiica, dar aceasta refuză să răspundă, răsfrângându-si îmbufnată buza de jos.

- Nu-i asa, Dami? o îndemnă el. Nu-i asa că-ți pare rău?

- Ba da, tăticule.

Damaris îsi examina atentă unghiile rosii ca sângele.

- îmi pare rău că te-am judecat gresit, Kate.

- Toată compania e gata să se refomeze si să-si reînnoiască sistemul cu ajutorul influxului de capital de la Nightingale, con-

tinuă Ed, obosit, privind-o cu o expresie posomorâtă.

Kate înțelegea. Ed avea nevoie de acea fuziune. Fără banii de la Nightingale, unele dintre companiile tinere pe care le cumpărase ar fi trebuit să fie închise. Fiecare dintre ele era ca un copil pentru Ed. Nu suporta gândul s-o piardă pe nici una.

Se întoarse, privind pe fereastră spre strada aglomerată de jos, fără s-o vadă. Oricât de mult i-ar fi lipsit Ed si Shirley, nu putea îndura un război de gherilă cu Damaris si Mark.

îl privi pe Pete Rossignol. Zâmbind, acesta îi susținu privirea. El era jalonul principal. Stătea nemiscat, cu umerii rezemați de lambriul din lemn de nuc. Kate nu ştia ce simțea pentru el, iubire sau ură, dar avea nişte efecte foarte păcătoase asupra nervilor şi tensiunii ei.

- M-ai ajuta să fac un drum până la Montreal, ca să-i explic personal unchiului tău de ce nu pot continua să lucrez la afacere?

- Nu, răspunse el sec.

- Ce motiv ai pentru a nu mă lăsa să mă întâlnesc cu unchiul tău?

Kate era sigură că, după ce-i explica, Maurice ar fi acceptat să meargă mai departe şi în absența ei.

Pete se desprinse de perete, apucând-o de braț.

- Ştii foarte bine de ce. Dar, din moment ce se pare că ai uitat, am să-ți explic din nou. între patru ochi. Acum.

Si, fără să mai adauge nimic, o trase spre uşă.

Kate nu scoase nici un cuvânt în timp ce ieşeau. Când ajunseră în biroul ei, Pete se întoarse cu fața spre ea. Trebuia s-o convingă, s-o facă să înțeleagă.

- Să nu scoți o vorbă! O vorbă să nu scoți, măcar două minute. Pe urmă, poți spune tot e doreşti. Ne-am înțeles, Kate?

Te rog...?

O privi, impunându-i să stea pe loc, să-l asculte, să-i dea o şansă.

Kate dădu din cap. Obrazul ei atinse un moment pieptul lui Pete. Dumnezeule, ce senzație divină!

- Stiu că nu ai o părere prea bună despre mine. Sau, cel puțin, te-ai convins singură că nu o merit. Dar mai ştiu şi că nu vrei să-i cauzezi neplăceri unchiului meu... sau lui Ed.

Făcu o pauză, retrăgându-se ca s-o privească. Bărbia lui Kate stătea repezită înainte, amenințător, cu fălcile încleştate. Ochii ei căprui, însă, cu privirea lor luminoasă, îi întâlniră pe ai lui, si atâta fu suficient ca să-l înmoaie. Trase aer în piept, adânc, întretăiat.

- O, Doamne, femeie, ce faci tu cu mine?

O strânse cu putere la piept si, înainte de a apuca să protesteze, Kate se pomeni sărutată. Un lung răstimp, Pete nu făcu decât să savureze bucuria caldă de a o ține în brațe, simțind-o cum reacționa.

în cele din urmă, fără tragere de inimă, îi eliberă buzele, dar mâna lui îi cuprinse capul la piept. Privi pe fereastră, la zgârie-norii din centrul Manhattan-ului, însă nu se putea gândi decât la femeia zveltă, încăpățânată si atât de fermecătoare din brațele lui. Nimeni nu-i mai doborâse vreodată garda, pentru a-l lovi drept în inimă. Numai Kate. Iar Kate îl detesta pe Pierre Rossignol. în acel moment, îl ura chiar si pe Pete Ross.

Pete stia cu o certitudine de nezdruncinat că, în Kate, îsi găsise iubirea vieții lui. O stiuse din primul moment când o văzuse. O iubire atât de totală, atât de magică, nu se putea să nu fie împărtăsită. Singur n-ar fi putut s-o găsească. îl iubea si ea. Trebuia să-l iubească. Numai că încă nu era gata să recunoască

acest lucru.

Kate se smulse din brațele lui. Pete îsi dădea seama că se pregătise să refuze orice i-ar fi putut cere. Stătu un moment pe gânduri, apoi, pe cel mai calm si mai rezonabil ton, îsi jucă asul din mânecă. Spera, cel puțin, că era un as.

- Ți-am spus că Maurice si-a revenit încet. Dar, în momentul de față, tocmai e în drum spre New York, ca să-si facă niste teste la Mount Sinai. Am reusit să-l conving să vină numai fiindcă voia să vă cunoască pe Ed si pe tine si să finalizeze afacerea.

Veni spre biroul ei şi luă vechiul cuțit de argint pentru tăiat hârtie, de la mătuşa Meg. îl răsuci în mâini, în timp ce o privea, aşteptându-i răspunsul.

- Ce comod! Unchiul tău va sosi aici tocmai azi!

Kate nu credea o vorbă.

- Si vrei să cred povestea asta şi să lucrez în continuare cu tine, în timp ce el stă ascuns, chipurile, în cine ştie ce spital?

- Nu mă crezi.

Pete făcu un pas spre ea.

- Crezi că unchiul Maurice e sănătos, iar eu îți inventez povestea asta numai pentru a te convinge să lucrezi cu mine? Ti-ai format o idee foarte exagerată despre eforturile pe care le-aş face ca să te țin în apropierea mea.

Mare mincinos mai eşti, Rossignol, îşi spuse el în gând.

- Adică?

- Adică eşti o femeie foarte frumoasă, dar totuşi n-ai merita să pun în pericol sănătatea unchiului meu pentru tine.

Cum putea să sune atât de convingător? Kate ar fi meritat orice, numai să-i fi cerut.

- Nu cred nici o clipă că-i pui sănătatea în pericol. Ce ştiu eu,

poate că n-a suferit nici un atac de apoplexie. Si în nici un caz nu cred că vine la New York.

Vocea furioasă a lui Kate se înfierbânta tot mai mult cu fiecare cuvânt.

-Toată lumea ştie că n-a mai plecat din Montreal de doi ani. încerci doar să mă convingi să lucrez cu tine şi nimic mai mult.

-îți faci iluzii.

Acum Pete se înfuriase şi el. Cum putea fi atât de încăpățânată, cum se putea preface aşa că nu simțea nimic pentru el? Se apropie de ea, o strânse în brațe si o sărută feroce, insistent. Apoi se retrase, lăsându-si mâinile să cadă de pe brațele ei, în timp ce-si trecea limba peste buze.

- Am simțit si gusturi mai plăcute. Pot trăi fără aleasa dumitale făptură, domnisoară Carstairs, si unchiul meu de asemenea.

Şi, răsucindu-se în loc, porni spre usă.

Făcuse doar doi pasi pe coridor, când Kate auzi vocea lui Shirley:

- Am primit un telefon de la Westchester County Airport, acum câteva minute, domnule Rossignol. Nu sunt sigură dacă am reținut mesajul cuvânt cu cuvânt, dar mi-au spus că avionul unchiului dumneavoastră tocmai a aterizat. Ar trebui să ajungă în oras cam peste o oră.

Kate îl auzi pe Pete iesind si se rezemă de birou, vlăguită.

Deci, Pete îi spusese adevărul în legătură cu Maurice. De acord, poate că gresise si ea în câteva privințe. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că n-avea nici un motiv de a se încrede în Pete Rossignol. Ce să vrea un magnat-linie-playboy internațional de la Kate Carstairs? O mică seducție, o cucerire oarecare. Şi nimic mai mult.

în tăcere, aproape că-l auzi din nou spunând: Cred că mă îndrăgostesc de tine. Una dintre micile glume ale magnatului. La fel ca joaca de-a barmanul.

Shirley ciocăni încet în usa deschisă.

- E totul în regulă? Am auzit voci, apoi liniste. Poftim, îi oferi ea un servețel. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, răspunse Kate, suflându-si zgomotos nasul.

- Desigur. Şi care dintre nimicurile astea te face să plângi? Ți-a dat de furcă domnul Rossignol?

- Nu. Da. I-am spus că nu cred că unchiul lui vine aici, iar el mi-a răspuns că e adevărat, fiindcă nu merit osteneala de a mă minți.

Trase aer în piept, tremurător.

- Si pe urmă, cum ştii, a reieşit că spusese adevărul.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Shirley spuse:

- Kate, afacerea asta Nightingale este foarte importantă şi nu numai pentru Ed şi cei doi Rossignol. Ed ne-a lăsat pe câțiva dintre noi să cumpărăm acțiuni Douglass la valoarea de paritate.

- Stiu, Shirley.

- Unii dintre noi avem nevoie de acțiunile astea ca să ne plătim studiile sau ratele la casă. Iar dacă tranzacția nu se încheie, acțiunile nu vor mai valora mare lucru, încheie Shirley, privind-o lung.

Kate înțelegea. Shirley nu avea soț, iar fiica ei urma să înceapă curând colegiul.

- Ca să nu mai menționz ce se va întâmpla cu Ed dacă afacerea pică, adăugă Shirley.

Nu-i spusese niciodată nimic lui Kate, dar aceasta ştia că Shirley nutrea pentru Ed sentimente mult mai profunde decât cele dintre o secretară şi şeful ei. Kate îi admira afecțiunea plină

de modestie pe care i-o purta patronului.

Totuşi, Kate avea un instinct de conservare foarte dezvoltat şi ştia că relația ei cu Pete era ca un joc cu focul. Pentru Pete, pe de altă parte, era doar un simplu joc şi nimic mai mult.

- Stii, Shirley, eu...

- Tot aici eşti, Carstairs?

Glasul gâjâit al lui Ed anunță intrarea acestuia în birou. Nu era o cameră foarte mare, iar făptura masivă a şefului o umplea până la refuz.

- Cu tine ce-i aici, Shirley? încerci s-o convingi pe Kate să rămână la noi si să lucreze cu Nightingale? Las-o baltă! N-o să-i facă nimănui favoruri!

Ed o privi lung pe Kate. Poate că putea citi pe fața ei vreun gând pe care Kate sperase să si-l ascundă bine, un semn că se înduplecase, că se mai gândea... Cu un oftat adânc, Ed murmură încet:

- N-am să mă milogesc. Vreau doar să...

- Nu te osteni, Ed, îl întrerupse Kate.

Apoi, când chipul lui începu să se descompună, învins, adăugă repede:

- Shirley m-a convins. Am s-o fac. Shirley, sună-l pe domnul Rossignol si spune-i că mâine voi veni la datorie. Ce adresă au?

Shirley si Ed o priviră zâmbind radiosi. Apoi Ed o trase în biroul lui, pentru a începe imediat o conferință. învăluit în zâmbete, părea să nu mai aibă nici o grijă pe lume.

Peste patruzeci de minute, Kate era acasă, cu podul castelului tras în urma ei. Un timp stătu nemiscată pe canapea, cu genunchii strânsi la piept, ascultându-l pe Van Cliburn cum

cânta Rahmaninov până când afară se aprinseră felinarele de stradă. Ce făcuse? închise ochii, încercând să se lase pătrunsă de pasiunea controlată a muzicii, care-i alunga orice temeri.

Oricine ar fi văzut-o putea să creadă că reacționa exagerat față de un aranjament de afaceri si nimic mai mult. S-ar fi putut crede că în joc nu erau decât banii si acțiunile.

Dar Kate stia că nu era numai atât.

își risca inima.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţa, la ora opt şi jumătate, Kate bătea cu ciocanul în formă de cap de leu al uşii apartamentului 2800, care ocupa tot etajul douăzeci şi opt al uneia dintre cele mai străluci-toare şi mai elegante clădiri de pe Central Park South. O întâmpină un ţiuit electronic prelungit.

Ciocăni din nou cu inelul din botul leului, bătând din picior nervoasă. Pierduse cincisprezece minute spunându-le numele, funcţia şi codul numeric personal portarului, administratorului şi liftierului. Si încă mai aştepta până să fie primită în sanctuar.

în sfârşit, din gura leului se auzi un glas repezit:

- Prezentaţi-vă. Staţi în faţa uşii, cu privirea drept înainte.

Furia lui Kate detonă în sfârşit.

- Da' tu ce-oi fi mă, vreo rămăşiţă din „Star Trek"? Nu mă prezint uşilor, necum ciocanelor de uşă! Deschide-n clipa asta, fierătanie ce eşti, că de nu...

Uşa se deschise şi apăru Pete Rossignol.

- Scuză-mă, Kate. Avem un şef cu securitatea nou şi e hotărât să ne arate de ce-i în stare. Leul vorbitor e cea mai nouă dintre jucăriile lui.

- Mă bucur că aud. Poate le spui si lacheilor de jos că-s aliată, nu dusmancă.

- Rezolv imediat.

Pete îi zâmbi, iar Kate aproape că surâse la rândul ei. în ziua aceea, arăta din nou ca Pete Barmanul. Blugii decoloraţi i se mulau pe picioarele lungi, iar un tricou negru cu mâneci scurte îi lăsa goale braţele bronzate.

- Intră. Bine ai venit la Maison Maurice.

Pete o conduse pe un coridor scurt, până în cel mai spaţios si mai aseptic living pe care-l văzuse Kate vreodată. Avea tot atâta farmec ca un frigider. Involuntar, se înfioră.

- Ți-e frig, Kate? întebă el cu glas răgusit, cuprinzând-o pe după umăr cu brațul.

Kate se îndepărtă cu un pas.

- Nu. E doar efectul pielăriei albe si al picturilor moderne de-aici...

Privi în jur. Nimic nu distona cu armonia pereților de un alb orbitor, pe care erau expuse câteva tablouri enorme de artă abstractă.

Pete îi remarcă tăcerea.

-Ai amuțit fiindcă-ți place arta modernă, sau esti doar prea politicoasă ca să-mi spui că locuiesc într-un muzeu?

-îmi place arta modernă, sau cel puțin o parte din ea.

Kate arătă spre o pânză pe care se asterneau orizontal dungi cețoase de culoare.

-Acest Rothko e superb. Este un Rothko, nu-i asa?

- Dracu' să mă ia dacă stiu. Uită-te cât vrei. Maurice va fi încântat să întâlnească încă o admiratoare a aiurelilor lui obscure.

încet, Kate se învârti în cerc, uitându-se prin cameră.

- E fabulos, dar nu cred că aş fi în stare să locuiesc aici tot timpul.

- Nici nu-ți pot spune cât de uşurat sunt să te aud. Eu nu le pot suferi.

Privi şi el prin cameră.

- Obişnuiesc să-mi agăț cămaşa pe cucoana cu trei ochi care se holbează la mine, în dormitorul de-acolo. Maurice zice că-s un barbar, o tot ține că-i un Picasso, nu un cuier, dar pe mine femeile cu trei ochi mă neliniştesc îngrozitor. Mai ales când sunt în pat.

Apoi o luă de braț, trăgând-o lângă el.

- Ca să menținem pacea, îmi dă voie să am câte o mică oază în fiecare casă. Domeniul meu e pe-aici, dincolo de holul ăsta, unde Maurice nu-i nevoit să-l vadă. Stilul meu de viață îl ofensează.

Afecțiunea lui Pete pentru bătrân era vizibilă.

O conduse într-o cameră pe care o numea cabinetul lui, iar Kate înțelese de ce Maurice o evita. Părea decorată pe baza unui talcioc. Identifică o canapea de catifea purpurie din care ieşeau arcurile şi un fotoliu portocaliu cu spătar fluture. Restul mobilierului era îngropat sub maldăre de ziare, imprimate de computer şi corespondență. Pe jos şi în etajerele care acopereau doi pereți e îngrămădeau la întâmplare teancuri de cărți, caiete, cutii şi boxe stereo. Singura concesie făcută cochetăriei era o oală de Yale în care creştea o plantă agățătoare de un galben bolnăvicios, înghesuită printre cărți.

- Cine ți-a făcut decorațiunile interioare? întrebă Kate. Armata Salvării?

- Toți absolvenții de colegiu care şi-au vândut vechiturile acum cincisprezece ani, răspunse Pete. îți place?

-îl înţeleg pe unchiului tău, răspunse ea privind în jur. Arată ca un uragan pietrificat.

-Şi mie-mi place.

Pete puse pe podea un morman de hârtii si reviste, dezvăluind un fotoliu.

- Câte-o grămadă pentru toate si toate la grămadă, asta-i deviza mea în viaţă. Maurice spune că-l apucă durerile de cap numai când se uită.

-Hm, nu stiu... murmură Kate, căutând ceva amabil de spus. Canapeaua de-acolo pare să aibă o anumită vârstă... Ar putea fi o piesă victoriană veritabilă, din lemn de trandafir.

-La fel ca tine?

Simţi respiraţia lui Pete peste părul dinapoia urechii.

-Puţin cam demodată, dar...

Kate se îndepărtă, schimbând repede subiectul.

-Cum se simte unchiul tău? Medicii au avut timp să termine măcar o parte din teste?

Abia astepta să-l cunoască personal pe Maurice Rossignol. Era singurul lucru pe care prevedea că avea să-l agreeze, în următoarele câteva săptămâni.

-Călătoria a fost mai usoară decât ne asteptaserăm. Azi vor termina analizele, Maurice va fi aici la ora trei. Arde de nerăbdare să te cunoască.

-Dar, Pete... Monsieur... Domnule...

-Merge si Pete.

- ...Rossignol, la trei eu nu voi mai fi aici... Serios, nu e necesar să fim împreună ca să lucrăm... Vreau să zic, nu... fizic împreună...

îsi putea imagina foarte usor ce-ar fi însemnat să fie fizic împreună cu Pete Rossignol si simţea cum i se înmuiau toate

oasele...

- Ba este, zâmbi el încet, cu gândul la aceleaşi sărutări incendiare. Este foarte necesar. Să fim împreună. Fizic.

- Nu cred...

- Si-n plus, continuă netulburat Pete, cum ți-am spus, Maurice abia aşteaptă să lucreze cu tine.

Se încruntă, trecându-şi o mână prin păr.

- Credeam că ne-am lămurit. Am stabilit să vii aici. în fiecare zi. Conform înțelegerii.

O privi, îngustându-şi ochii cu un aer critic, la vederea taiorului ei de gabardină bej.

- Si ai putea înceta, te rog, să-ți mai iei costumele astea? Mă simt stânjenit numai când mă uit la ele. Ăsta-i şi mai oribil decât cel în dungi.

Kate îşi repezi bărbia înainte.

- Ascultă, Monsieur... Domnule Rossignol...

- Pete.

- Domnule... Pete... Tot aia, făcu ea un gest de nepăsare. Sunt aici. Dacă insişti, voi continua să vin până finalizăm tranzacția.

Gesticulă prin cameră.

- Voi lucra chiar şi în cocina asta, fără să mă plâng, cu toate că şi mie îmi dă dureri de cap.

Capitolul 11

în aceeaşi după-amiază, Kate ridică privirea de pe teancul de imprimate pe care le studiase. Pete stătea tolănit într-un fotoliu de piele, în fața ei, studiind atent un raport voluminos.

Pete oftă.

- Hai să ne-apucăm de treabă. îl pun pe Raoul să ne trimită nişte sandvişuri, la ora prânzului.

- Raoul?

- Bucătarul lui Maurice.

Kate regretă imediat că întrebase.

Oamenii aceia erau bogați, își reaminti ea cu severitate. Putred de bogați. Figurau pe lista „Primilor cinci sute de bogătași“ din Forbes. Genul de bogătași pe care nu-i interesau maniacii muncii din clasele mijlocii.

La ora trei fix, în hol se stârni un iureş de activitate. Imediat se făcu auzit un glas autoritar:

- Pierre! Vino-aici şi spune-le acestor *imbéciles...*

- Vocea liniştii şi-a păcii, zâmbi Pete, în timp ce glasul unchiului său, şi mai enervat, continua să-şi hărțuiască victimele nevăzute.

- Calmează-te, vin acum.

Cu dezinvoltura lui obişnuită, Pete se ridică în picioare. îi întinse mâna lui Kate.

- Hai să-l cunoşti pe amicul tău de modem.

- A, nu cred... Poate mai târziu, după ce se linişteşte...

- Prostii. Vrea să te cunoască. Si-n plus, nu țipă niciodată când sunt fete drăguțe prin apropiere, iar asta ne aduce tuturor un câştig. Vino.

Se vedea clar că se întreba de ce continua Kate să ezite.

- Să nu-mi spui că viteaza Kate Carstairs se teme de un bătrân de şaizeci şi şapte de ani, în fotoliu cu rotile.

- Mă rog, reuşi ea să riposteze, este francez, la urma urmei!

între timp, ajunseseră la jumătatea holului, spre zona agitată din capăt. Nişte valize, un computer laptop şi câteva persoane în uniforme evoluau în jurul unui bărbat cu părul alb, aşezat într-un fotoliu rulant, care purta un halat verde ca pătrunjelul şi dădea ordine cu viteza unei mitraliere, într-un amestec de

franceză şi engleză.

- *Non, non et non!* Nu! Vă rog, cum să mă duc în camera mea ca să-mi fac siesta de care doctorul a insistat că am atâta nevoie? Cum? Când îmi lăsaţi lucrurile împrăştiate pe *tapis*... ăă, pe covor, vreau să zic, se corectă Maurice Rossignol, arătând spre covorul persan, unde fuseseră puse câteva dintre bagajele lui.

- Maurice, ai şi început să-i scoţi din minţi pe oamenii ăştia? Dacă toţi îşi dau demisia, să ştii că eu n-o să am grijă de tine.

Pete îşi luă unchiul de ambele mâini.

- Nu trebuie să-ncepi să ţipi la toată lumea, cel puţin până mâine.

-A, strângerea de mână...! Doar câteva săptămâni au trecut şi te şi porţi ca un englez, Pierre.

Maurice trase spre el capul nepotului său, sărutându-l pe amândoi obrajii. Kate era fascinată. Niciodată nu mai văzuse un asemenea gest în realitate, numai în filme.

- Maurice, te rog, îl temperă Pete, vizibil jenat. Avem o invitată. Fii cuminte.

Maurice Rossignol ridică privirea spre Kate, care stătea tăcută lângă nepotul lui. Ii zâmbi, cu un licăr răutăcios în ochii aproape la fel de albaştri ca ai lui Pete. Kate nu-şi putu stăpâni la rândul ei un zâmbet.

- A, asta trebuie să fie vechea mea prietenă, Katherine Carstairs, remarcă Maurice.

Kate îi recunoscu glasul. Avea acelaşi accent franţuzesc pe care-l auzise la telefon. Maurice Chevalier curat. Magie curată.

- *Enchantée, Monsieur,* murmură ea. *Je suit trés heureuse...* La fel ca atunci când o salutase pe sora lui Maurice, ducesa, franceza vorbită de Kate se sfârşi cu „ce mai faceţi“.

- Nu, nu, ne aflăm în America şi vorbim englezeşte. Imi foloseşte foarte mult. Pierre mă încurajează tot timpul s-o fac. Acum, va fi fericit.

Maurice îi întinse mâna şi, în timp ce Kate i-o strângea, îşi zâmbiră.

- Aţi mâncat de prânz, fără îndoială? întrebă Maurice. Eu nu, şi îi voi cere lui Raoul al nostru să-mi facă o ceaşcă mică de ceai şi eventual un sandviş. Mănânci şi dumneata cu mine, Katherine? Nu pot suferi să mănânc singur.

Kate acceptă, iar Maurice îşi conduse fotoliul rulant până în living. Pete îi urmă.

- Cum adică, n-ai luat prânzul? La cât costă rezerva ta de spital, ar fi trebuit să primeşti caviar şi şampanie din oră-n oră.

- Nu mai face atâta caz, Pierre.

Maurice era ocupat să-si plaseze fotoliul cu rotile exact în locul unde dorea.

- îmi aduc de mâncare, desigur. Numai că nu pot mânca pătrățelele acelea verzi tremurătoare pe care mi le pun în farfurie. Pur si simplu mi-e imposibil.

- Pătrățele verzi care tremură...? întrebă nedumerit Pete.

- Gelatină de chitră, deduse Kate.

- A, da, dădu Maurice din cap înțelepteste. Da, gelatină de chitră. Asa au spus si ei.

în fața lui Kate fu pusă o tavă de argint cu un ceainic, o farfurie cu felii de lămâie si încă una, cu sandvisuri mici pentru ceai, fără coajă. Apoi, servitorul tăcut, îmbrăcat în negru, se retrase fără zgomot.

- Vrei să-mi torni, draga mea? întrebă Maurice.

Kate se simțea ca într-o comedie elegantă de salon. Ceai adus de servitori. Un francez fermecător, îmbrăcat în halat verde ca pătrunjelul, peste pantalonii impecabili si cămasa albă ca zăpada, făcând conversație. Maurice era un personaj perfect.

Numai Pete strica scena. Se tolănise într-un fotoliu alb din piele de Barcelona, cu picioarele întinse. Luă o ceascǎ de ceai de la Kate, zâmbindu-i.

- Direct din Noel Coward, nu-i asa? întrebă el, reproducându-i gândul.

- Ai vreo imprimată, Katherine? Poate arunc si eu o privire, după ceai.

- Nu, interveni Pete. în nici un caz. Kate are un sumar pe trei pagini. îl poți citi pe ăla, după ce dormi. Dar conferințe de afaceri nu vom ține până mâine.

Maurice ridică din umeri.

- Uite, Katherine, cum sunt persecutat la mine acasă!

- Mâine veți avea timp destul, Monsieur Rossignol, răspunse Kate. Nu e nici o grabă, din moment ce contractele încă n-au fost finalizate.

Sprâncenele negre ale lui Maurice se îmbinară deasupra nasului, iar Kate îl zări dintr-o dată pe omul de afaceri internațional ascuns înapoia farmecului francez.

- Voi discuta despre asta cu Pierre. Ești bună, Katherine, să-i spui lui Monsieur Edouard Douglass că trebuie să ținem o conferință telefonică pe această temă a contractelor?

Vorbea energic, sacadat.

- Mâine, cam la ora zece. Dumneata, Monsieur Douglass, Pierre și cu mine. Nu mă pot deplasa foarte ușor, așa că sugerez s-o facem la telefon. Dacă la zece nu se poate, te rog să-i spui lui Pierre.

Dădu din cap spre ceas:

- Acum mă voi duce la culcare, ca un băiat cuminte, ca să-mi fac siesta. Pierre, cina se servește la opt.

- Mă tem că n-am să fiu aici, Maurice, răspunse Pete zâmbindu-i, deși în glas i se simțea o undă tăioasă ca oțelul. Kate și cu mine luăm cina în oraș astă seară. Am rezervat o masă la „Chez André". Credeam că vrei să te odihnești.

- Vai de mine! Dar ce absurd ești, băiete!

Maurice bătu cu degetele în brațele din lemn de mahon ale fotoliului.

- Katherine, sunt sigură că n-ai avea nimic împotrivă să luăm cina aici.

- Nu, nu am nici o obiecție... răspunse Kate.

Tocmai se pregătea să adauge că de fapt nu fusese invitată la restaurant, când Pete interveni din nou.

- Am eu o obiecție.

- Foarte bine, ridică Maurice din umeri, desfăcându-şi mâinile. Dacă mă lăsați singur cu *tournedos Bérnaise-ul* meu, nu mă supăr... desigur... prea tare.

- Nici un *tournedos,* nici un *Béarnaise.* Ştii foarte bine că n-ai voie să mănânci carne de vită şi în nici un caz sos de ouă cu unt. Am şi vorbit cu Raoul, îți va fierbe la abur un peşte mic şi câteva zarzavaturi.

- Dar i-am ordonat să destupe un vin burgund din cel mai bun! Iar vinul burgund de soi ales nu se poate bea cu peşte la ceaun! Ei, dar dacă mi-ai permite măcar o fărâmiță de *Béarnaise* pe peşte, şi poate un vârf de cuțit de unt pe zarzavaturi, atunci un burgund...

- Vin alb, Maurice. Un pahar de vin alb. Diluat cu apă.

Pete clătină din cap.

- Am crezut că doctorul ți-a vorbit despre asta, înainte de a ieşi din spital. Şi despre mişcarea zilnică.

- O fi spus el ceva, dar recunosc că nu l-am prea ascultat. Şi acum ştiu de ce. Peşte şi vin botezat. Şi legume!

Maurice se cutremură.

- Şi să mai fac şi mişcare! Toate țopăielile alea, până te trec năduşelile, sunt atât de anglo-saxone! Eşti o brută, Pierre.

Pete îi răsuci în loc fotoliul rulant, îndreptându-l spre holul care ducea în apartamentul unchiului său.

Zâmbind fără părere de rău, Maurice spuse:

- Plec, Pierre. Şi sper numai ca mâncarea ta să se ardă, iar vinul să ți se oțetească. Auzi acolo, să laşi un om bătrân să mănânce un peşte nesărat, singur!

- Pete, spuse Kate, în timp ce-l privea pe Maurice apăsând pe butonul de pornire a fotoliului, mă simt îngrozitor. Nu crezi că ar trebui...

- Nu, zâmbi Pete, uitându-se la Maurice cum se îndepărta pe culoar. Lui Maurice nu-i poţi da niciodată un deget, că-ţi înfulecă toată mâna. E un adevărat rechin. Fermecător, dar tot rechin.

Îşi trecu degetele prin păr.

- Seara asta îmi aparţine mie.

- Cine-a zis? înălţă Kate din sprâncene. N-am auzit o vorbă despre invitaţia asta a ta la cină. Ciudat, nu ţi se pare? Mă tem că-ţi permiţi să presupui un pic cam prea multe.

Cu blândeţe, Pete îşi plimbă vârful unui deget peste obrazul şi buzele ei.

- Cu tine nu presupun niciodată, Kate. Dar aş dori să iau cina cu tine. Iar masă am rezervat într-adevăr, să ştii.

Se aplecă, atingându-i uşor buzele cu ale lui.

- De fapt, aş dori să iau cu tine cina, gustarea dinainte de culcare şi micul dejun de mâine. Dar mă mulţumesc numai cu cina. Ce zici? La ora opt?

Lui Kate i se opri respiraţia.

- Da... murmură ea.

Proasto, îşi spuse.

Capitolul 12

- Facem câțiva paşi? întrebă Pete, luând-o pe Kate de braț, în timp ce ieşeau din restaurant.

- Da. Masa a fost delicioasă, o lăudă Kate, pe un ton rezervat. Toți păreau să te cunoască. De obicei, oamenii nu fac plecăciuni şi nu-mi vorbesc în şoaptă, aşa cum fac cu femeia de la brațul lui Pierre Rossignol.

- Nu în fața lui Pierre Rossignol făceau plecăciuni. André a avut un restaurant în Montreal, dar l-a atras New York-ul. Nouă, exilaților, ne place să ținem legătura.

- Eşti un exilat?

Kate se întreba cum s-ar fi putut simți nelalocul lui un om atât de încrezător în sine.

- A, da. Dintotdeauna. Tată francez, mamă canadiană... Eu m-am născut la Oran, în Algeria. Tatăl meu era corespondent de presă străin, ia mama îl însoțea oriunde era trimis.

O răsuci în loc, spunându-i:

- Uită-te la fântâna aia de-acolo. întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb prin Lincoln Center.

Kate refuză să-l lase să schimbe subiectul.

- Locuieşti de mult împreună cu Maurice?

Fără să-şi dea seama, îl ținea de mână puțin mai strâns. Voia să afle despre el tot ce putea, dar mai important era că voia ca el să-i spună. Dacă Pete îi putea împărtăşi măcar puțin din viața lui, poate Kate ar fi reuşit să creadă că magia care plutea prin aer când erau împreună era adevărată.

- Mă rog, mama şi tatăl meu nu erau croiți să stea într-un singur loc. Aşa că am locuit la Alger, apoi în Vietnam - în fosta Indochină Franceză. Tatăl meu se specializase în războaie, aşa că nu mă prea puteau lua cu ei.

Kate îl cuprinse cu un braț pe după mijloc.

-Aşa că a intervenit Maurice, asumându-şi rolul de unchi?

Pete râse.

- Mă rog, mai întâi a încercat mătuşa. O mai ţii minte, ai cunoscut-o la balul de binefacere. Locuieşte la Paris, într-o casă elegantă plină de mobilă Louis XVI, sticlărie şi porţelanuri antice. Tot ce se găseşte pe-acolo e casabil. Si de neînlocuit.

Chicoti.

- Nici trei luni n-am rezistat. Am reuşit să sparg două vaze Lalique şi o ciobăniţă de Meissen şi să las o pată de cerneală care nu se mai şterge pe covorul ei favorit de Aubusson. Aşa că m-a trimis la Maurice.

-Deci, ai fost izgonit?

- O iubesc mult pe Eugénie dar o scoteam din minţi. Abia aşteptam să plec în Canada, la Maurice.

Ajunseseră pe Fifty-seventh Street, iar acum se plimbau braţ la braţ prin faţa magazinelor de antichităţi pline cu mobilă ca aceea pe care Pete tocmai o descrisese.

- Se vede clar că nu te-a deranjat tot trambalatul ăsta de colo-colo...

Dacă cineva ar fi încercat s-o smulgă din casa mătuşii sale, o dată ce se instalase, Kate ar fi făcut un tărăboi îngrozitor. După moartea părinţilor ei, tânjise la linişte, la siguranţă. Desigur, în casa mătuşii Meg nu existau piese Lalique şi Meissen. Stilul ei consta mai degrabă în borcănaşe de fursecuri şi macrameuri.

- Maurice şi cu mine ne-am înţeles perfect încă de la început. Avea şi el câteva reguli - uşoare, ca de pildă: să nu mă dau cu patinele cu rotile prin casă.

Deodată Pete se opri, întorcându-se spre Kate. îi cuprinse faţa într-o mână şi o sărută, scurt, apăsat.

- N-am mai vorbit atât de mult despre mine de când eram

boboc în colegiu.

îi zâmbi, cu surâsul acela care-i oprea inima în loc şi o făcea să se topească toată.

- Deci ai stat în Canada până ai venit aici la colegiu?

Kate refuza să schimbe subiectul. Dacă ştia cât mai multe despre el, dacă-l înţelegea, nu s-ar mai fi simţit atât de intimidată de averea şi celebritatea lui.

- Nu, mai întâi m-am dus la un internat din Elveţia, pentru cinci ani.

Glasul i se schimbă, devenind mai sumbru.

- Aşa au hotărât Eugénie şi Maurice că era mai bine.

- Şi părinţii tăi?

Cunoştea răspunsul încă înainte de a-l auzi.

- Au murit într-o prăbuşire de avion, în Coasta de Fildeş, când eu aveam zece ani.

Kate îi luă mâna într-a ei, strângându-i-o cu putere.

Din nou, Pete păru să-i citească gândurile.

- Avem mai multe în comun decât crezi, Kate. Amândoi am fost copii singuri la părinţi. Am rămas orfani. Nicăieri nu ne-am simţit ca acasă.

Rămase privind-o, cu o expresie parcă uimită.

- Suntem două suflete pereche.

Kate se uită la el. Da, semănau în toate privinţele importante. în materie de lipsă a afecţiunii, între ei nu mai exista nici o diferenţă.

- Mă priveşti de parcă acum m-ai vedea pentru prima oară, şopti Pete, ţinându-i o mână pe obraz.

- Poate că aşa şi este.

Mâna lui era caldă, liniştitoare.

- Nu te-am văzut decât pe din afară. Voiam să ştiu mai multe despre tine, îi zâmbi ea. Avem mai multe în comun decât crezusem.

- Am ştiut-o dintotdeauna. Nu voiam decât ca şi tu să...

Deodată, Pete se întrerupse.

- Acum, că te-am plictisit cu poveştile din copilăria mea, vreau să aud şi eu despre tine. Haide, mai încolo e un băruleț. Am să te îndop cu brandy-uri Alezander şi-am să aflu totul despre copilăria ta.

O luă de mână.

- Pariez că ai avut codițe şi aparat dentar, iar în liceu ai fost majoretă.

- Cu codițele şi aparatul ai nimerit-o, dar majoretă n-am fost. Stai de vorbă cu redactora-şefă a revistei „Elgar", de la Liceul din Indiana! declară ea cu mândrie exagerată.

- I-auzi! Cu siguranță, asta nu poate să bată un internat elvețian, îi zâmbi Pete în timp ce intrau în barul slab luminat.

îl salută din cap pe barman si asteptă ca un ospătar să-i conducă până la un separeu din fundul salonului lung si îngust.

- Niciodată n-am băut brandy Alexander. După cină obisnuiesc să iau apă minerală.

- Are acelasi gust ca un shake cu lapte. Mă gândeam că ar tenta-o pe o fată din Midwest ca tine. Dar acum, vorbeste-mi despre „Elgar".

- Era revista anuală a liceului nostru.

Văzând că Pete o privea nedumerit, îi explică:

- Fiecare liceu din America are câte o revistă anuală, cu fotografiile tuturor si articole despre absolvenți.

Zâmbi, amintindu-si.

- Toți si le semnează unii altora si scriu că nu-i vor uita niciodată.

- Ai fost fericită în liceu? întrebă Pete nostalgic.

- Şi da, si nu. Mă invită sau nu vreun băiat la dans? O să iau testul, sau am să zbârcesc? Nimic deosebit. Ca anii de liceu ai oricui.

Se întrerupse, privindu-l pe bărbatul din fața ei. Nu, nu ca ai oricui.

- Nu si ca ai mei, Kate, confirmă Pete.

- Cum e viața într-un internat elvețian? întrebă Kate zâmbind. As vrea să aud ce poate fi mai neplăcut pentru un licean tânăr, dar deja bogat si celebru.

într-o clipă, de pe fața lui Pete se sterse orice expresie. Parcă ar fi fost o tablă stearsă cu buretele. Arăta ca un cu totul alt om. Ochii-i erau reci si întunecați ca marea iarna. Gura, de obicei arcuită glumeț, i se crispase, cu buzele subțiate. Kate îsi dădu seama că arăta uimită si socată.

- Ce-am spus?

Pete o întrerupse, cu un glas la fel de înghețat ca si chipul.

- Asta-i atracția pe care ți-o inspir? Exotismul averii si al celebrității? Mă tem că te asteaptă o dezamăgire. Duc o viață foarte plicticoasă si nu frecventez nici un loc deosebit de interesant. Dacă întâlnesc o fată ca tine, una despre care cred că mi-ar putea fi... prietenă, mai devreme sau mai târziu se ajunge inevitabil la problema banilor.

O privi cu un dispreț suveran.

- Trebuie să fii prevenită. în viața mea nu există nici un subiect pentru presa de scandal, în caz că voiai să-ți vezi poza trântită pe vreo copertă de revistă.

Kate tresări, apoi se îndreptă puțin de spate, parcă impunându-i propriului ei trup să primească loviturile care-i ținteau sufletul. Deci, asa reacționau bogații când îndrăzneai să glumesti pe seama banilor si a vieții lor. Ca niste ucigasi.

îsi luă mantoul si mănusile, tocmai când ospătarul venea cu paharele. îl asteptă să se retragă, apoi vorbi încet.

- Bogăția nu-ți dă dreptul să fii crud.

Vocea îi tremura, dar mai mult de furie decât de durere.

- Nu poți să mă săruți si să mă tachinezi pe seama hainelor si a vieții mele, iar când eu îndrăznesc să glumesc puțin în legătură cu ale tale, să-ncepi să tuni si să fulgeri.

Iesi din separeu, apoi se întoarse, privindu-l un moment pe Pete.

- îți mulțumesc pentru cină. Voi pregăti conferința pe care a cerut-o unchiul tău pentru mâine dimineață, la ora zece. Noapte bună.

în momentul când se întoarse spre usă, Kate îsi simți mâna apucată strâns de a lui Pete.

- Nu, Kate, te rog. Iartă-mă. Lasă-mă să-ți explic.

Kate încercă să-şi tragă mâna, dar Pete refuză să-i dea drumul. Scoase cu mâna cealaltă două bancnote din portofel şi le puse pe masă, apoi îşi luă pardesiul şi, fără a slăbi strânsoarea, o trase pe Kate spre uşă.

- Te rog, Kate, repetă el afară. Au avut loc atâtea trădări... Dă-mi voie să te ajut cu mantoul, e frig.

- Dă-mi-l şi atât, te rog. Am să... Taxi!

Făcu semn unui taxi în trecere. Acesta încetini, apoi porni din nou, cu viteză. întorcându-se, Kate îl văzu pe Pete clătinând din cap.

- Pleacă, domnule Rossignol. Voi lua un taxi până acasă.

Kate vorbea răspicat, pe un ton rece.

- Voi continua să lucrez cu dumneata. Ai să primeşti ceea ce voiai. Acum, lasă-mă în pace.

De-ar fi ascultat vocea aceea mică şi ar fi evitat riscurile! între ea şi Pete Rossignol nu exista decât o relaţie de afaceri, complicată cu puţină poftă carnală.

- Pleacă, repetă ea.

- Nu plec. Am spus o mare prostie şi vreau să-ţi explic. Vreau să înţelegi.

Ochii lui erau rugători, dar Kate întoarse capul, refuzând să-l privească.

- Am nevoie să mă asculţi, poate să mă şi ierţi, dacă poţi.

îi dădu drumul, dar rămase cu mantoul ei în mână.

- Vino înapoi înăuntru. Nici nu ţi-ai băut brandy-ul Alexander.

- Nu e nevoie de nici o explicaţie. Ai vorbit foarte clar. Sunt o femeie de categorie inferioară, care încearcă să obţină bani de la unul dintre aleşii vieţii.

Nu voia să-i asculte explicaţiile. Se temea că s-ar ii putut să i

le creadă.

- Ascultă, eu îngheț de frig. Sau ne luăm pardesiele pe noi si ne mai plimbăm, sau vii înapoi în bar. Te rog...?

în cuvintele lui se simțea singurătatea si nevoia de a se face înțeles, iar Kate îi citi acelasi mesaj si în ochi.

- Bine...

Se întoarse spre usa barului întunecos si comod. întotdeauna avea să le răspundă celor pe care-i iubea.

Ospătarul nu le degajase masa. Poate că întotdeauna astepta un timp, ca să se asigure că perechile care se certau plecaseră de-a binelea.

- Stai jos si gustă din brandy, îi spuse Pete. Vin imediat.

Kate se rezemă de spătar si închise ochii, încercând să nu gândească. Peste câteva momente, Pete reveni si se aseză pe bancheta de catifea.

- Deschide ochii, Kate.

Vorbea încet, cu buzele lângă urechea ei, atingându-i umărul cu al lui.

- Ochii au fost primii pe care i-am observat la tine. Sunt cei mai limpezi si mai onesti ochi pe care i-am văzut în viața mea.

- Voiai să-mi explici de ce ți-ai iesit din țâțâni. Ce te-a întărâtat? Ai avut de suferit din cauza celor faliți si necunoscuți? îl întrebă Kate, neputându-si opri spiritul defensiv să se manifeste.

- Eu am fost întotdeauna străinul, inadaptatul. în Franța, pentru că nu eram francez, în Canada fiindcă eram francez, în America fiindcă eram canadian. Şi, da, întotdeauna au existat oameni care doreau să ia o bucățică din viața mea ca amintire.

- Vrei să spui că, în copilărie, ceilalți voiau să se apropie de

tine, să-ţi fie prieteni? îl întrebă Kate. Nu mi se pare chiar atât de îngrozitor.

- La unsprezece ani, când tocmai mă mutasem la Maurice, m-am dus în camping cu alţi zece băieţi, într-un weekend.

Luă o înghiţitură din pahar.

- în lipsa mea, cineva i-a trimis lui Maurice o cerere de răscumpărare. Era ideea de glumă grozavă a nu ştiu cărui fotograf liber-profesionist. Să-l surprindă pe imperturbabilul Maurice Rossignol, „omul de gheaţă al nordului", în momentul când afla că nepotul lui a fost răpit.

- Si ce s-a întâmplat?

- Maurice s-a speriat şi, în tot restul timpului cât am rămas în Canada, m-am dus la şcoală cu un Rolls Royce blindat şi doi bodyguarzi înarmaţi pe bancheta din faţă.

- Cred că te simţeai ca un prinţ.

- Mă simţeam ca un idiot. Paznicii au acceptat să mă lase să parcurg pe jos ultima parte a drumului spre şcoală, sub supraveghere, pentru ca nimeni că nu mă vadă coborând din maşină. Când a aflat, Maurice m-a expediat în Elveţia.

- Trebuie să se fi întâmplat ceva acolo, altfel nu te-ai fi repezit aşa la mine, spuse Kate, retrăgându-se puţin. Cred că ar fi mai bine să-mi spui, ca să ştiu unde e terenul minat.

- în Elveţia am avut prima întâlnire amoroasă. Un film şi o plimbare.

Ridică din umeri, dar glasul îi deveni mai dur.

- A apărut în National Enquirer şi Paris-Presse. Fata chemase reporterii. I-au plătit cincizeci de dolari. Voia să participe la un concurs de frumuseţe şi avea nevoie de publicitate.

Privi în pahar.

- Cred că asta a lăsat urme. Nu pot să nu fiu prudent. Chiar şi

cu tine.

Ridică privirea spre ochii ei.

- Mai ales cu tine. Eşti singura persoană despre care sunt sigur că mă place pentru ceea ce sunt.

- De-asta nu mi-ai spus cine eşti? Pentru că-mi plăcea Pete Ross? întrebă Kate, atingându-i un moment mâna cu a ei. îmi place cu adevărat, să ştii. Pe amândoi vă plac. Pe tine, cu tot ceea ce eşti.

- Şi totuşi, ori de câte ori vine vorba despre bani, te retragi, ca şi cum aş fi murdar, spuse Pete, trecându-şi degetul mare peste falangele ei. De ce?

Pe negândite, Kate luă o înghițitură prelungă din brandy - prima - şi fu cât pe ce să se înece. Era dulce şi rece, dar arzător de tare. Puse paharul pe masă.

- Dacă vreau să fac față la conferința aia de mâine, ăsta a fost tot brandy-ul Alexander căruia i-am făcut față în seara asta! Phiuuu!

Pete îi luă mâna şi o sărută.

- Trebuia să-mi aminteşti tu mie de afaceri! Hai, e timpul să te duc acasă.

Afară îi aştepta Léon, cu limuzina cea lungă şi neagră din seara balului lui Damaris Douglas. După ce ridică geamul despărțitor dintre ei şi şofer, Pete o cuprinse cu brațul pe după umeri.

- Acum putem sta de vorbă. Ce ai să-mi reproşezi? Banii?

Kate deveni țeapănă, apoi se smulse de lângă el.

- Nimic.

O privi lung, drept în ochi.

- Ai cel puțin la fel de multe fixuri ca mine, Kate.

încrucişându-şi brațele pe piept, Kate oftă. Pete o privea tăcut. în sfârşit, ea începu:

- După ce m-am mutat la ea, am descoperit că mătuşa Meg nu mai avea nici un ban. Părinții mei nu lăsaseră nimic în urma lor. Crezuseră că aveau timp destul ca să se ocupe de viitor. în unele perioade, a trebuit să muncească în câte două slujbe, ca să plătească ipoteca şi să mă crească pe mine. A muncit până a murit. în ziua înmormântării, banca a cerut cel puțin zece mii de dolari. Ca să plătesc, am vândut casa la preț de dumping. Mai târziu am aflat că o cumpărase fiul preşedintelui băncii, care a revândut-o cu un profit enorm.

Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept. Era la fel de furioasă ca atunci, demult.

- Asta-i tot. în lumea mea, bogații se îmbogățesc şi rămân bogați profitând de pe urma săracilor.

Din punctul ei de vedere, nu mai era nimic de discutat.

Pete o cuprinse din nou în brațe.

- îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu mătuşa ta. Spune-mi numele băncii şi al bancherilor, şi-am să-i fac să le pară rău pentru că ți-au nedreptățit familia. Pe lângă asta, iubito, puțin îmi pasă de contul meu din bancă. Sau de al tău. Si nici ție nu-ți pasă.

îi atinse obrazul cu buzele.

- Ascultă-mă, iubito. Eşti cea mai cinstită persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nu ştii că tocmai de-asta...

O sărută pe pleoape, apoi coborî peste obraz, până la un milimetru de buzele ei.

Din nou, Kate nu simți decât vibrația terminațiilor nervoase şi gustul de miere fierbinte al dorinței. Se lăsă în voia senzațiilor. Brațele i se ridicară, cuprinzând umerii lui Pete.

- Sărută-mă, îi ceru el. Sărută-mă cu adevărat.

Era o invitație pe care Kate nu putea s-o refuze. Gura începu să i se mişte peste a lui, simțindu-i fiecare detaliu al acelor buze prelungi, pline şi senzuale. Era delicios. în timp ce continua să-şi plimbe gura peste fața lui, Pete o strânse în brațe.

- Kate, iubito, acum am să mă opresc, şi ar fi bine să te opreşti şi tu, spuse el cu sufletul la gură. Pentru că altfel...

-Mmmm... răspunse Kate.

-Desigur, m-ai putea invita la tine, ca să continuăm în poziție orizontală ce-am început.

Kate clătină din cap, încercând să ia distanță.

-Deci, mă inviți sus sau nu? întrebă el, frecându-şi nasul de gâtul ei. Vreau să fac dragoste cu tine, Kate.

Pulsul lui Kate tresări. Totuşi, un pervers instinct de conservare o îndemnă să răspundă:

-Nu, am să-ți urez noapte bună la primul stop unde opreşte Léon, şi de-acolo am să fug pe jos până acasă.

-Ti-e teamă, Kate? Tocmai am ajuns în fața casei tale.

- Şi cum ai aranjat ca momentul să se potrivească atât de bine?

-De zece minute, ocolim cvartalul iar şi iar.

Maşina se opri, iar Pete coborî şi o conduse pe Kate până pe palier.

în timp ce ținea deschisă uşa liftului, stând rezemat de ea, o apucă pe Kate de umeri şi o sărută. Era un sărut flămând, care-i deştepta lui Kate o poftă pe măsură.

-Mâine dimineață la ora zece. *Dors bien.* Somn uşor.

Slabe speranțe!

Capitolul 13

- Ti-am spus că va merge mai bine dacă vii aici, zise Pete.

Kate se rezemă de tocul ușii.

La cererea lui Pete, se afla în biroul firmei Rossignol, nu în cabinetul lui Ed, coordonând o conferință telefonică. Iar acum îl avea în față pe Pete, care arăta păcătos de chipeş, în blugi şi cămaşă decolorată de chambray.

Kate nu spuse nimic. Nici unei fete nu i s-ar fi putut pretinde să-i reziste.

- „îmi pare bine că te văd, Pete", spuse el afabil. „Aseară m-am distrat de minune. Si tu la fel?" „O, eu îți mulțumesc ție, Kate. Si eu m-am simțit minunat aseară."

Kate se încăpățână să tacă. Luând-o de umeri, Pete o sărută uşor.

- Bună dimineața, agenta mea de legătură, murmură el. Sunt gata pentru legăturile cele mai periculoase.

Respirația lui caldă îi mângâia urechea. Kate se opri, incapabilă să se mai mişte. Doar încă o secundă, se rugă ea în sinea ei.

- Bună dimineața, bună dimineața, răsună din spatele ei glasul lui Maurice.

Kate se smulse de lângă Pete, răsucindu-se în loc spre bătrânul Rossignol, care-i zâmbea nevinovat ca un înger. în dimineața aceea se îmbrăcase elegant, cu un sacou din piele de căprioară si o cămasă de mătase bej.

- îmi pare atât de rău că vă întrerup, dar tocmai a sunat telefonul, iar Monsieur Edward Douglass ne asteaptă, spuse Maurice pornindu-si fotoliul pe culoar.

Spre amărăciunea ei, Kate simți că rosea. Avea senzația că era o cameristă din epoca victoriană, surprinsă în timp ce se sărută după usă cu fiul stăpânului. Pete, spre deosebire de ea,

părea complet netulburat. Fără s-o privească, întinse mâna si o luă pe a ei într-a lui. Nu-i dădu drumul nici chiar când Maurice, întor- cându-se, îl văzu.

-Foarte bine, tinerii mei prieteni, spuse el vesel. I-am promis lui Monsieur Douglass că în cinci minute vom fi gata să stăm de vorbă.

Le indică scaunele de lângă masa lungă, din lemn de trandafir. Kate se aseză lângă Maurice, privind hârtiile pregătite pe masă. Recunoscu un raport pe care i-l trimisese ea lui Maurice. Alături era un teanc de hârtii pe care nu le cunostea. Luă în mână paginile nefamiliare.

- Dacă suntem gata, sun la sediul firmei Douglass, spuse Maurice, întinzând mâna spre receptor.

-Un moment doar, Monsieur, îl opri Kate, cu un zâmbet pe care-l spera cât mai dezarmant. Poate mai asteptați câteva minute, până faxez si aceste hârtii. Ed trebuie să aibă în față toate informațiile necesare.

Văzu buzele lui Maurice strângându-se într-o grimasă de nerăbdare.

-Vom economisi mai mult timp aşa.

Şi, fără a aştepta răspunsul, porni pe culoar spre cabinetul lui Maurice, unde văzuse un fax.

In timp ce introducea foile în aparat, aruncă o privire peste ele. Se părea că cei de la firma Rossignol luaseră informațiile furnizate de ea şi realizaseră cu ajutorul lor un fel de declarație globală.

Când ajunse la ultima pagină, Kate încremeni un moment. „Costuri de reamplasare“? Ce însemna asta? Kate şi Ed avuseseră impresia că firmele companiei Douglass aveau să rămână sepa- rate, astfel încât să-şi păstreze caracterul unic. Doar cei de la

Rossignol nu voiau să le mute în Canada! Nu...?

Kate introduse ultima pagină în fax, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Oare Ed acceptase, sau Rossignolii încercau să-l ducă de nas? Şi de ce nu se gândise înainte?

Fiindcă fusese atât de captivată de Pete Rossignol, încât şi-ar fi putut pune capul la păstrare, în frigider!

Kate reveni şi-i dădu lui Maurice paginile. Pentru fiecare participant erau pregătite căşti audio. Aşezându-se pe scaunul ei, Kate privi gânditoare la Maurice Rossignol. Ii era imposibil să-i ghicească intențiile. Chipul lui nu trăda nici un gând. Zâmbetul părea sincer, dar Kate îşi dădu seama că nu ştia aproape nimic despre magnatul canadian.

Şi, în fond, ce ştia despre nepotul lui, omul pe care încă nu-l putea numi în sinea ei „Pierre Rossignol"? Ii povestise lucruri din copilăria lui, dar cum rămânea cu maturitatea? Kate nu ştia nici măcar când era ziua lui de naştere, sau la ce adresă locuia în Montreal. Un singur lucru ştia, dintr-o dată şi cu o finalitate deplină.

Il iubea.

- Cred că suntem gata să începem, Katherine, spuse Maurice, readucând-o la realitate.

O sincronizare impecabilă, ca de obicei, îsi spuse ea. Momentul ideal pentru a-ți da seama că esti îndrăgostită de rechinul afacerilor care se pregăteste să-ți înfulece compania la micul dejun.

- Ştiți când anume veți finaliza dumneavoastră si Ed contractul, Monsieur? îl întrebă Kate pe Maurice.

Maurice îsi înălță sprâncenele negre ca mangalul, dar nu răspunse nimic.

- As dori să iau legătura cu O'Hara si O'Connor, avocații

nostri, ca să înceapă redactarea, îi explică ea în continuare.

Tot nici un răspuns. Kate deschise gura pentru a-l iscodi mai departe pe acel sfinx francez, când se auzi sunând telefonul.

- A, în sfârsit, constată Maurice cu vizibilă usurare. Ce mai faceți, Monsieur Douglass?

Glasul lui Ed bubui în cameră:

- Morris, prietene, ce bine-mi pare că te aud!

Părea încântat, ca si cum în dimineața aceea nimic nu i-ar fi lipsit mai mult decât o conversație cu Maurice Rossignol.

- Cum o mai duci?

- Mult mai bine, Edouard, îți mulțumesc, răspunse cordial francezul cu păr argintiu.

- Mă bucur să aud, Morris, mă bucur să aud. Atunci, cred că ne putem apuca direct de treabă.

Ed coborî tonul cu o octavă, devenind pragmatic.

- Ce-s chestiile astea pe care mi le-a trimis Kate prin fax? Ai făcut un plan pentru toate companiile mele, Morris? Ştiai si tu asta, Kate?

- Nu, domnule Douglass, dar am oferit informații complete despre toate companiile noastre, aşa cum m-ați instruit.

-Ti-am spus eu să le dai declarații despre toate? întrebă uimit Ed. Eu ți-am spus asta?

-Aşa am înțeles eu, domnule Douglass.

Kate ridică privirea de pe blocnotesul galben din fața ei, întâlnind ochii lui Pete. In adâncurile lor albastre ca penele de păun părea să se citească un mesaj ascuns, dar Kate nu reuşea să-l descifreze.

- In după-amiaza asta o să vină aici un avocat, spuse Ed, părând destul de nervos. Sperasem să redacteze contractul, dar

acum, când am de examinat toate noutățile astea, nu ştiu când voi avea gata ciornele.

Işi drese glasul.

- Kate, mai eşti acolo?

- Da, aici sunt.

- Bine, azi vreau să rămâi la sediul Nightingale. încearcă să aduni la un loc toate informațiile, ca să putem întocmi ciornele de contract. Pe urmă, vom lucra cu toții împreună, punând la punct tranzacția finală. Iți convine aşa, Morris?

Ed părea volubil, dar Kate îşi dădea seama că era tulburat.

- Desigur. Ca să facem economie de timp, vom veni la sediul tău pentru semnături. Cusăturile nu mă deranjează prea mult.

Cusături? se întrebă Kate. Care cusături?

- Mă mai pişcă doar, din când în când. Drumul prin oraş va fi *tres difficile.* Scuză-mă. Foarte dificil.

Zâmbetul lui Maurice semăna cu al unui tigru, ceea ce o nelinişte pe Kate mai tare ca oricând.

- Dar am să vin, în ciuda tuturor neajungerilor.

- A neajunsurilor, Morris, îl corectă Ed. Kate, continuă el, cu glasul mai puternic si mai gros, as dori să ne vedem aici, la birou. La cinci fără un sfert.

- Desigur, domnule Douglass.

* * *

Pe la amiază, Kate avea impresia că începea să distingă ceva, dar avea nevoie de răspunsuri la câteva întrebări foarte tulburătoare.

Obosită, închise ochii.

- Dormi la serviciu, domnisoară Carstairs? îi murmură la ureche glasul lui Pete, suav si îmbătător. E timpul să mănânci, Frumoaso din Pădurea Adormită.

Pete îi zâmbi.

- Maurice ne-a cerut să ne prezentăm imediat în sufragerie. Raoul face unul dintre delicioasele lui sufleuri de spanac si nu vrea să riste să-i cadă.

Kate se ridică, întinzându-se. Clătină din cap. Desteptarea, Kate, si rămâi cu mintea întreagă.

- Sunt gata, spuse ea, sperând că nu mințea.

Sufrageria era la fel de formală si elegantă ca restul apartamentului lui Maurice Rossignol. Mobilă din lemn de cires si mahon, lucind ca oglinda. Tablouri impresioniste, în culori deschise, contopindu-se atrăgător.

Conversația, condusă de Maurice, evoluă mai mult prin lumea artelor plastice. Pete îsi declară dezinteresul total. îi zâmbi unchiului său, lăsându-l să monopolizeze discuția.

în timp ce farfuriile erau strânse de pe masă, Pete spuse, privind spre Maurice:

- Dacă pe voi doi vă pasionează artele plastice, asta nu înseamnă că interesează pe toată lumea. Nu credeți că m-ați plictisit destul?

Maurice zâmbi vag.

- N-o înțelegi pe Katherine. E politicoasă, da, aşa că discută despre orice doresc eu. Dar, gesticulă el spre Kate cu paharul gol de vin, ceea ce o interesează de fapt sunt planurile mele pentru acele mici companii atât de dragi ei. Am dreptate sau nu, Katherine?

Kate se hotărî să profite de ocazie.

- Da. Azi-dimineață am fost surprinsă să văd că vă gândiți să transferați în Canada sediile multora dintre firmele subsidiare.

- în Canada? Oh, *mais non,* nu în Canada.

Maurice se rezemă de spătar.

- Nu caut să mut nimic în Canada, ci mai degrabă din

Canada.

- Veți muta Nightingale Industries din Canada? întrebă Kate.

Era uluită. Nightingale era una dintre cele mai importante companii canadiene. Scoaterea ei din Canada ar fi ofensat guvernul şi populația țării. Ca s-o mute... unde?

-*Mais oui.* Bineînțeles. Oasele astea bătrâne nu mai suportă frigul. Iar primăvara canadiană nu mai poate compensa iarna pentru mine.

Privi în jurul mesei. Pete nu spuse nimic, învârtindu-şi doar vinul în pahar. Maurice se uită la el, încruntat.

în mintea lui Kate, rotițele se învârteau cu toată viteza. Climă şi impozite. în Florida? Nu practica impozitul pe proprietate şi pe venit, iar în plus avea o climă subtropicală.

-Vă gândiți să vă mutați în Statele Unite?

- *Non, non,* clătină cu tărie Maurice din cap. Familia Rossignol si Nightingale Industries au legături strânse cu Franța si Canada. Nu ne vom muta în Statele Unite.

-Căutați o țară fără impozite si cu vreme frumoasă?

-N-o mai caut, Katherine. Am găsit-o.

Zâmbetul lui Maurice era siret si fudul.

-Dar unde e?

- Unde crezi tu că e, isteața mea Katherine? Hai să vedem, poți să-mi ghiceşti secretul?

Kate privi în jur. îl văzu pe Pete, cu pleoapele coborâte si umerii căzuți. Din cine stie ce motiv, nu voia să participe la conversație.

Lui Kate nu-i plăceau rebusurile, dar pe acesta voia să-l rezolve. Unde avea de gând Maurice să-si trimită tot personalul? într-un loc care avea legături si cu Franța, si cu Canada. Undeva unde era si cald.

-în vreo insulă din Caraibe? ghici ea, zâmbindu-i lui Maurice cu curiozitate sinceră.

-Bravo, Katherine. Ştiam eu că esti o fată desteaptă, de când am vorbit pentru prima oară la telefon.

Făcu o pauză, pentru a-i indica valetului să putea să strângă farfuriile.

-Cum se va descurca Edouard Douglass fără tine?

-De ce să trebuiască să se descurce fără mine? întrebă calmă Kate.

- Dar, ma chère Katherine, doar nu vrei să rămâi aici, când prietenul tău Mark Kingsley si cu mireasa lui iau în mâini frâiele companiei?

Maurice se servi din zmeura proaspătă care era plimbată de

valet pe la toți mesenii.

- Cu ei la conducere, firma n-o să reziste nici măcar un an.

Kate îl privi încruntată pe Pete, care continua să stea cocosat si tăcut la locul lui, cu coatele rezemate pe brațele scaunului si degetele lungi împreunate în față. Era clar că-i spusese unchiului său tot ceea ce aflase de la Kate. Şi de ce nu? se întrebă ea. Nu-i era dator cu nimic, în schimb îi era loial unchiului său si afacerilor familiei. Kate nu avea nici un motiv de a se simți trădată.

Şi totusi, asa se simțea.

Pete ridică ochii, susținându-i privirea. Zâmbi ironic.

- Maurice are spioni peste tot.

- Iar tu ai fost unul dintre ei.

Cuvintele ei erau tăioase ca niste cioburi de gheață. Nu-i dădu atenție lui Maurice. Cu Pete avea ce-avea.

Acesta ridică din umeri.

- Va trebui să hotărăsti singură ce părere ai despre mine. Trebuie să-ți bazezi încrederea pe cunostințe din surse directe.

O privi în ochi fără să clipească, provocator.

Kate trecu peste provocare.

- îl plictisim pe unchiul tău, spuse ea, întorcându-se spre bătrân. Vreți să vă mutați într-o țară caldă, francofonă, cu impozite minime...

îl privi cu ochi îngustați.

- Cred că vă mutați într-una din fostele colonii franceze din Caraibe.

- Dar în care anume, Katherine? întrebă Maurice, tamponându-si gura cu servetul de damasc. Dacă până mâine nu reusesti să deduci, am să-ți spun. Şi-acum, cred că mă întorc în camera mea.

Abientot, Katherine.

Kate se uită după el, în timp ce motorul electric al fotoliului rulant bâzâia îndepărtându-se pe coridor. Apoi întoarse din nou capul spre Pete, cu ochi scăpărându-i de furie.

-Ai ştiut. Si nu mi-ai spus nimic. Tu şi unchiul tău îi veți sili pe angajații lui Ed să se mute la mii de mile distanță de-aici, sau să rămână fără slujbe.

Furia i se întețea, ațâțată de expresia indescifrabilă de pe chipul lui.

- Nu le veți da de ales. Nu vor avea timp să se pregătească, fiindcă nimeni nu bănuieşte, măcar, ce aveți de gând.

Se ridică, aruncându-şi şervetul pe masă.

-Am ştiut eu că e o greşeală. Am ştiut că nu trebuia... după ce-am aflat cine eşti...

Scutură din cap, ca pentru a şi-l limpezi.

-Nu ştiu la ce oră voi veni aici mâine, sau dacă voi mai veni. Presupun că acum nici nu mai contează. Nu cred că-ți pasă. Chiar că te-ai distrat pe socoteala mea, nu-i aşa, Pierre Maurice Rossignol?

- Stii, Kate, măcar o dată acordă-mi beneficiul îndoielii...

Glasul lui Pete era rece, dar degetele i se strânseseră pe paharul cu vin.

-Măcar o dată ai putea să te încrezi în instinctele tale. Atunci, ai şti că poți avea încredere în mine.

-Cum aş putea? şopti Kate. Când faci asemenea lucruri? Cum să am încredere în sărutările tale, când de cele mai multe ori nici măcar n-am ştiut cine mă săruta? Cum să pot avea încredere în tine? Eşti partenerul lui, nepotul lui. Nu se poate hotărî să mute toată firma fără să te consulte şi pe tine. Nu-i aşa?

îşi rezemă palmele pe masă, aplecându-se înainte, spre el.

-Asa e, sau nu? insistă ea.

- Maurice nu se consideră dator să-mi dezvăluie toate planurile lui. Rămâne, totusi, acționarul majoritar, spuse Pete, ridicând privirea spre ea. Fapt pe care mi-l reaminteste foarte frecvent. De ce presupui că am stiut despre planurile astea?

-N-ai stiut?

- La asta te rog să răspunzi singură. Mă cunosti - sau, cel puțin, de-acum ar trebui să mă cunosti. Ti-as face eu una ca asta ție, sau companiei care contează atât de mult pentru tine?

O privi, cu gura crispată, albită de încordare.

- Le-as face-o tuturor angajaților canadieni? Cine crezi că sunt, Kate? Un pirat, un bandit fără scrupule?

Se ridică încet în picioare, în fața ei.

-M-am săturat să tot încerc să te conving că nu sunt un monstru. Tu decizi. Iar dacă descoperi că nu poți - sau nu vrei - să ai încredere în mine, nu te mai întoarce. N-am să mai vin după tine, Kate. Trebuie să te hotărăsti dacă poți avea încredere în mine sau nu.

Capitolul 14

Kate fusese atât de adâncită în gânduri, încât urcase cu liftul şi ieşise pe palier fără a-şi da seama. Privi în jur, surprinsă, apoi îşi îndreptă umerii şi intră în bârlogul ursului.

- Domnule Douglass... începu ea.

- Ed. Numeşte-mă Ed. Când sunt „domnul Douglass“, ştiu că am făcut o prostie.

Seful ei îi zâmbi, ceea ce făcea să-i fie şi mai greu să-i dea vestea cea proastă. Kate îşi drese vocea.

- Bun, e clar că s-a împuțit ceva cu afacerea, clătină el din cap. Să nu joci niciodată pocher. Ai pierde şi cămaşa de pe tine.

Kate se aşeză şi-i explică despre mutarea planificată în Caraibe. După ce termină, rămaseră amândoi privind câteva momente spre soarele care asfințea, scăldând într-o lumină roşie pielea fotoliilor şi lemnăria din biroul lui Ed.

- Ce facem dacă Rossignolii insistă să trimită pe toată lumea în Caraibe? întrebă Kate. Majoritatea oamenilor nu vor dori să plece.

- {tiu. Dar ce pot să fac...? murmură el. I-am promis lui Morris că personalul nostru îi va sta la dispoziție atâta timp cât e necesar, ceea ce cred că ar putea însemna o veşnicie. Nu-mi pot lua cuvântul înapoi...

îl întrerupse uşa care se deschise, pentru a intra Pete Rossignol.

- Salut, spuse el, privind numai spre Ed. Am venit să ne scormonim împreună creierii. Trebuie să găsim noi o cale de a-l opri pe Maurice să trambaleze acolo pe toată lumea.

- Noi? repetă Kate.

- Afară! arătă Ed spre uşă. Nu faci parte din echipa mea.

- Ba cred că n-ar strica să fac parte, îl contrazise Pete. Dacă

vrei să ieşi întreg din tranzacţia asta, vei avea nevoie de ajutorul meu.

- Ce poţi face tu? îl întrebă Kate. Si de unde putem şti că n-ai venit aici ca să ne spionezi?

Pete o privi fără căldură. Cu aceeaşi expresie, îşi mută privirea spre Ed.

- Posed patruzeci şi cinci la sută din Nightingale Industries. Mătuşa mea Eugénie are şi ea şase la sută.

- Vrei să spui că-i poţi obţine votul? Si că veţi vota amândoi ca firmele să rămână pe loc? întrebă Kate.

- Ascultă, tot încerc să-ţi spun că nu ştiam de planul ăsta al lui Maurice. Nici eu nu-l doresc mai mult decât voi.

Pete îşi trecu o mână prin păr.

- îi va afecta pe angajaţii canadieni de la Nightingale la fel de tare ca pe ai voştri. Credeţi-mă, lăsând la o parte soarele şi marea din Caraibe, nici canadienii nu vor să plece din ţara lor.

Ed trecu direct la subiect:

- O poţi convinge pe mătusa dumitale să voteze împotriva mutării în Caraibe?

- Pot încerca, zâmbi vag Pete. Şi as vrea să vină si Kate cu mine. S-au cunoscut la balul de caritate al fiicei dumitale.

- Nu cred că... începu Kate.

- Da, desigur, Kate va avea un efect extraordinar, trecu Ed peste cuvintele ei.

- Bine.

Pete se ridică, apoi se întoarse si mai adăugă:

- Cred că-l putem opri, Ed. Am să-mi dau toată silinţa. Vino, Kate...

O apucă de mână, ridicând-o în picioare.

- Avem o întâlnire.

- Mă voi strădui, Ed, îi promise Kate. Oricum, am să te sun imediat ce stim cum stăm.

- îți mulțumesc, Kate. Ştii că multe - ce „multe“, totul practic - depinde de tine.

- Exact.

Tocmai asta avea nevoie să audă.

- Am să te sun.

* * *

Parcurseră drumul în tăcere. O cameristă îi introduse în enormul salon al Eugéniei. Acesta arăta exact la fel cum descrisese Pete casa din Paris a mătusii lui - tapițerie de brocart pastelat, oglinzi cu rame aurite si, peste tot, bibelouri scumpe.

Bocănitul unor tocuri-cui îi făcu să se întoarcă spre usă. Eugénie Lascombes apăru, îmbrăcată într-un taior de tweed albastru pastel.

- Pierre, *mon cher neveu!* exclamă ea, îmbrățişându-l.

- Vorbeşte englezeşte, te rog, Eugénie. Asociata mea ştie nişte saluturi superbe în franceză, dar în continuare e mai bine să vorbim în engleză.

Eugénie ridică din umeri, aşezându-se pe o sofa tapițată cu satin de culoarea piersicii.

- Ia să auzim, Pierre, începu ea, bătând cu palma în locul de alături. Explică-mi, te rog. Maurice m-a sunat azi-dimineață ca să-mi spună cât de mult contează pe votul meu. Ceva cu o mutare... Despre ce e vorba? Ce mutare, Pierre? A cui? Unde?

După ce-i explică totul, Pete încheie cu cuvintele:

- Maurice a ținut mutarea secret. Ai idee de ce o fi făcut asta?

- Vorbea ceva despre sănătate şi soare... Dar, până acum, Maurice nu şi-a făcut niciodată griji cu sănătatea, adăugă Eugénie, încruntându-se.

- Dacă ai putea să ne spui ce ştii, tot ce ţi-a spus Maurice...

- Totul?

- Cred că ar fi mai bine, îi zâmbi încurajator Pete mătuşii sale.

- Foarte bine. Mai întâi, mi-a spus că se simte minunat. îşi va mai face nişte analize, dar medicii speră că-şi va reveni complet. Pe urmă, a spus că vrea să se distreze. Si apoi, regret că trebuie s-o spun, domnişoară Carstairs, a zis că dumneata eşti îndrăgostită de nepotul meu.

Lui Kate îi veni să alunece în jos pe fotoliul de satin şi să se târască dedesubt. Roşie în obraji, nu găsi nimic de spus.

- A spus de ce e important acest lucru? întrebă Pete, fără s-o privească, pe tonul unui om de afaceri.

-A mai spus că şi tu eşti îndrăgostit de ea, răspunse Eugénie, privindu-şi diamantele scânteietoare de pe degete.

-Altceva despre mutare n-a mai spus?

Eugénie îl privi drept în ochi.

- Ieri, nu. Dar stii, Pierre, îsi face griji pentru tine. Vorbeste despre tine de multe ori.

Ducesa se aplecă înainte, punându-i o mână încărcată cu bijuterii peste a lui.

- Se teme că în cele din urmă vei pleca de la Nightingale, lăsându-l pe el să conducă firma la nesfârsit. De-asta vrea să se mute într-un loc mai prielnic pentru sănătate. Şi se teme că n-ai să te însori niciodată.

Pete se rezemă de spătar.

- Nu prea văd ce legătură are asta cu problema de-acum, Eugénie. V-am asigurat pe amândoi că n-am să plec.

Brusc, se ridică si se duse la fereastră, privind afară.

-Am să mă însor când voi găsi pe cineva care...

Lăsă fraza neterminată.

Kate constată că-si ținea respirația. Termină propoziția! țipă ea în gând, dar Pete tăcea, stând nemiscat, cu spatele spre ea si mătusa lui.

Cineva care...

Am să mă însor când voi găsi pe cineva care...

Care ce? Care-l iubea? Care se topea sub atingerea lui? Cineva ca ea, Kate Carstairs?

Nu. Nu Kate. O fată care vorbea mai multe limbi străine si se deplasa cu avionul ei personal. Una bogată. Damaris Douglass cu un I.Q. de trei cifre si un transplant de personalitate.

îsi impuse să nu se mai întrebe cu cine avea să se însoare Pete Rossignol. Ocupă-te numai de afaceri, Kate.

- Monsieur Rossignol a mai spus si altceva despre fuziuni? întrebă ea. Sau despre... mine?

Eugénie se încruntă, concentrată.

- L-ai impresionat foarte mult. A spus că eşti loială şi inteligentă, iar când te-a cunoscut a descoperit că mai eşti şi frumoasă.

Kate simți că roşea.

- Dar despre companii? Despre fuziune? N-a spus ce companii ale trustului Douglass doreşte?

Ducesa clătină din cap.

- Mă tem că asta-i tot ce vă pot spune. Iar acum, Pierre, e ora pentru *mon coiffeur.* Coaforul meu, Kate. E un tiran, dacă întârzii un singur minut, pleacă!

Se ridică în picioare, cu mişcări grațioase. întrevederea luase sfârşit.

- Vă rog, ducesă! izbucni Kate. Este atât de important! Vor fi afectate viețile atâtor oameni! Unii dintre ei îşi vor pierde sluj-

bele şi s-ar putea să nu mai găsească niciodată altele! Nu puteți lăsa să se întâmple una ca asta!

Pete se întoarse brusc de la fereastră.

- *Tante,* am nevoie de ajutorul tău. Vreau să împiedic mutarea asta. Maurice n-are decât să se ducă pe insula lui şi să țină legătura cu Montreal-ul prin computer şi telefon, aşa cum a făcut şi cu Kate.

Eugénie ridică din umeri.

- Maurice e fratele meu. Mi-a dat de mâncare ani de zile. îi datorez enorm. I-am promis că nu voi face nimic fără să-l consult. Aşa că, voi vorbi cu el şi am să mă gândesc cum e mai bine să facem. După care am să vă spun ce-am hotărât.

Dădu din cap, o dată, decisiv.

- Si-acum vă rog să plecați, pentru ca Monsieur Hank să se poată apuca de lucru.

* * *

Kate si Pete mergeau pe Fifth Avenue, în tăcere. Pete era încruntat, iar Kate îl tot auzea în minte spunând: Am să mă însor când voi găsi pe cineva care... Am să mă însor când voi găsi pe cineva care...

Scutură din cap, inspirând adânc aerul răcoros de toamnă. Apoi, se întoarse spre el.

- Pete, dacă voi trei dețineți toate acțiunile, iar votul depinde de Eugénie, ce putem face?

- Mai pot încerca o ultimă manevră.

Chipul lui Pete era neobisnuit de încordat.

- Ce anume? Vorbesti de parcă te-ar astepta plutonul de execuție, încercă ea o glumă, desi era un umor cam macabru.

- Am să-ți spun mai târziu despre ce e vorba. Altfel, ai încerca să-mi schimbi gândul.

Pe buzele lui apăru un usor zâmbet.

- Acum, mai bine du-te si vezi dacă Ed a aflat ceva.

Se aplecă si o sărută. Kate abia se abținu să-si arunce brațele pe după gâtul lui, pentru a nu-i mai da drumul niciodată.

îsi îndreptă umerii.

- Poate mă suni diseară, ca să ne mai consultăm...

- Nu. Nu în seara asta, Kate. Voi fi ocupat.

Pete îi luă fața în mâini si o sărută din nou.

- Vorbim mâine.

Capitolul 15

- A doua zi, la amiază, Pete intră neanunțat în camera lui Maurice. Era pregătit pentru cea mai grea confruntare din viața lui.

- Vreau să-ți vorbesc, începu el pe un ton care nu admitea nici un compromis.

Maurice îl întâmpină cu un zâmbet:

- Ai mâncat? Să sun după Raoul? O omletă, eventual, sau poate un sandvis cu jambon?

- Maurice, n-am venit aici să mănânc sandvisuri cu suncă. Trebuie să discutăm despre ideea asta a ta de a muta firma.

- Da?

Maurice părea captivat de o scamă invizibilă de pe impecabilul său blezăr albastru.

- Ce-ar mai fi de discutat, Pierre?

- Faptul că mutarea asta va perturba viețile a o mie de oameni, ne va costa o grămadă de bani si nu va rezolva absolut nimic!

Pete îsi jurase în sinea lui să nu se înfurie pe Maurice, dar începea să-si piardă calmul.

- N-am hotărât să discut asta cu tine, spuse Maurice rece. Ti-am explicat care sunt motivele mele. Vreau să trăiesc într-o climă mai blândă pentru oasele mele bătrâne. E un motiv suficient, din moment ce sunt acționarul majoritar.

- Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-ți riști sănătatea, dar trebuie să existe şi altă cale!

- S-ar putea să existe. Dacă găseşti tu vreuna, o voi avea în vedere, consimți Maurice. înțeleg că ieri tu şi Katherine ați fost să discutați cu Eugénie.

- înseamnă că ştii şi că i-am cerut votul. Vreau să convocăm

o şedinţă a consiliului de administraţie şi să-ţi supunem planul la vot.

- Fă asta, Pierre, şi te previn că voi demisiona, lăsându-te să conduci singur Nightingale Industries. Sau poate reuşeşti s-o convingi pe Katherine că talentele ei merită posibilităţi mai mari decât îi oferă Douglass Technologies, spuse Maurice, ridicând privirea spre Pete. Două perechi de ochi albaştri se ciocniră, aruncând scântei.

- Mai ai şi alţi candidaţi, Maurice, despre care ar trebui să ştiu? Ed Douglass, eventual? Candidează şi Dami?

Maurice nu zâmbi.

- Umorul tău e deplasat uneori, Pierre.

într-o clipă, Pete redeveni serios.

- Nu te voi lăsa să perturbi vieţile oamenilor numai pentru un capriciu al tău personal.

Câteva momente, Maurice nu spuse nimic. Apoi:

- Si cum intenţionezi să mă împieici? Eugénie îşi aminteşte cine a ţinut-o toţi anii ăştia cu cristaluri Lalique şi confecţii Givenchy, şi va vota cu mine. Cum poţi să mă opreşti?

- Din interiorul firmei Nightingale? Poate că nu pot. Dar există mai multe căi de a te opri.

Zâmbind, Pete se întoarse să plece. In uşă se mai opri un moment, adăugând:

- Si-acum, că nu mai sunt prinţ moştenitor, sunt destule care mă atrag.

* * *

Kate stătea picior peste picior într-unul dintre fotoliile tapiţate cu piele din cabinetul lui Ed Douglass. Avea părul legat într-o coadă-de-cal, iar pantofii, scoşi din picioare. Era îmbrăcată comod, în blugi şi pulovăr. Nu mai conta cum arăta, conta numai

să salveze firma. Ea şi Ed îşi petrecuseră toată ziua pregătindu-şi reacția față de amenințarea lui Maurice Rossignol.

- Nu cred că putem face mai mult până aflăm dacă ducesa îi acordă lui Pete votul ei sau nu, spuse ea, începând să-şi caute tenişii pe jos.

Chiar în acel moment, uşa se dădu de perete şi Damaris năvăli în încăpere.

- Tăticule, tu şi Kate ați pierdut prea multă vreme cu fuziunea asta plictisitoare. Am ceva mult mai important de discutat cu tine.

Si, fără a aştepta răspunsul, se cocoță pe marginea biroului lui Ed, făcându-şi fusta minusculă să se ridice la o înălțime alarmantă.

- Zău așa, tăticule, ești cel mai dezordonat om...

Clătină din cap, începând să îndrepte un teanc de hârtii.

Ed o plesni peste mână.

- Nu pune mâna pe nimic! se răsti el. Lasă-le pe toate unde sunt, Dami!

-Tă-tăticule! Ai... ai țipat la mine! se bâlbâi Damaris, nevenin- du-i să creadă.

Arăta de parcă tocmai ar fi muscat-o un Saint Bernard bătrân si blând.

- Iartă-mă, pisicuțo. Dar sunt acte foarte importante si nu vreau să le rătăcesc, răspunse Ed spăsit dar si preocupat.

Damaris preferă să ignore faptul că tatăl ei nu sărea în sus de bucurie că o vedea.

- Bine, tăticule, dar ai uitat că Mark si cu mine ne-am logodit?

- Si ce-i cu asta?

- Era vorba să ne organizezi o petrecere de logodnă! Mi-ai promis! insistă ea, privindu-si tatăl cu ochii îngustați. Si ai uitat! O singură fiică ai, si de aia ai uitat că se logodeste!

Lui Ed, însă, nu-i ardea de mofturi.

- Stiu că ți-am promis un bairam si, imediat ce rezolvăm afacerea asta cu Nightingale...

Se întrerupse, stergându-si fruntea de transpirație.

- Dacă astept până-mi dai tu o petrecere, m-apucă nunta de aur! se bosumflă Damaris. Asa că am organizat eu totul. O s-o ținem acasă. Diseară. Doar pentru o sută cincizeci dintre prietenii nostri cei mai apropiați. I-am invitat si pe Rossignoli, fireste.

Se întoarse spre Kate, privind-o lung.

- Si tu esti invitată, Kate. încearcă să iei ceva mai frumos pe tine, adăugă ea, observându-i blugii si pulovărul.

Din usă, se mai răsuci o dată către Kate.

- Si nu unul din taioarele alea lăbărțate. Poate rochia aia neagră pe care-ai avut-o la bal. Să fii acasă la şapte, tăticule.

Si închise uşa în urma ei.

Ed îşi lăsă capul în mâini.

- O, Doamne! Biata Dami! Am uitat complet de ea şi Mark.

- Ei, se pare că şi-a rezolvat singură problema.

-Dacă n-a organizat totul, murmură absent Ed, o să aibă grijă Shirley.

- E invitată şi ea?

- Nu cred, de obicei vine doar să se ocupe de detalii.

- Ce-ar fi s-o inviți? Cred că s-ar bucura să vină ca musafiră.

Ed ridică ochii, surprins.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, dar e o idee bună, Kate. Poate organiza lucrurile şi în calitate de invitată. Dami nu va mai

avea nici o grijă.

Eu şi ideile mele! îşi spuse Kate. Un moment, crezuse că o făcea pe Shirley fericită, dar acum reieşea că n-avea să fie decât o organizatoare de rang superior. împlinirea viselor era mai dificilă decât părea.

Făcu o ultimă încercare.

-Ai numărul ei? Azi n-a venit.

-De ce, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Ed, începând să se enerveze din nou.

- E sâmbătă, Ed.

-A... da, desigur. Bine, am s-o sun.

-Nu uita să-i spui că o chemi în calitate de invitată.

Ed o privi nedumerit.

- Ce te-a apucat, Kate? Dacă vreau s-o invit pe Miss Bune Maniere, o invit, dacă nu, nu. Hai, du-te acasă şi odihneşte-te. Ne aşteaptă o noapte grea.

* * *

Cabinetul de la domiciliu al lui Ed Douglass era mic si, la acea oră, plin de oameni. Surprinsă, Kate observă vă Maurice stătea asezat lângă Ed, la biroul mare de mahon al acestuia. Când ea si Pete intrară, Ed privea încruntat spre usă, din fotoliul său cu spătar înalt, din lemn de trandafir.

-Bună seara, Monsieur Rossignol, salută politicoasă Kate. Mă bucur să vă văd. Când nu v-am zărit printre invitați, m-am temut că probabil n-ați putut veni.

Maurice zâmbi blajin, ca un motan sătul. Kate aproape că-i vedea penele canarului în jurul gurii.

-A, Katherine. E plăcut să fii admirat numai pentru că faci act de prezență.

-Optzeci la sută din viață constă numai în acte de prezență,

cită Pete în soptă, la urechea lui Kate. Woody Allen, adăugă el, văzându-i privirea nedumerită.

în cameră se lăsă tăcerea, toți cei prezenți asteptând ca Ed să vorbească.

- Ed, spuse Pete cu un usor zâmbet, fiica ta ne-a spus că ne-ai chemat.

- Mda, răspunse greoi Ed, cam asa e...

- Bine, tăticule, spune-ne odată, replică nerăbdătoare Damaris. Vreau ca toată lumea să audă vestea.

Ed îsi lărgi cravata, foindu-se încurcat.

- Am avut o lungă discuție cu Morris, azi după-amiază, începu el, dând din cap spre Maurice. Mi-a explicat în amănunt toate planurile lui. Asta m-a ajutat să mă hotărăsc.

- Aşa, şi? insistă Damaris, bătând cu unghiile ei lungi şi roşii în spătarul scaunului lui Mark.

- îmi pare rău, scumpo, dar n-am să-l fac pe Mark vicepreşedinte. Nu încă, adăugă el, când văzu norii de furtună adunându-se imediat pe fața lui Damaris. Nu cred că e pregătit.

- Dar, tăticule, ai spus... adică, Mark... şi cu mine... ne aşteptam să venim în urma ta! Aşa ai spus! Altfel, de ce mai dăm petrecerea asta?

Vocea îi era gâtuită, în pragul lacrimilor.

- Ce ți-a spus francezul ăsta bătrân?

- La tine m-am gândit când am luat hotărârea, replică Ed.

- Cum poți să-l laşi pe Mark în slujbulița aia a lui de nimic, când ai spus...

Bărbia lui Damaris începu să tremure.

- Mi-ai promis!

- Nu spun că nu va ajunge vicepreşedinte niciodată, dar nu

acum.

Ed nu se lungea la discuţii. Părea neclintit ca un bolovan.

Kate întoarse capul spre Mark, care-şi privea mâinile. Sub privirea ei, ridică încet ochii.

- Nu vreau să-mi obţii tu slujba, Dami, spuse el încet.

- Da-da, sigur! şopti sardonic Pete la urechea lui Kate.

Mark întoarse scurt capul spre el. Avea privirea pierdută, dar gura îi rămăsese strânsă, fermă.

- Taci din gură, Rossignol. Frumos îţi şade, să vorbeşti despre nepotisme! Tu ce-ai făcut de unul singur, la viaţa ta, pe lângă că ştii să serveşti la bar?

Fără a aştepta răspunsul, se ridică şi merse la biroul lui Ed, unde-şi privi şeful peste suprafaţa întinsă de lemn lucios.

- Nu sunt o marionetă pe care s-o smucesti încoace si-ncolo. îmi dau demisia. Cu aplicare imediată.

Se întoarse si-i întinse mâna lui Damaris.

- Din acest moment, am ajuns somer si nu mai sunt o partidă prea grozavă, deci cred că n-a mai fi nimic de spus, Dami.

Tăcu un moment.

- Vrei să păstrezi inelul?

Gura rujată a lui Damaris formă un „O" sângeriu de surprindere. Apoi, tânăra îl privi încruntată.

- Nu! strigă ea.

îsi smulse inelul de pe deget si i-l aruncă în faţă. Mark îl prinse din zbor, vârându-l în buzunar.

- Poţi să-ţi iei înapoi diamantul ăsta de două parale! De parcaveam eu nevoie de el! Tăticul o să-mi cumpere unul mult mai frumos - nu-i asa, tăticule?

Ed îsi privi fata cu o expresie de oarecare dezamăgire.

- Sigur, prinţeso, dacă asa vrei...

Ochii lui Damaris luceau de lacrimi, dar întoarse capul când Mark ajunse la usă. De acolo, mai privi o dată, pe lângă Damaris, spre Ed.

- Poţi anunţa cu bucurie că Damaris a fost salvată de la o căsătorie dezastruoasă, mai spuse el. Distracţie plăcută.

Si iesi.

Un moment, nimeni nu scoase o vorbă. Apoi, Ed spuse:

- As vrea ca Shirley să fie aici. Stii cumva unde e, Kate?

- Cred că supervizează petrecerea.

Kate bătu din picior. Pentru prima oară de când Mark se logodise cu Damaris, simţea că era de partea lui. Fusese aruncat ca o cârpă folosită.

- De ce, Ed? nu-şi putu ea stăpâni întrebarea. De ce i-ai spus tocmai acum?

- Fiindcă Dami voia să facem anunţul în seara asta.

- N-am ştiut că nu mai vrei să-l avansezi! ţipă ascuţit Damaris.

- Nu am nevoie de nici un vicepreşedinte. Morris şi cu mine am pus la cale nişte proiecte care vor face praf şi pulbere concurenţa. Nu-i aşa, Morris?

Pete îşi desprinse mâinile de pe umerii lui Kate şi făcu un pas înainte, trecând lângă ea, cu privirea spre unchiul lui.

- Ce fel de planuri, Maurice?

- Planurile mele rămân neschimbate, îl privi Maurice fără să zâmbească. Atâta doar că Ed a acceptat să-mi vândă integral Douglass Technologies. Mutarea pe Sainte Anne se va face aşa cum am stabilit.

- Atunci ar fi cazul să ştii că eu nu te urmez, replică Pete.

Kate îl privi surprinsă. Expresia lui era înverşunată.

- Am să-mi vând acţiunile. Poţi să faci ce vrei cu compania. N-am cum să te opresc. Dar voi înfiinţa o nouă firmă canadiană şi am să-i reangajez pe toţi oamenii noştri - dacă vor mai vrea să lucreze pentru un Rossignol, după ce-i concediezi tu.

- Pete, poţi face asta? îl întrebă Kate.

- Nu, Katherine, nu poate, răspunse Maurice. Ai uitat că am dreptul să-ţi cumpăr acţiunile? Nu le poţi vinde altora decât după ce mi le-ai oferit mie.

- M-am gândit şi la asta, răspunse Pete cu un zâmbet crud. Si ţi le voi vinde cu plăcere - pe bani cash - dacă-ţi dă mâna, după ce cumperi Douglass Technologies şi muţi tot calabalâcul în Sainte Anne.

Zâmbetul lui Maurice păli.

- Stii bine că nu pot asta.

- Prostii!

Pete se îndreptă de umeri, privindu-l aproape cu dispreţ.

- îţi poţi permite tot ceea ce vrei tu să-ţi permiţi! Vinde niste Picasso-uri.

- Si ce-ai de gând să faci cu noua ta companie? întrebă Maurice în derâdere. Chiar crezi că te pricepi îndeajuns la investiţii încât să concurezi cu mine - oricât de bătrân sunt si oricât de departe voi fi?

Un moment, Pete îl privi lung, tăcut.

- As vrea să stiu ce urmăresti, *mon vieux,* tare-as mai vrea să stiu.

- Ti-am spus.

- Lasă asta! Ce urmăresti cu adevărat. Toată mutarea asta e prea absurdă ca să fie serioasă. Si cumpărarea întregului trust

Douglass Technologies... Cine ți-l va conduce? Ed?

- De ce nu? replică Ed. Morris mi-a propus-o, iar mie-mi place la soare. N-am chef să rămân aici, la fel cum nici Morris nu vrea să stea la Montreal.

- Ce spui, tăticule? strigă Damaris. Nu mă poți lăsa aici, iar eu nu merg în Caraibe decât iarna. Nimeni nu se duce acolo vara!

- Poate e timpul să-nveți să-ți câstigi singură existența, prințeso. Ia-ți un apartament. Găseste-ți si o slujbă... Ia exemplu de la Kate.

Damaris îsi privi tatăl de parcă si-ar fi pierdut mințile.

- O slujbă? Ca a lui Kate? țipă ea îngrozitră. Tăticule! Eu n-am muncit în viața mea. Nu stiu...

- Cred c-a sosit vremea să înveți.

Ed îi întinse mâna.

- Nu vreau să te alung, Dami, dar ar fi cazul să-ți iei viața în propriile mâini. Nu mai eşti logodită cu Mark, iar eu plec pe Sainte Anne. Acum ai ocazia să începi.

Ochii lui Damaris se umplură de lacrimi. Privi în jur, dar Kate avu impresia că nu vedea nimic. într-un târziu, înghiți în sec.

- O să vorbim despre asta mâine. între patru ochi.

Si ieşi. Maurice îl privi pe Pete, cu o expresie enigmatică.

- Ei, dragul meu nepot, ai de gând să pleci şi tu de-aici trântind uşa?

- Nu înainte de a primi câteva răspunsuri.

- Si care sunt întrebările?

- Ce naiba ai de gând să faci - şi de ce?

înainte ca Maurice să răspundă, uşa se deschise şi intră

Shirley DiStefano. Privi un moment tabloul încremenit din fața ei.

- Damaris a spus că ai nevoie de mine, Ed, spuse ea, dar dacă eşti ocupat, revin mai târziu.

înainte ca Shirley să se retragă, Pete zâmbi, răspunzându-i:

- Doamnă DiStefano, rămâneți, vă rog. Avem nevoie de sfatul dumneavoastră.

- Da, interveni şi Kate, întinzând mâna, chiar despre noi două era vorba.

- Cum adică? întrebă Shirley nedumerită.

Ed începuse să se înroşească la față.

- Nu cred că e cazul s-o plictisim pe Shirley cu toate fleacurile astea, spuse el, încercând să-şi lărgească gulerul cu un deget.

- Ba eu cred, ripostă Kate. Shirley, n-ar strica să ştii că Ed va vinde toată compania firmei Nightingale, el şi domnul Rossignol urmând să se mute în Caraibe - cu tot cu firmă.

Shirley îl privi pe Ed cu ochi mari. Nu spuse nimic, dar expresia ei era enorm de grăitoare. Neîncredere, dezamăgire, un început de furie...

- Shirley, nu e deloc asa... Vreau să zic, asa e, dar nu e tocmai asa... Asa pare, adică...

Ed întinse mâna spre ea, rugător. Shirley făcu un pas înapoi.

-Ai de gând să pleci din țară? întrebă ea, strângând pumnii. Lăsându-ți baltă toți oamenii? De ce, Ed?

Chipul lui Ed se înrosise mai tare ca oricând. îl privi pe Maurice, înnebunit.

-Morris, mai bine explică tu toate chestiile astea. Spune-le ce vom face.

- Ne vom desfăsura afacerile de pe Sainte Anne. Clima e ideală, viața linistită. Vom lua cu noi câțiva angajați, dacă vor să vină. Cu ceilalți putem păstra legătura prin Internet, în Canada si Statele Unite.

Maurice zâmbi blajin.

- Planurile nu sunt definitive. Asteptăm anumite evenimente...

Shirley îsi regăsi în sfârsit graiul.

- Ed, ai de gând să hotărăsti cine stă pe loc si cine pleacă la două mii de mile depărtare?

Ed se foi în fotoliu, ca si cum l-ar fi strâns prea tare vestonul.

- Vreau să vii si tu cu mine. Stii asta.

- Ba n-o stiu deloc. Am impresia că nici nu te mai cunosc, îl privi Shirley pe Ed, cu gravitate si dezamăgire. Ai luat decizia asta asa, pe nepusă masă? Adineaori, Mark a iesit de-aici ca o furtună. Ce s-a întâmplat?

- Ed a ajuns la concluzia că n-are nevoie de un vicepreşedinte, răspunse calmă Kate. Mark şi-a dat demisia, iar Dami i-a aruncat în față inelul de logodnă. Acum caută să se decidă pe cine să păstreze şi pe cine să lase pe drumuri.

O privi pe Shirley drept în ochi.

- Pete încearcă să formeze o nouă firmă. Vrea să-i angajeze pe toți cei rămaşi de la Douglass Technologies şi Nightingale Industries.

- înțeleg...

Cele două femei continuară să discute, ignorându-i pe ceilalți.

- Ți-a oferit cineva o slujbă? întrebă Shirley.

- Nu. Angajații nu par să reprezinte o prioritate.

- Lasă sarcasmele, interveni Pete. Vreau să lucrezi la mine.

- în ce calitate? De asistent executiv?

- De vicepreşedinte executiv, răspunse el, cu un uşor zâmbet pe buze.

- Si Shirley?

- Vicepreşedinte cu operațiunile şi personalul.

- Excelent! zâmbi Kate. Ce zici, Shirley?

- Aşa aveți de gând să faceți afaceri? înființând o companie în două minute? zâmbi Shirley. Puteți conta pe mine!

- Vom încerca să nu ținem şedințe mai lungi de cinci minute, îi promise Pete, întinzându-i mâna. Bine ai venit în firmă!

- Stați puțin! izbucni Ed, ridicându-se de la birou. Nu-mi puteți lua cei mai buni angajați de sub nas. Mark tocmai a demisionat! Nu poate demisiona şi Shirley!

- Cum adică, nu pot demisiona? întrebă Shirley, cu o sclipire bătăioasă în ochi. Trăim într-o țară liberă, îmi pot da demisia oricând vreau. Si, în momentul de față, chiar vreau.

îi întinse mâna.

- Cu bine, Ed, si mult noroc.

- La naiba, Shirley, ce te-a apucat? Ce-aveți toți? Vreau să rămâi! Vreau să vii cu mine, pe Sainte Anne.

Ed o apucă de ambele mâini.

- Cum ai putut crede altceva?

- N-ai înțeles, Ed, răspunse încet Shirley, vorbindu-i ca unui copil mofturos. Chiar dacă tu vrei să te muți în Caraibe, eu nu vreau. Familia mea, rădăcinile mele, sunt aici. N-am să-mi fac bagajele ca să mă mut la două mii de mile distanță, numai fiindcă ție ți s-a făcut dor de palmieri.

- Dar... dar...

- Calmează-te. Dudui ca un motor, îl temperă Kate. Sunt sigură că Monsieur Rossignol s-a gândit la toate aceste probleme. Cred că-i plină plaja din Sainte Anne de secretare si asistente.

-Morris? întrebă Ed, privindu-le pe cele două femei ca si cum atunci le-ar fi văzut prima oară. Morris, te-ai gândit la toate astea, nu-i asa?

-Am fost asigurat că voi primi suficient ajutor clerical pentru necesitățile mele, spuse Maurice rezemându-se de spătar, cu ochii închisi. Acum mă tem că trebuie să mă duc acasă. Sunt foarte obosit.

-Dar, Morris...

-Mâine. Nu uita, Edouard, mâine totul va fi clar.

-Da, stiu, mi-ai mai spus, dar...

-Totul merge perfect.

Maurice apăsă pe buton, iar scaunul său rulant porni spre usă. Oprindu-se un moment, îi zâmbi usor lui Ed.

- Stai linistit, prietene. îți mulțumesc pentru această seară interesantă. Noapte bună.

Si, cu un gest trufas de salut, apăsă din nou butonul, iar fotoliul cu rotile iesi lin din cameră.

Capitolul 16

La o oră după ce plecaseră de la petrecere, Pete stătea aşezat pe canapeaua din livingul lui Kate, lângă ea, cu o bere în mână şi picioarele rezemate pe măsuța de cafea.

- Cred că Ed şi Maurice au ajuns împreună la criza vârstei medii şi şi-au pierdut mințile în acelaşi timp, comentă Kate, cu picioarele lângă ale lui, în timp ce umerii li se atingeau intim. Nu există o anumită expresie franțuzească pentru asta?

- Hmmm, ba da. *Delir a deux.* Delir în doi.

în acel moment, de la uşă începură să se audă bubuituri puternice. Delirul părea să-i urmărească şi aici.

- Kate, ştiu că eşti acasă! Deschide!

Era vocea inconfundabilă a lui Damaris Douglass. Kate îi auzise de suficiente ori țipetele la birou. Pentru Damaris, orice fleac însemna o criză.

- Asta-i cine cred eu că e? întrebă Pete, contrariat.

- E Dami.

Fără tragere de inimă, Kate se ridică de pe canapea.

- Si n-o să plece, asa că mai bine-i deschid până nu cheamă vecinii poliția.

Damaris Douglass stătea rezemată de tocul usii, privind-o pe Kate cu o expresie de câine bătut. Din machiaj nu-i mai rămăsese decât un talmes-balmes de rimel, ruj si lacrimi. îsi trase nasul, aruncând o privire spre Pete.

- Chiar sunteți împreună? Pierre Rossignol? Nu era doar un zvon?

Buzele i se strânseră.

- Tu l-ai băgat pe tatăl meu în încurcătura asta, Kate, asa că acum trebuie să mă ajuți.

- Care-i problema?

Ochii lui Damaris se umplură din nou de lacrimi.

-Mark e problema. Nu mai vorbeste cu mine. A zis c-am rupt logodna fiindcă nu va mai fi vicepresedinte. A zis că nu l-am iubit niciodată.

Umerii începură să i se zguduie în suspine. îsi îngropă fața într-o pernă brodată de pe canapea.

- Dar l-am iubit. Si încă-l mai iubeeeeesc...! se tângui ea, în timp ce Pete îi aducea un pahar cu bere de ghimbir.

- Doamne Sfinte, Dami, chiar trebuie să urli ca o sirenă de ambulanță? comentă el. Ce-a pățit? o întrebă pe Kate. Nu vrea tăticul să-i cumpere o insulă în Caraibe, la fel de mare ca a lui nenea Maurice?

Kate se încruntă la el.

-Nu, de Mark e vorba...

Damaris părea să sufere cu adevărat. Sfâsiată între compasiune si resentimente, Kate ar fi vrut ca Pete să înțeleagă si el problema.

-Nu-ți râde de ea. Si eu m-am simțit la fel când am crezut că te foloseai de mine. Uneori, dragostea doare.

Se aşeză lângă Damaris, pe canapea, bătând-o pe umăr.

-Dami, ascultă-mă. Sunt sigură că Mark n-a vorbit serios. Nu mă îndoiesc c-o să se mai gândească. Mai bine du-te acasă şi culcă-te...

- Cum să mă culc? replică furioasă Damaris. Cum te lasă inima să-mi spui aşa ceva?

Se ridică, privind în jur.

- Trebuie să mă înveți ce să-i spun lui Mark. Te admiră. Numai tu mă poți ajuta. Stie că-l iubesc. S-a folosit doar de mine, şi acum nu mă mai vreaaaaa....!

Si iar începu să urle.

Kate continuă s-o bată pe umăr, după care o conduse în baie ca să-i clătească fața cu apă rece. I se păru că suna telefonul şi, când reveniră în living, văzură că Pete tocmai închidea.

- V-aş face un ceai, sugeră el.

înainte de a apuca să-l întrebe cum de-l apucase aşa, deodată, solicitudinea, Kate se pomeni luată de braț şi târâtă rapid în bucătărie.

- Mark era la telefon, îi şopti el, dându-i ibricul.

- Ce voia?

- Voia să discute cu tine despre Dami. Unde dracu-s pliculețele?

- Nu folosesc pliculețe. Ceaiul e în cutia de-acolo.

- La naiba! Ceai la cutie şi cafea râşnită. Te pomeneşti că şi făina ți-o macini singură!

- Ba nu mi-o macin şi, dacă asta te face fericit, am să-ți cumpăr instant din toate, zâmbi Kate, sărutându-l pe obraz.

- Tu mă faci fericită, răspunse Pete.

O sărută, apoi, cu buzele lipite seducător de ale ei, întrebă în soaptă:

- Unde-i ceainicul?

- Unde mi-e ceaiul? strigă Dami din living, în timp ce soneria de la usă țârâia în draci. Si răspunde cineva la usa aia?

în bucătărie, tremurând din tot trupul, Kate murmură cu voce răgusită:

- Răspunzi tu, te rog?

- Of, bine...

Nu mai era cazul, însă. Usa de la intrare tocmai se deschisese.

- Mark!

Țipătul lui Dami fu ultimul cuvânt articulat care se mai auzi. Urmară murmure scăzute si câteva suspine înăbusite.

- Mă întreb ce se întâmplă...

Kate si Pete erau înghesuiți între bufet si chiuvetă.

- Puțin îmi pasă ce se întâmplă dincolo, murmură el. Or fi plecat... Noi unde rămăseserăm?

îsi lăsă gura peste a ei, apăsat, poruncitor. Kate oftă, strângân- du-se si mai tare la pieptul lui. Limbile începură să le danseze împreună.

-Aici rămăseserăm, sopti ea, când Pete îi eliberă buzele.

-Te iubesc, răspunse el senzual. Cred că asta e continuarea...

- Mhmm....

Kate voia încă un sărut, avea nevoie de el...

- Iar pe urmă urmează scena în care spun că si eu te iubesc. Si acum, sărutul...

Timpul si spațiul îsi pierdură importanța, încă un minut - sau o oră, până când îi readuse la realitate sunetul aceleiasi sonerii, însoțit de un glas mult prea familiar:

- Deschide, Kate! Ştiu că fiica mea e aici!

* * *

- Nu-mi vine să cred...

Pete îşi lăsă brațele să cadă pe lângă trup, cu capul rezemat de perete.

- Parc-ai locui în Grand Central Station.

- Trebuie să-i deschid.

- De ce? Nu mai eşti angajata lui.

- Pentru că altfel o s-o țină aşa până mâine dimineață.

Kate deschise uşa tocmai când Ed se pregătea să bată din nou, făcându-l să se clatine înainte, mai-mai să vină de-a berbeleacul în antreu.

- Ce-ce-c... se bâlbâi el, încercând să-şi regăsească echilibrul.

Unde-ai ascuns-o pe Dami? Unde-i fiica mea, Iudă?!

Kate trase adânc aer în piept. Viața fără familia Douglass urma să fie ca o vacanță la mare.

- E în living - cu Mark, spuse ea în urma lui Ed, care se şi repezise spre cuplul de pe canapea.

- Jos labele de pe fata mea! mugi el. Ți-a dat inelul înapoi! Ia-ți haina, Dami. Vii cu mine acasă.

- Nu, tăticule. Trebuie să-l faci pe Mark vicepreşedinte, declară Dami, ridicându-se în fața tatălui ei. îl iubesc.

- Dar... inelul...

- N-am vorbit serios, tăticule. Stii că atunci când mă înfurii vorbeşte gura fără mine.

Damaris îi zâmbi lui Mark.

- îl iubesc pe Mark şi, atâta timp cât are o slujbă bună şi pot avea şi eu haine elegante şi un apartament frumos, am să continuu să-l iubesc.

Ed o privi usurat. Aceea era Dami, fiica lui pe care o cunostea si o iubea.

- Mă rog, cred că e-n regulă. Dacă de data asta esti sigură că-ți iubesti cu adevărat omul...

Clătină din cap, privindu-si fiica si viitorul ginere.

- Bine, bine. Mark, esti vicepresedinte. Si, Kate... si tu esti tot vicepresedinte.

- Nu cred că mă mai întorc, Ed, răspunse Kate. Mi-am făcut alte planuri.

- Dar am să mă întorc eu... tată, interveni Mark, întinzându-i mâna.

- Hai, vă rog! spuse Pete. Mai țineți-o mult asa, si-o să am nevoie de insulină.

- Asta-i opera ta, Rossignol? întrebă Ed, întorcându-se spre

el. Ar fi trebuit să stiu că esti la fel de siret ca unchiul tău.

- Ba si mai si, când e cazul, zâmbi Pete. Dar ce te face să spui că unchiul Maurice e siret? Ce ți-a făcut?

- A, nimic... răspunse Ed, privindu-si picioarele si miscându-si degetele în pantofi.

Mințea. Kate îl mai văzuse de multe ori în acea atitudine. Era un semn sigur.

- Mai bine recunoaste, Ed, spuse ea. Altfel, Pete si cu mine tot vom afla, mai devreme sau mai târziu.

- Am promis că nu spun... murmură Ed, arătând si mai vinovat. Si-asa Morris o să se supere că v-am spus atât de mult...

Ochii lui Pete luciră.

- Cred că ne-ai spus destul, Ed. Hai să auzim restul direct de la sursă.

Luă receptorul telefonului si formă repede numărul.

- Alo, Maurice? Nepotul tău aici... Toate personajele micii tale piese de teatru s-au adunat la un loc. Si n-avem răbdare să asteptăm până mâine deznodământul. Mai bine încarcă-ți bateriile fotoliului si vino până la Kate.

Făcu o pauză, ascultând.

- Mă rog, dacă nu vrei să ne spui, o să-i înfigem lui Ed aschii de bambus sub unghii... Da, si Damaris, si Mark... Nu, doamna DiStefano nu-i aici... Perfect. Te-astept într-o jumătate de oră.

închise telefonul si se întoarse spre ceilalți.

- Propun să luăm loc. Kate poate comanda mâncare chinezească de la colț. E infectă, dar soseste imediat.

* * *

Maurice sosi în douăzeci de minute, îmbrăcat impecabil, si senin. îi salută pe toți politicos si rămase asteptând netulburat ca altcineva să deschidă ostilitățile.

Pete acceptă rolul maestrului de ceremonii.

- Ed si Mark vor conduce Douglass Technologies, iar Damaris îi va conduce pe Ed si Mark.

- A, da, tânăra generație se pregăteste să preia frâiele, îi zâmbi Maurice fudul lui Ed. îi felicit.

După un moment de tăcere, Pete continuă:

- Kate si cu mine ne vom căsători cât de curând posibil. Si ne vom înființa noua companie.

Maurice îi zâmbi lui Pete, si mai încântat.

- Si pe voi vă felicit. E o femeie remarcabilă. Ai mare noroc că ai cucerit-o.

- Măcar aici suntem de acord, Maurice.

Pete se apropie de unchiul lui si se aplecă în fața acestuia.

- Si-acum, şmecher bătrân ce eşti, spune-ne care a fost rolul tău în toată farsa asta şi ce nu vrea să mărturisească Ed.

Maurice ridică din umeri, desfăcându-şi mâinile cu un gest de neputinţă.

- Foarte bine. Vrei, te rog, să iei loc? Parcă-mi stai în cap. Mulţumesc.

Aşteptă un moment, parcă adunându-şi gândurile.

- Totul a început cu atacul meu de apoplexie. M-a făcut să-mi reevaluez viaţa.

îi privi pe Kate şi Pete, cu un zâmbet subţire.

- Mi-am dat seama că trebuie să ies din scenă. Aşa că am început să mă gândesc la Pierre, pe care faima şi banii noştri îl împovărau. După un timp, am ajuns la concluzia că avea nevoie de o nevastă.

- Mai bine ai înceta să-mi tot organizezi viaţa, replică Pete.

Maurice ridică mâna, cerând să se facă tăcere.

- în timp ce lucram la cea mai recentă achiziţie, Douglass Technologies, am cunoscut o tânără care avea toate calităţile pe care le doream pentru nepotul meu. Da - făcu el o pauză de efect - am cunoscut-o pe Katherine Carstairs.

- Dar nu m-aţi văzut niciodată, până aţi venit aici, protestă Kate. Puteam să arăt ca o pocitanie.

- O, Katherine, voi americanii puneţi atâta preţ pe frumuseţea fizică! Dar soarta a rezolvat totul...

- Bine, bine, Morris, toate bune şi frumoase, dar treci la subiect, vrei? îl rugă Ed pe un ton plângăreţ. E târziu şi vreau s-o găsesc pe Shirley şi să mă duc la culcare...

în clipa următoare, roşi.

- Iertaţi-mă, n-am vrut să...

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu? murmură Kate printre dinți.

Ed o privi atent.

- E timpul să-ți dea cineva un semn, continuă ea, iar Shirley n-o s-o facă niciodată.

Un moment, Kate crezu că mersese prea departe. Ed arăta de parcă l-ar fi lovit cineva în cap.

- A... făcu el într-un târziu, arătând de parcă tocmai ar fi descoperit legea gravitației. Chiar crezi că are sentimente... chiar crezi asta, Kate?

- Chiar sunt convinsă, răspunse ea.

Maurice le zâmbi tuturor.

- Ca să continuăm - când Pierre si Katherine se căsătoreau, le puteam preda Nightingale Industries. împreună, în timp, ar fi putut dobândi un fler în afaceri egal cu al meu. Acum mă puteam retrage în liniste pe o insulă tropicală, bucurându-mă de zilele care mi-au mai rămas de trăit. Dar înainte de a pleca, trebuia să mă conving că Pierre si Katherine pot conduce o firmă.

- Despre asta a fost vorba? întrebă Pete. Un test, ca să vezi dacă ne iubeam si puteam coopera?

- Da. Exact. Am stiut eu că esti un băiat inteligent, Pierre.

-Vai, îți mulțumesc! Cât esti de generos cu laudele, Maurice!

Pete își îngropă fața în adâncitura umărului lui Kate. Numai ea îi putu auzi râsul.

- Aveam nevoie de răspunsuri la toate întrebările esențiale! spuse tăios Maurice. Asa că am aranjat astfel încât Kate să găsească documentele cu „costurile de reamplasare“, iar Pierre să afle că mătuşa lui nu-i va acorda sprijinul. în continuare,

amândoi au luat hotărârea pe care o prevăzusem. Au pus bazele unei noi companii. Si s-au îndrăgostit.

Privi în jur cu mândrie.

- Exact aşa cum aranjasem eu.

- Daţi-mi voie să vă spun, domnule Rossignol, interveni Kate, că sunteţi cel mai arogant şi mai înfumurat om pe care l-am cunoscut vreodată! Mie nu-mi aranjează nimeni viaţa!

Pete întinse mâna, apucându-i pumnul strâns.

- Nu, Katy, e-n regulă, murmură el, privind-o cu ochi strălucitori şi plini de iubire. Crede că el a ticluit totul, dar aminteşte-ţi, ne-am întâlnit întâmplător. Iar eu m-am îndrăgostit de tine chiar atunci, la Rocco. Maurice n-a avut nici o contribuţie.

La gândul primei lor întâlniri, toată furia lui Kate se risipi.

- Si eu m-am îndrăgostit de tine de prima oară când te-am văzut. Sau... mai bine zis... de când m-ai salvat din torentul tumultuos, cu canoea.

Si îi zâmbi. Maurice n-avea decât să creadă ce voia. Ştiau ei ce ştiau.

Sfâr[it